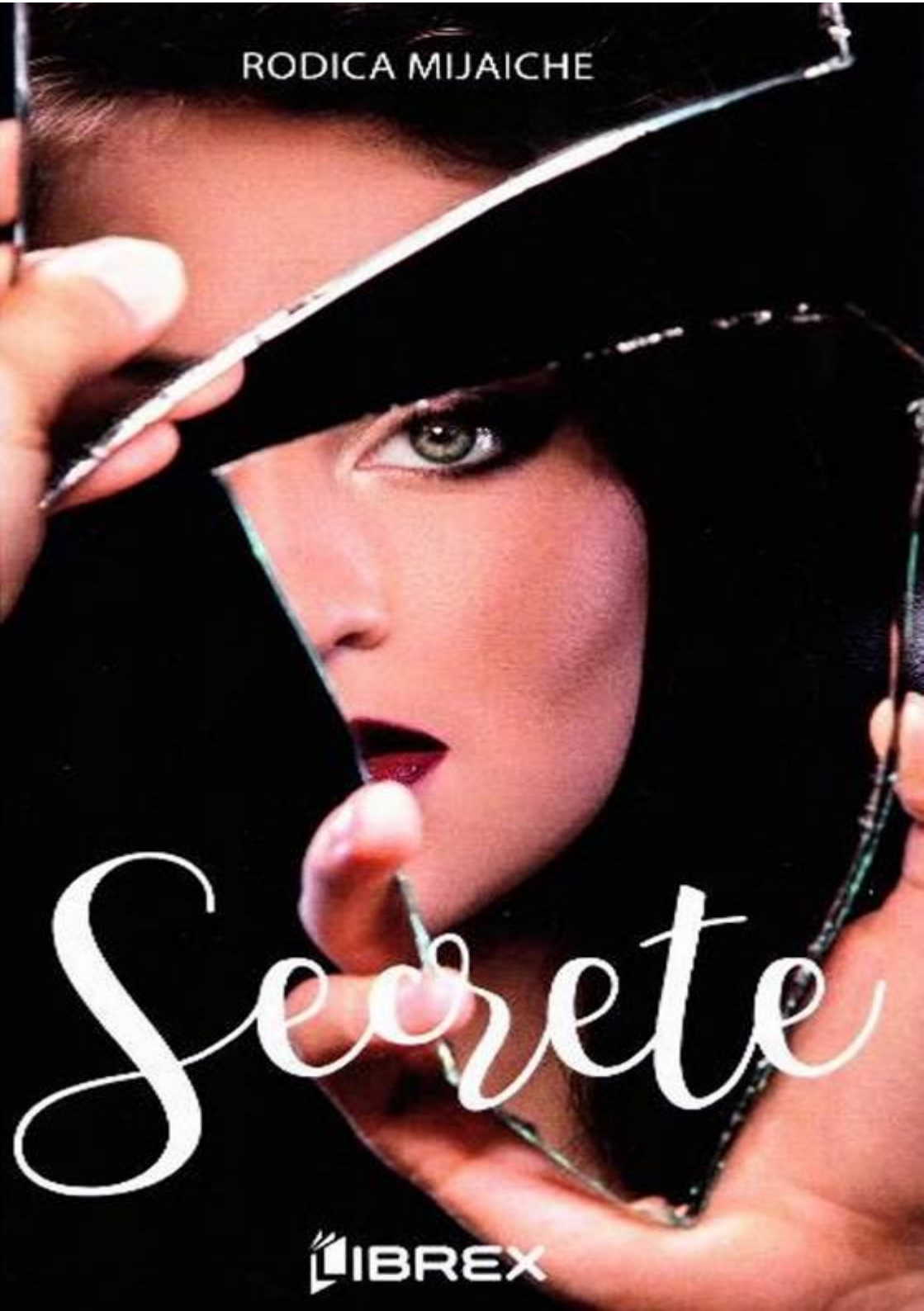
RODICA MIJAICHE
Secrete
LIBREX

Secrete

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MIJAICHE, RODICA
Secrete / RODICA MIJAICHE. - Bucureşti: Librex Publishing, 2016
ISBN 978–606–94293–9–6
821.135.1 – 31

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, Bucureşti
redacţie: 0723.193.019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

©LIBREX PUBLISHING, 2016

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform
Legii dreptului de autor

RODICA MIJAICHE

Secrete

LIBREX PUBLISHING
Bucureşti, 2016

Secrete

Sud-Vestul României

Oamenii au tot timpul tendința de a se întreba ce le rezervă viitorul. Destinele lor se pot schimba într-o clipită. Doresc să supraviețuiască şi fac tot ce pot pentru a reuşi. Dar, foarte puțini dintre aceştia rămân cu capul sus până la final.

Sunt gânduri ce o bântuiau pe Marina Barbu.

Oglinda ovală ce atârna pe zidul frumoasei camere scotea la iveală o femeie tânără în vârstă de douăzeci şi opt de ani, înaltă, suplă, brunetă cu ochii verzi. Ochi care, odată, râdeau plini de veselie şi optimism. De dorință de viață şi de iubire.

Acea tânără nu mai era. Acțiunile oamenilor, sau mai bine spus trădarea celui mai important om din viața ei, au făcut-o să devină o femeie cinică, ironică şi fără încredere în oameni şi mai presus de toate, să se ferească în a-şi mai oferi inima pe tavă.

Singurul lucru frumos şi bun în viața ei, o adevărată constantă, a fost şi va rămâne întotdeauna familia ei. Era nucleul ce o proteja de lumea exterioară, de răutățile gratuite ale oamenilor. Chiar de ea însăşi câteodată.

Marina se întoarse dinspre oglindă cu furie, deoarece nu mai dorea să vadă chipul unei femei pe care nu o mai recunoştea.

Deşi era o femeie tânără, ea nu mai credea în dragostea adevărată. Peste tot vedea căsătorii din interes sau din disperarea unor femei ce credeau că acest eveniment avea să le transforme viața în altceva decât un adevărat calvar, dacă nu erau lângă persoana dorită.

Suspinând se duse spre fereastra camerei. Se propti cu palmele de pervazul acesteia şi îşi lăsă privirea să cutreiere în voie cu acei ochi verzi ca pădurea proaspăt înfrunzită după o iarnă grea. Luminile calde, proiectate de stâlpii înalți ce înconjurau blocul, ofereau un aer boem cartierului ferit de lumea exterioară cu ajutorul teilor ce se înălțau mândri spre cer. Părea un loc desprins dintr-un vis.

Se delectă, aşa cum o făcea în fiecare vară de când se întorsese în oraşul natal, adulmecând parfumul teilor ce-şi trimiteau dulceața până la geamul ei, făcând-o să inspire adânc, deşi ştia că avea să sufere puțin după aceea. Alergia o chinuia din plin în această perioadă.

Nu înțelesese niciodată dorința unor femei de a scăpa de independența lor greu dobândită. Ei nu-i era cunoscut sentimentul de a aparține unui bărbat, de a-i fi controlată viața şi de a nu lua decizii de una singură. A simțit însă, demult, când era mai naivă, dorința de a fi iubită de un bărbat. Un bărbat ce nu a dorit iubirea sinceră a unei tinere inocente.

Oftă sonor în liniştea camerei şi-şi plecă capul pentru o secundă. Nu dorea să-şi lase amintirile să o devoreze. A trecut prea mult timp şi nu dorea ca amintirea unui bărbat să o ducă

în pragul disperării din care reuşise să se sustragă ţinându-se şi cu dinţii de realitatea dură. Pentru că trădarea nu era un lucru peste care să treci cu uşurinţă. Oftă resemnată. Se simţea dintr-odată atât de obosită.

Ieşi din cameră îndreptându-se spre living unde se opri să asculte melodia difuzată la radio în acel moment. Melodia ei preferată, melodia lor preferată, din timpul facultăţii, *John Paul Young „Lave Is In The Air*". Din două mişcări ajunse lângă radio pe care-l opri smucind butonul, pentru a nu mai simţi junghiul de durere ce-şi făcea simţită prezenţa tot mai des în ultimul timp.

Se uită prin apartament simţindu-l atât de liniştit, încât parcă îi lipsea viaţa. Îi lipsea ea. Simţea că adevărata Marina se ştergea încet-încet lăsând locul unei femei pe care ea nu o recunoştea.

Apartamentul fusese una din marile ei dorinţe. Devenise portiţa ei spre liniştea ce o dorise, fusese o retragere din calea grijii obsesive a familiei. Ştia cât de mult o afectase pe mama ei dorinţa de a se muta, dar aceasta o înţelesese. Îi oferise spaţiul de care avusese atâta nevoie. Au trebuit să treacă atâţia ani pentru a realiza că mama ei fusese lângă ea la fiecare pas ce-l făcuse pentru a-şi reveni din tristeţea căreia îi căzuse pradă.

Acum se uita spre livingul ce arăta ca o galerie de artă, dacă era să se ia după toate picturile ce îmbrăcau zidurile. Unele erau pictate chiar de ea, altele le cumpărase la licitaţiile la care lua parte constant. Toată munca asiduă ce a depus-o

ani la rând îşi arăta răsplata. Acum îşi oferea luxul de a-şi alege clienţii, nu de a se lăsa aleasă.

Sunetul celularului o smulse din reverie. Îl scoase repede din geantă, pentru că aceasta fusese singura concesie făcută de mama ei la gândul că va locui singură. Să-i răspundă tot timpul la telefon. Privi ecranul ce pâlpâia intermitent, iar numele şi faţa veselă a Alexei Stănescu, prietena ei cea mai bună, îi zâmbea uşor. Numai ea putea să sune la ora asta târzie.

— Bună, drăguţo, răspunse Marina cât mai voios, pentru că ştia că orice mic semn de cedare din partea ei şi nu ar mai fi scăpat de întrebările secante, dar care trădau o grijă nespusă, ale prietenei ei.

— Bună, Rina? Ce faci? Ce planuri ai pentru seara asta? Vocea ei suna atât de caldă, iar râsul cristalin era ca un clinchet uşor făcut de clopoţeii de vânt ce atârnau pe terasa Marinei.

Doar familia ei, Alexa şi… *el* o alintaseră Rina.

— Unde eşti la ora asta? o întrebă în timp ce îşi aruncă privirea spre ceasul frumos lucrat în lemn ce trona pe zid. Era zece seara.

— Păi, hmm… ştii, mă gândeam că poate ai vrea să ieşi şi tu. Îi auzi râsul înfundat, râsul specific ce-i transmitea semnale cum că avea companie masculină. Era ceva cu ea. De fiecare dată când era însoţită de un bărbat care-i plăcea devenea o altă persoană. Atât de maleabilă, atât de disponibilă şi se hlizea ca o şcolăriţă.

— Ce este Alexa? îți dai seama cât este ora? Mâine, din câte ştiu eu, amândouă trebuie să ne trezim devreme.

Lucrau împreună de când au absolvit Facultatea de Arte. Au pus bazele unei afaceri având ca obiect de activitate restaurarea obiectelor de artă. Era o meserie ce le ajuta pe amândouă. Marina era pasionată de lucrul cu mâinile şi cu materialele ce puteau scoate la iveală frumuseți ce erau pe cale a fi pierdute, iar Alexa se ocupa de relațiile cu clienții şi cu furnizorii. Dar împreună făceau contabilitatea şi țineau totul sub strictă supraveghere.

Acum, nemaiauzind nimic de la celălalt capăt al telefonului, cu excepția unor acorduri muzicale şterse, râsete şi chicoteli ca şi când cineva ar fi băut cam mult, o puse în încurcătură, pentru că ştia că la capitolul bărbați, prietena ei era deplorabilă. Îi alegea pe cei mai nesuferiți şi de obicei pe cei care erau pierduți în aburii alcoolului.

— Hai, Marinaaa… nu mai fi o „sparge-gaşcă”. Numele el fu pronunțat ca şi când ar fi ajuns şi Alexa pe la băutură, ceea ce nu ar fi mirat-o pe Marina, pentru că, prietena ei mai avea obiceiul de a degusta suc în amestec cu cine ştie ce băutură alcoolică şi nu rezista prea mult.

Adevărul era că nici nu dorea să o lase prea mult în compania cuiva care ar fi putut profita de ea. Mai avu o tentativă de a se sustrage totuşi.

— Alexa, ştii ce se întâmplă când… începu ea cu glas reținut.

— Pur şi simplu trebuie să vii. După care continuă pe un

ton şoptit, fiind sigură că acoperise cu mâna microfonul telefonului mobil pentru ca doar Marina să o audă. Vreau să cunoşti pe cineva.

Marina începu să simtă tonul de alarmă ce-i vuia prin tot corpul. Simțea că o ia de la capăt. Ea luând parte la un ritual atât de cunoscut de cei care aşteaptă aprobarea prietenilor pentru un eventual iubit.

Nu dorea să o dezamăgească, însă timpul a dovedit, de fiecare dată, că avusese dreptate în privința fiecăruia dintre foştii iubiți ai Alexei. Nu că Marina ar fi fost o sfântă între ei, dar ea nu ceda cu uşurință farmecelor bărbaților, deşi existase o dată când ar fi făcut-o, dar totul luase o turnură atât de urâtă încât de atunci nici nu se mai gândise la acest aspect al vieții ei.

Trebuia să admită că pe cât de deschisă şi dezinvoltă era Alexa, pe atât de reținută era ea cu relațiile şi viața ei intimă.

Dar ştia şi că nu va putea sta deoparte când prietena ei îi prețuia sfaturile şi se baza pe sprijinul ei, aşa că spuse singurul lucru normal în acel moment:

— Ajung în zece minute.

Cuvintele ei au declanşat o adevărată nebunie.

— Te aştept. Vino repede, după care închise, iar Marina rămase câteva momente şi se uită perplexă la ecranul celularului. Se întreba ce o fi fost în capul ei de acceptase aşa ceva. Dar ştia. Era prietena ei, trebuia să-i fie alături.

Se hotărî să îmbrace un top pepit, cu bretele subțiri, o pereche de pantaloni negri din triplu voal şi nişte balerini ce

completau ținuta ei lejeră. Îşi luă poşeta tip poştaş şi ieşi pe uşă.

Nu-i luă mult să ajungă la localul unde avea o bănuială că ar fi ieşit la *agățat* prietena ei. Micul orăşel de provincie din sud-vestul României părea un loc mirific şi pe cât era de mic, pe atât era de plin de cluburi şi terase în care puteai să-ți petreci serile, dar acest local nu era unul dintre ele.

Acum, aproape de local, Marina trase aer în piept şi urcă treptele ce duceau la mesele de pe terasă. Nu-i luă mult să o găsească cu privirea pe prietena ei, dar însoțitorii ei erau cei care-i captaseră atenția. Un bărbat destul de drăguț încât să-i acorzi o atenție deosebită, cu păr şaten deschis, creț, ce-i pica întruna pe față, încât se pare că avea un tic în a şi-l da la o parte, iar celălalt bărbat era un individ mai gras, slinos şi cam beat, la cât era de roşu la față. Ceva nu era în regulă. Oare ce-o fi văzut Alexa la vreunul dintre ei?

Merse cu pas hotărât spre ei. Nu se simțea în largul ei acolo. Ritmul unei melodii dance bubuia din boxe, făcând aproape imposibil orice mod de comunicare peste aceste sunete stridente, dar se pare că pe clienți nu-i deranja. Aveau alte planuri în acea seară.

Îi atrase atenția un bărbat ce ieşi din colțul îndepărtat al terasei trăgându-şi fermoarul blugilor, ca la câteva secunde să apară şi femeia ce se pare, oferise un spectacol pentru individ. Marina se cutremură. Clar era un loc în care, dacă ar fi văzut-o vreunul dintre clienți sau chiar părinții ei, ar fi rămas cel puțin uimiți dacă nu îngroziți.

Fu întâmpinată cu urale din partea prietenei ei, ceea ce o făcu să-i vină să se piteasca undeva. Nu-i plăcea să atragă atenția asupra ei. Felul în care îi strânse mâna bărbatul, pe numele lui Mihnea, şi o privi pe sub pleoapele grele, părea să ascundă ceva. Avea o mână cu degete lungi, cu unghii îngrijite, dar palma îi era umedă.

La prima vedere, Mihnea părea un bărbat drăguț, având grijă de aspectul său fizic. Dar analizându-i fața cu pometii ce luceau şi sprâncenele pensate cu grijă, buzele ce nu reuşeau să scape de rictusul ce-i apărea constant în colțul gurii, îi trimiteau Marinei semnalele necesare pentru a ține distanța față de acesta.

Nu ar fi putut să spună exact ce era cu el, pentru că nu-l cunoştea, dar era ceva în atitudinea, în gestica lui, ce o făcea să aibă rețineri.

Doamne, oare ce o fi fost în capul Alexei? Ştia că făcea cele mai ciudate alegeri în privința bărbaților cu care ieşea, dar niciunul nu avusese priviri atât de intense, de parcă nu ar fi vrut să scape nicio vorbă, de parcă ar fi putut să afle cine ştie ce secrete. Dar observându-i pe cei doi bărbați, nu putea să nu se întrebe ce căutau împreună, pentru că erau atât de diferiți, ca Soarele cu Luna.

— Sper că nu m-ați aşteptat prea mult, dar eu nu aveam de gând să ies în această seară, spuse Marina pe un ton voit lejer, dar aruncând priviri acuzatoare înspre Alexa în timp ce se aşeza pe scaunul destul de comod. Aceasta îi trimise un sărut în zbor.

— Mă bucur că ai ajuns, spuse Mihnea cu vocea ridicată din cauza volumului muzicii, dar nescăpând-o din priviri pe Alexa. Alexa mi-a spus că eşti cea mai bună prietenă a ei.

Marina şi-a lăsat privirea să lunece spre mâinile lor împreunate, iar el văzând acest lucru, a ridicat mâinile lor în dreptul inimii depunând apoi o sărutare uşoară pe mâna Alexei, neluându-şi ochii de la Marina.

Rina avea ciudata impresie că încerca să o convingă de afecţiunea lui. Fiori reci îi trecură pe şira spinării, învăţase să-şi asume prima impresie despre oameni, deoarece se dovedise a fi cea corectă.

— Păi, mă gândesc că, dacă a spus asta, aşa o fi. Marina se simţea de parcă s-ar fi transformat într-o scorpie, dar Alexa nu trebuia să-i suporte comportamentul, îşi drese glasul şi reveni la un ton normal. Nu putu să nu simtă totuşi o senzaţie ciudată când prinse un schimb de priviri între cei doi bărbaţi fiind convinşi că nu sunt văzuţi. Ce dobitoci, îşi spuse în gând Marina.

Dar trebuia să fie cu ochii pe ei, pentru că simţea nişte vibraţii negative din partea lor. Nu ştia de ce, dar de când îi observase prima dată, nefiind văzută de ei, nu putuse scăpa de sentimentul că aceştia puneau ceva la cale.

— Da, ne ştim de ceva vreme, continuă Marina.

— Hai, Marina, începu pe un ton vesel Alexa, ne ştim de la treisprezece ani.

Marina îşi întoarse repede privirea spre prietena ei. Nu-i plăcea felul în care se deschidea aceasta către necunoscuţi, iar

acum râdea ca o adolescentă îndrăgostită. Nu, care se credea îndrăgostită.

Nevoia Alexei de a se simți iubită, crescuse tot mai mult odată cu maturizarea ei. Fiind abandonată la o vârstă fragedă de tatăl ei şi lăsată în grija unei mame ce nu reuşise să mai treacă peste eşecul căsătoriei, o transformară pe Alexa într-o femeie vulnerabilă.

Marina se gândea câteodată că prietena ei se autoînvinuia pentru toate relațiile ce nu depăşeau pragul câtorva luni. Erau deseori momentele când Alexa confunda dorința cu iubirea şi atunci Marina ştia că ea era singura pe care se putea baza pentru a o ține pe linia de plutire.

Alexa era o femeie frumoasă. Era o femeie minionă, dar cu un corp bine pus în valoare de talia subțire şi formele voluptuoase. Iar părul ei blond şi ochii albaştri atrăgeau privirile ca un magnet.

— Şi, cum spuneați că v-ați cunoscut? întrebă Marina, după care luă o gură din ceaiul de fructe pe care şi-l comandase, contrar dorinței tuturor de a comanda ceva mai tare.

— Păi, începu Mihnea, tot aici. Acesta simți privirea ironică a Marinei ațintită asupra lui şi hotărî că trebuia să facă mai mult pentru a-şi arăta dragostea fulgerătoare pentru grasa de lângă el, se gândi el abținându-se cu greu. Trebuia să facă tot ce putea, pentru că deja aflase de unde putea să facă rost de următoarea sursă de venituri pentru o bună perioadă de timp.

Trebuia să facă în aşa fel încât să mai stoarcă nişte informaţii de la Alexa, după care avea să-şi ia ce avea nevoie şi-i va face vânt urâtei.

Pfui, ce-i trebuia lui acum. Această prietenă a urâtei, care se pare că era un căpcăun. Unul foarte frumos, era adevărat. Dar ştia că nu avea nicio şansă cu Marina. Era o tipă prea dură, iar acest lucru se vedea cu ochiul liber din săgeţile verzi ce le arunca pe deasupra ceştii de ceai. Ce femeie îşi comandă ceai într-un local în care ieşi la agăţat?

— Serios? se auzi cuvântul de parcă ar fi tăiat în carne vie, pronunţat de pe buzele strânse ale Marinei, readucându-l în mijlocul discuţiei.

— Da, spuse, râzând superior Mihnea, acum două seri. Nu avea să-i permită individei să vadă cât de puţin îi păsa de prietena ei. Deşi, dacă se uita cu atenţie la Alexa, putea să vadă că nu era o femeie urâtă cum o catalogase el rapid, cu o seară înainte. Dar pur şi simplu el avea alte planuri. Iar ea nu făcea parte din ele. În general femeile nu făceau parte din viaţa lui decât pentru a-şi descărca furia sau strict sexual.

Chiar şi acum când trebuia să o ţină de mână simţea repulsie şi faţă de ea şi faţă de ceea ce trebuia el să facă. În, să o sărute, dar ţelul lui era să capete ceea ce-şi dorea, iar pentru asta trebuia să demonstreze că ţinea la Alexa. Cel puţin în seara aceasta, după care o va instrui el, în particular.

— Adevărul este că ea a venit la mine. Eu pur şi simplu nu am avut curajul să mă apropii de o femeie atât de… înghiţi greu nodul din gât, elegantă. Mihnea încercă să-şi ascundă

rictusul ce-l făcea să-şi arate adevăratele sentimente. Ştia că este un gest independent de voința lui. Oricât a încercat de-a lungul vieții, nu a reuşit să şi-l reprime.

— Chiar aşa? Ai făcut tu asta, Alexa? Supărarea se putea distinge din glasul Marinei, dar trebuia să fii orb să nu vezi lucirile înfiorătoare din ochii ei. Aici, şi făcu un semn cu mâna cuprinzând toată terasa, în bomba asta, *tu,* ai ieşit la agățat? Ultimele cuvinte au fost de-a dreptul şuierate de pe buzele Marinei.

Putu să o vadă pe prietena ei cum se înroşeşte în lumina slabă dată de lampioanele murdare. O stare de stânjeneală o cuprinse pe Alexa, şi nu-şi putea ascunde ruşinea de a se fi comportat atât de deplasat, încât să ajungă să stea la o masă cu doi tipi care au băut non-stop de când au ajuns acolo şi nu dădeau semne că s-ar fi oprit.

— Nu-i chiar aşa, începu Alexa cu o voce scăzută.

— Ba da, cum să nu, se porni Mihnea gălăgios, de făcu să se întoarcă câteva capete spre masa lor. Marina îşi lăsă capul în mână, îi venea să intre în pământ de ruşine.

Se hotărî că fusese prea mult să o privească pe Alexa cum se demite în fața unui beţivan şi a unui libidinos. Se ridică brusc reducându-i la tăcere pe toți trei.

— Trebuie să plec Alexa, iar dacă vrei poți să vii acum cu mine. Putea să-i domine foarte bine pe toți cei de la masă cu înălțimea ei. Ochii ei îi transmiteau semnale de alarmă Alexei, dar se părea că aceasta avea alte planuri.

— Cred că… o să rămân, zise Alexa şi-şi lăsă privirea în

jos.

Marina închise ochii un moment. Avea impresia că pierduse o bătălie. Nu dorea să o ştie pe Alexa în compania a doi bărbaţi ce nu-i inspirau deloc încredere.

— Dacă ai nevoie de mine, spuse Marina cu atenţia îndreptată spre Alexa şi cu privirea tristă într-un fel, poţi să mă suni. Ştii asta, da?

Dădu să plece când o palmă umedă şi puternică îi cuprinse braţul. Se uită în jos cu scârbă.

— Hai, pisicuţo, bagă ghearele la loc. Nu este nevoie să pleci. O să ne distrăm, o să vezi. Era prietenul lui Mihnea, care-şi lingea buzele lasciv când pronunţase cuvântul „distrăm". Marina îşi smuci braţul din strânsoarea acestuia. Se aplecă aproape de urechea acestuia şi spuse cu greaţă cuvintele:

— Mi-e scârbă de tine, de atingerea ta, de privirea ta obsesivă, încât am impresia că de când am venit băleşti constant. Îşi mută privirea de gheaţă albastru-verzui dinspre bărbat spre Alexa şi cu ultimele sforţări de a se controla continuă: nu mă aşteptam la aşa o… companie, Alexa.

Dezamăgirea putu fi sesizată în vocea Marinei, dar nu avea de ales, nu se putea preface. Plecă de acolo, ocolind mesele ca pe obstacole. Dispăru cu viteza luminii de parcă ar fi fost urmărită de hoarde de zombi înfometaţi. Dar ea nici nu ştia cât de aproape de adevăr era.

CAPITOLUL 2

Îşi simţi inima în gât şi o senzaţie de greaţă în stomac ce se învârtea ca într-un carusel. Ziua ei începuse rău şi se părea că aşa avea să se şi termine.

Când ajunse în siguranţa căminului ei, Marina îşi aruncă balerinii lângă dulapul pentru încălţări. Simţea nevoia unei băi îndelungate pentru a scăpa de senzaţia de murdărie, de a fi atât de aproape de nişte indivizi soioşi şi dubioşi.

Oftă sonor sperând că Alexa nu va da atâtea detalii despre munca ei. O cunoştea şi ştia că avea tendinţa de a deveni prea prietenoasă faţă de oameni, pentru că dorea să fie iubită.

După o baie fierbinte îşi îmbrăcă ţinuta de casă preferată, un top roz şi nişte pantaloni scurţi, roşii. Se simţea atât de liberă şi confortabilă în acea pijama. Dacă ar fi văzut-o mama ei, sigur i-ar fi făcut observaţii. Colţurile gurii i se ridicară uşor la acest gând.

Chiar în acel moment celularul începu să vibreze pe masa de lemn din living. Se duse repede şi răspunse într-un suflet.

— Bună mami, ştia că nu-i putea spune altfel, o iubea prea mult.

— Fetiţa mea, începu doamna Barbu, cu vocea aceea calmă ce reuşea tot timpul să o liniştească şi să o facă să gândească totul cerebral, să nu se arunce cu capul înainte. Tot

timpul reuşise să o ţină pe linia de plutire. Nu ştia ce s-ar face fără ea. Cum a fost ziua ta?

Ştia că nu o putea minți pe mama ei, nu de alta, dar parcă avea un al şaselea simț când era vorba despre starea ei emoțională.

— În afară de faptul că nu am reuşit să restaurăm o piesă perfect, pentru că pur şi simplu nu s-a mai putut şi bineînțeles, proprietarul ne-a făcut un scandal monstruos, că Alexa m-a atras încă o dată în jocul ei de agățat bărbați, neadecvați aş putea spune, totul a mers perfect, spuse totul aproape rămânând fără aer, după care se opri brusc lăsându-se liniştea la celălalt capăt. Mami?

— Of, Marina, când o să înveți că nu toate merg ca pe roate? aproape râse mama ei. Mă bucur că măcar aşa te mai scoate Alexa din casa aia care parcă a devenit refugiul tău.

Marina a încercat să protesteze dar nu reuşi să scoată un singur cuvânt, ştia unde avea să se ajungă.

— Ar trebui să mai ieşi şi tu, mai ales că de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Sebi, nu mai eşti la fel. Şi eu ştiu că tu eşti o fată frumoasă, deşteaptă şi muncitoare, care se descurcă şi singură, ştiu, dar trebuie să te şi distrezi, draga mea.

Numai la pronunțarea numelui lui şi genele ei negre fluturară uşor pentru a-şi ține în frâu lacrimile ce-i străluceau în ochii verzi. Inima începu să-i bată mai tare şi avea impresia că o strâng coastele de durerea de a şi le reține. Îşi drese glasul pentru a nu se da de gol. Nu dorea să o îngrijoreze pe mama

ei.

— Mda, ai dreptate, poate o să ies şi eu, dar nu acum. Suntem foarte ocupate în această perioadă. Avem nişte piese importante şi foarte valoroase de care trebuie să ne ocupăm.

După ce termină conversația cu binecunoscutele vorbe ale mamei ei de a avea grijă de ea şi de a se distra, se duse la culcare.

Dar somnul se lăsa aşteptat. Gândurile ei zburau la Sebastian, sau Sebi cum îi spusese ea. În cei doi ani cât fuseseră împreună totul fusese divin, crezuse că îşi găsise iubirea adevărată. Erau amândoi studenți la Arte, fiecare având visurile lui, dar fiind de nedespărțit, sau cel puțin aşa crezuse ea.

Se uită pe geamul luminat de cercul gălbui al lunii parcă încercând să-i lumineze gândurile. Ştia că nu avea să uite senzația buclelor lui catifelate şi negre ca abanosul, ce şi le ținea tot timpul prinse într-o coadă strânsă lejer la spate. Acele brațe vânjoase şi acel piept puternic de care se rezemase de atâtea ori în serile de vară. Îi păruse tot timpul că semăna cu un star rock.

Dar era mai bine să nu mai viseze cu ochii deschişi, pentru că ştia prea bine că nu mai era nicio şansă pentru ei doi. Nu după ceea ce văzuse cu şapte ani în urmă. Simțea şi acum pulsul crescut când a realizat, în timp ce se îndrepta spre camera lui din căminul studențesc, că el nu era singur, deşi îi spusese că o aştepta. Lacrimi de frustrare îşi făcură loc pe sub bogatele gene negre frumos arcuite.

Nu ar fi crezut niciodată că aşa ceva i se putea întâmpla ei. Nu după iubirea pe care şi-o declaraseră cu o seară înainte când sărbătoriseră doi ani de relație. Iar în acea zi ea fusese pregătită să ducă relația lor la alt nivel. Îl respecta că avusese atâta răbdare cu ea, nu o forțase niciodată să întrețină relații sexuale. Dar acolo, atât de aproape de camera lui, realizase de ce. Pentru că avusese cine să se ocupe de acea problemă existențială. Iar ea fusese o proastă. Fusese o tâmpită pentru că se încrezuse într-un bărbat ce arăta ca războinicul Thor, varianta brunetă şi îmbrăcat numai în haine de piele. Atât de înalt şi cu un corp ce era invidiat de colegii de facultate, Sebastian fusese un tip neconvențional. Se împrietenea cu oricine neținând cont de grupurile din care făceau parte, reuşea să-i atragă pe toți în jurul lui.

Nu era de ajuns că arăta bine, dar mai avea şi un suflet mare. Dar nu l-a ajutat într-atât încât să obțină iertarea ei.

Se ridică din patul în care nu-şi găsea somnul şi se îndreptă în picioarele goale spre bucătărie. Bău un pahar cu apă rece pe nerăsuflate.

Îi țiuiau urechile de liniştea din apartament, când fu brusc trezită la realitate de sunetul strident al mobilului. Se uită la ceas, era două noaptea. Cine putea fi la ora asta? Pulsul i-o luă razna când văzu cine era.

— Alexa! Ce s-a întâmplat? Marina nu ştia la ce să se aştepte. Ştia doar că o lăsase cu acei indivizi, doar nu putuse să o ia cu forța.

Auzi sughițurile de plâns ale Alexei şi simți fiori pe şira

spinării.

— Alexa, continuă Marina cu frică. Spune-mi unde eşti. Vrei să vin după tine?

— Doar deschide-mi uşa.

Ce cuvinte puține pentru a o destrăma. Pur şi simplu dădu drumul mobilului din mână şi fugi la uşă. O deschise şi ce văzu o înmărmuri. Urme de lacrimi uscate stăteau mărturie pe fața Alexei, de ceea ce se temuse se întâmplase. O prinse cu brațele pe după umeri abia revenindu-şi când aceasta se lăsă să cadă în brațele ei. O trase în apartament şi o duse la canapea unde o ajută să se aşeze.

Putea să-şi dea seama că prietena ei era în pragul unui atac de panică. O mie de gânduri o înnebuneau pe Marina, iar dacă nemernicii ăia i-au făcut ceva o să-i omoare cu mâinile ei.

O mângâie pe părul blond şi îi ridică fața spre ea.

— Spune-mi, te rog.

— Oh, îşi trase nasul Alexa, după ce ai plecat, Mihnea a încercat să-mi spună tot felul de lucruri urâte despre tine. Supărarea luă locul plânsului. Nu i-am permis aşa ceva şi atunci mi-a interzis să mai vorbesc cu tine despre ei. Apoi, îşi trase sufletul Alexa şi continuă cu o voce sugrumată, a început să-mi pună o grămadă de întrebări despre afacerea noastră. Ridică ochii imploratori spre Marina ca pentru a-şi cere scuze. Rina, jur, spuse şi-şi duse o mână la piept, nu ştiu de unde au aflat, eu nu le-am spus nimic. Mi-am învățat lecția, să ştii.

— Te cred, Alexa, bineînțeles că te cred. Nu aveai de

unde să ştii că te-au urmărit.

— Crezi? Chiar şi acum Alexa arăta cât era de naivă.

— Sunt convinsă, pufni supărată Marina, dar nu pe Alexa ci chiar pe ea, pentru că avusese dreptate şi de această dată. Le-ai spus altceva?

— La naiba, nu, se răsti Alexa, iar reacția asta de-a dreptul o bucură pe Marina. Începea să-şi revină.

O mângâie uşor pe Alexa pe brațe când deodată văzu nişte urme roşiatice ce începeau să se închidă la culoare. Frica puse stăpânire pe ea acum.

— Ți-a făcut ceva, nemernicul ăla?

Alexa putu să-i vadă privirea şi aproape o podidi plânsul din nou.

— Nu, doar m-a prins mai tare când am plecat. Am reuşit să scap.

Marina încercă să treacă peste sentimentul urât ce o încerca față de bărbații aceia şi o întrebă cu glas hotărât:

— Sper că nu ai de gând să te mai vezi cu el, de fapt, cu niciunul dintre ei.

— Nu, Alexa lăsă capul în jos. Nu cred că sunt pregătită să mai fac vreo încercare de genul ăsta în viitorul apropiat.

— Ei, cel puțin ştim cum stăm. Nu au aflat chiar aşa de multe, aşa că tot ce putem face este fim mai vigilente de acum înainte.

Alexa îşi ridică frumoşii ochi albaştri şi o privi atent pe Marina, după care spuse un lucru ce o uimi:

— Bărbații sunt nişte porci. Supărarea amestecată cu

amuzamentul le provocă râsul amândurora. Printre lacrimi şi ținându-se cu mâinile de burtă de atâta râs, Marina spuse:

— Ei, după cum spunea şi Cynthia Heimel şi citez: „Nu toți bărbații sunt nişte porci. Unii sunt nişte girafe zăpăcite, am sunt nişte pui de cățel cu ochii mari şi trişti, iar alții sunt nişte broaşte nesigure pe ele. Dar dacă nu eşti atentă, porcii pot să strice distracția pentru toți".

Pentru un moment Marina putu să vadă uimirea pe fața Alexei, după care aceasta comentă:

— Oh, Rina, ştiam eu că nu degeaba eşti prietena mea. Poți să mă faci să mă simt şi mai prost acum, spuse Alexa dar râdea şi ea cu gura la urechi.

— Hai, hai, pentru ce sunt prietenii dacă nu să te facă să te simți prost, spuse Marina prinzându-i mâna lui Alexa şi strângând-o uşor. Cine caută un prieten fără defecte va rămâne singur, şi cu aceste cuvinte Alexa chiar rămase perplexă.

— Doamne, nu am ştiut câtă filosofie zace în tine la… se uită spre ceas, la ora două noaptea. Să ştii că te-aş fi deranjat mai des.

Lăsându-şi capul în jos, Marina continuă cu vocea şoptită:

— Ştii că te iubesc Alexa, poți oricând să mă deranjezi. Nu contează ora.

După ce se liniştiră, amândouă oftară în acelaşi timp, iar Alexa se uită câteva momente la Marina, după care spuse cu o voce liniştită şi totuşi cu o urmă de încordare cu privire la ce

avea să spună.

— Îhm, tocmai de asta mă deranjează că nu ai fost atât de deschisă şi față de Sebi.

Nici dacă îi trăgea o palmă, Marina nu s-ar fi simțit mai prost. Dorința de a se retrage în cochilia ei era tot mai mare. Îşi mută privirea din calea ochilor suspicioşi ai Alexei.

— Nu vreau să vorbesc despre el. Niciodată. Încercă să-şi tragă mâinile din ale Alexei, dar aceasta le prinse mai tare. Alexa nu avea de gând să mai renunțe acum. Trebuia să o facă să înțeleagă că încă îl mai iubea pe Sebi.

— Nici atunci nu ai vrut. Dar ai pierdut. Ştiu cum te-ai simțit când ai văzut-o pe femeia aceea acolo. Dar nu ai avut niciodată curajul să-l întrebi direct. Nu ai mai avut niciodată curajul să termini totul între patru ochi. A trebuit să-l laşi aşa, să se întrebe ce s-a întâmplat cu tine.

O văzu pe Marina că încerca să protesteze, dar nu mai dorea să-şi țină gura.

— Ştii de câte ori a încercat să afle ce s-a întâmplat cu tine? Ştii că mă suna în fiecare zi, iar eu ca o proastă te apăram? Văzu o lucire a lacrimilor în ochii Marinei. Da, îl mai iubea, dar frica era atât de mare.

O trase pe prietena ei în brațe şi încercă să o liniştească.

— Ei, nu trebuie să plângi, trebuie doar să ştii ce vrei de la tine. Şi eu cred că ştii, dar nu vrei să mai suferi. Ok, ai dreptate, nimeni nu vrea să sufere. Dar dacă te fereşti de suferință, nu vei şti nici să iubeşti, pentru că ele vin câteodată împreună.

Marina îşi ridică ochii din care acum curgeau lacrimile în voie. O atinse uşor pe nas pe Alexa.

— Se pare că, deşi s-a întâmplat să faci alegeri greşite, s-a dovedit că tu eşti cea mai matură dintre noi.

Alexa clătină din cap.

— Nu, oftă aceasta resemnată, doar învăț din greşeli, spuse şi îşi pironi privirea în ochii Marinei, ceea ce sper că ai făcut şi tu.

Prietenia lor era mai puternică decât orice şi ştiau că împreună erau mai puternice.

Hotărâră că era mai bine ca la ora aceea târzie, Alexa să rămână peste noapte.

În timp ce se răsucea în pat, gândurile Marinei zburară involuntar spre ce aflase despre Mihnea.

Spera să nu se întâmple nimic grav. Ea văzuse schimbul de priviri dintre cei doi bărbați. Avea să ajungă mai devreme la birou şi o va lăsa pe Alexa să se odihnească mai mult.

CAPITOLUL 3

Dimineața o întâmpină pe Marina cu un aer răcoros de iunie, cu parfumul izbitor de tei asaltându-i simțurile. Încercă să-şi rețină câteva strănuturi, dar nu reuşi mare lucru. Deşi era un parfum plăcut, era un chin pentru ea.

O porni spre birou cu pas vioi, punându-şi ochelarii de soare. Ar fi putut să ia un taxi, dar dorința de a face mişcare în aerul curat învinsese. Ştia că după ora nouă va începe

circulația nebună de du-te-vino a clienților. Dar cel mai important proiect al ei era acum o pictură pe care o primiseră din Anglia de la domnul Lucas Martin. Era un client valoros, iar ele îi fuseseră recomandate de un alt client mulțumit de munca lor.

„Trăiască Facebook-ul" se gândi Marina amuzată, pentru că ea nu dorise să-şi facă publicitate aşa. Dar Alexa avusese dreptate. În aşa fel aveau să atragă mult mai mulți clienți şi, cel mai important, clienți cu potențial financiar.

Ajungând la biroul aflat în complexul din centrul oraşului, Marina îşi începu ritualul unei noi zile de lucru. Nu lipsea cafeaua tare şi neagră, ceea ce tot timpul atrăgea priviri ciudate din partea Alexei. Aceasta nu bea decât cappucino, foarte îndulcit.

Biroul era un amalgam de obiecte de artă, vaze de flori foarte vechi, mobilă vintage, picturi de toate dimensiunile. Totul părea magazinul unui anticar. Dar erau aranjate atât de frumos, încât toți cei care intrau rămâneau uimiți. Era ca şi cum ai fi pătruns într-o lume demult apusă, unde frumosul era la loc de cinste.

În timp ce se schimba în costumația de lucru, formată dintr-un tricou pătat de tot felul de vopsele, peste care punea o salopetă de lucru şi-şi prindea părul bogat de culoarea cărbunilor, Marina trebuia doar să-l mai aştepte pe Albert Cristescu, care era specialistul lor în istoria artei.

Tot procesul de restaurare a tuturor operelor de artă pe care le aduceau clienții ei din toate colțurile lumii, îşi avea

cursul bine stabilit.

Pătrunse în atelierul dotat cu aparate de ultimă generaţie şi tot felul de produse chimice sofisticate, încât Alexa spunea de fiecare dată că pătrunde în lumea lui Dr. Jekyll şi Mr. Hyde.

Totul părea atât de ştiinţific, ceea ce şi era, dar mai ales transformarea Marinei când pătrundea în atelierul ei era totală. Un zâmbet îi ridică colţurile gurii când îşi aminti cum Alexa îl denumise ca fiind a doua mare dragoste a Marinei, ceea ce bineînţeles devenise prima, după despărţirea de Sebastian.

Acum stătea cu braţele încrucişate la piept, cu capul lăsat uşor într-o parte şi studia pictura ce o trimisese domnul Martin. Acesta o găsise în subsolul umed al casei ce o moştenise de la mătuşa lui, o locuinţă uitată demult de membrii familiei. Dar acesta nu ştiuse de existenţa lui, până când muncitorii ocupaţi cu scoaterea mobilierului din imobil au dat peste această operă de artă ce înfăţişa, din câte putea să desluşească printre dârele prelinse ale vopselei, o îmbrăţişare tandră a doi iubiţi pe malul unui lac, străjuit de dealuri îmbătate de razele soarelui.

Amintiri vechi o izbiră. Astfel obişnuiau şi ea cu Sebastian să stea seara lângă focul de tabără, când fuseseră în vacanţele din timpul facultăţii.

Fu trezită brusc de clopoţelul ce anunţa că intrase cineva în birou. Îşi drese glasul şi strigă să fie auzită:

— Aici, în spate.

Nu dură mult şi Albert, colegul lor îşi făcu apariția. Era tot numai zâmbet. Marina nu înțelegea cum putea fi cineva atât de bine dispus dimineața. Se uită la el cu fața senină. Îi plăcea de el foarte mult şi ştia că sentimentul era reciproc. Se cunoscuseră la un an după ce ele au deschis afacerea şi de atunci s-a mândrit cu el peste tot. Datorită lui reuşea să facă cele mai bune restaurări, datorită indicațiilor şi îndrumărilor prețioase pe care acesta i le dădea.

— Salut, frumoasă floare. O sărută uşor pe obraz şi îşi pironi privirea flămândă asupra picturii. Îşi puse mâinile în şold. Ce avem noi aici? Ah, unde este cealaltă floare în această dimineață? întrebă deodată, ridicând un pic din sprâncenele blonde şi stufoase, iar ochii lui parcă se luminară mai mult.

Marina avea o bănuială că Albert o plăcea pe Alexa, dar niciodată nu se exprimase în acest sens. Mai ales că Alexa avea prostul obicei să umble după cei mai nepotriviți bărbați. Dar, cine ştie, îşi spuse în gând Marina, poate acum i-a venit mintea la cap.

— Păi, după cum poți vedea, începu Marina neluând în seamă ultima întrebare, este o pictură care a avut mult de suferit din cauza condițiilor de depozitare şi din păcate pentru noi şi a modului de transport neadecvat.

Îl văzu pe Albert cum se mişca pe vârfurile picioarelor, când în față când în spate, în timp ce-şi ducea o mână la ceafă. Era modul lui de a se gândi la ce avea de făcut.

— Şi de ce spuneai că nu a venit Alexa? Schimbarea de subiect o derută pe moment pe Marina. Îşi ridică ochii spre el

şi cu un rictus uşor spuse oftând.

— Ştii doar, ca de obicei, a avut o seară, hmm… mai neplăcută.

Nu trebui să spună mai mult, chiar şi Albert ştia de ieşirile Alexei. Acesta îşi scutură capul blond şi îşi îndreptă privirile înapoi spre pictură şi comentă deodată:

— Odată şi odată o să i se întâmple ceva dacă se tot însoţeşte cu cine nu trebuie.

Marina ştia că nu era treaba ei să se bage, aşa că nu comentă nimic despre ce se întâmplase cu o seară în urmă. Ştia că l-ar fi supărat pe Albert, pentru că era foarte îngrijorat în legătură cu Alexa şi pe bună dreptate.

— Bun, începu Albert frecându-şi palmele una de alta, să ne întoarcem la oile noastre. Din câte văd este o pictură în ulei, dar trecerea timpului şi condiţiile de păstrare au dus la ce vedem acum. Bine că nu este într-o stare chiar atât de degradată pe care mă aşteptam. Iar pictura, din câte pot să-mi dau seama, a fost făcută de cineva foarte talentat.

Îşi puse ochelarii pe care-i ţinea special pentru a putea observa cele mai fine linii.

— După părerea mea această pictură este făcută de cineva care iubeşte mult arta, dar cel mai mult, femeia din imagine. Şi mai cred că este o pictură făcută după o fotografie personală, ştii, pare a fi copiată.

Acest lucru o uimi peste măsură pe Marina. Cine ar fi făcut o pictură după o fotografie? Doar dacă… ar fi vrut să aibă fiecare câte o amintire de la celălalt, pentru că s-au

despărțit probabil la un moment dat.

— Îți poți da seama, doar uitându-te atent, că cel care a făcut pictura a făcut-o pentru că iubea femeia din imagine, spuse Albert aproape pentru sine după care pufni surprins şi continuă trăgând-o pe Marina lângă el şi arătându-i unde să se uite.

— Priveşte ochii femeii când se uită înspre el. Numai o femeie îndrăgostită poate să facă un bărbat să o picteze în aşa fel încât să scoată la iveală fiorii unei iubiri nemărginite.

Ea se uita cu atenție, dar se pare că văzu mai mult decât ar fi vrut, pentru că se dădu deodată în spate.

— Oh, la naiba! îşi duse mâna la pieptul unde inima bubuia de-adevăratelea. Se uită apoi la Albert care o privea uimit. A fost un tablou de despărțire.

— Aşa crezi? o întrebă Albert uitându-se mai de aproape la pictură. Dar după câteva momente spuse: Uau, cred că ai dreptate. Dar cum? ridică o mână. Stai nu-mi spune. Sebastian Raescu.

Ce naiba, toată lumea ştia de el? Ce se întâmpla cu viața ei? Şi mai ales ce i-a apucat pe toți să-i pomenească numele lui Sebastian? Parcă era o conspirație.

— Vai, dacă mai pronunță cineva numele lui cred că… o să-i dau cu ceva în cap, răbufni deodată Marina aproape bătând cu piciorul în podea.

Acum Albert râdea atât de tare încât se proptise cu mâna de suportul picturii clătinând-o uşor.

— Ai grijă, Albert. Nu vreau să o şi rupem acum,

comentă repede Marina, încercând să se interpună între el şi pictură.

— Oh, hai că-i bună asta. Acum ştiu şi eu de ce arăți de parcă ai avea un băț în fund de fiecare dată când îți zic să ieşi să te distrezi. Acum îşi lovea şi genunchiul cu palma de atâta râs.

Marina îl lovi peste brațul, care i se păru ei, nu simțea nimic sub toată musculatura aceea.

— Termină, că te lovesc cu ceva mai tare. Jur, spuse Marina întorcându-şi privirea spre uşa atelierului, unde Alexa tocmai intrase.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Alexa cu sprâncenele ridicate şi cu privirea pironită asupra lui Albert care îşi ştergea lacrimile de la atâta râs.

Marina pufni supărată.

— Nimic, doar că măscăriciul ăsta nu se mai opreşte, spuse şi arătă spre Albert.

— Marina, spune tot, continuă Albert când se redresă şi le domină pe femei cu statura lui. Doar că am aflat un secret pe care domnița nu dorea să-l aflu. Şi acum mă simt mai bine, pentru că se pare că, la urma urmei, este şi ea om ca noi.

Alexa pătrunse în atelier. Se uita sceptică când la unul când la altul. Îşi miji ochii şi spuse pe un ton reținut.

— Acum stai de vorbă cu Dr. Jekyll sau cu Mr. Hyde?

La aceste cuvinte Albert o prinse pe după umeri şi-i depuse şi ei o sărutare pe obraz, dar care nu se termină aşa de repede. Alexa simțea cum fiori încinşi i se preling pe spate

până la şolduri şi mai jos. Ar fi vrut să-i simtă buzele şi în alte locuri. Se desprinse totuşi de el.

— Bună şi ţie. Clătină din cap spre ei. Puţin vă las singuri şi când mă întorc parcă sunteţi… îşi flutură mâinile în aer, nişte nebuni.

— Gata, răbufni Marina, ieşiţi de aici şi faceţi ce ştiţi voi mai bine. Omorâţi pe altcineva cu glumele voastre proaste. Eu am de lucru. Şi apropo, spuse ea uitându-se la Albert, mersi pentru ajutor.

Acesta îi făcu cu ochiul şi o cuprinse pe Alexa pe după gât trăgând-o după el înapoi în birou.

— Oricând, ştii doar, floricico.

Când rămase singură, Marinei îi veni o idee. Îşi scoase repede mobilul din buzunar şi formă numărul domnului Martin. Aşteptă câteva momente şi după două apeluri îi auzi vocea englezului.

— Bună dimineaţa, domnişoară Marina. Ce s-a întâmplat?

Vocea acestuia era foarte calmă. Pe Marina aproape o pufni râsul. Specificul calm englezesc. Pe aceasta se baza şi ea deoarece trebuia să-i adreseze câteva întrebări personale.

— Bună dimineaţa, domnule Martin. Mă scuzaţi că vă deranjez, dar am câteva întrebări legate de pictură pentru a o putea restaura la adevărata ei valoare.

— Cum să nu? Mă puteţi întreba orice.

— Aş dori să ştiu dacă îmi puteţi trimite o poză cu mătuşa dumneavoastră.

Îl auzi pe domnul Martin trăgând aer puternic după care răsuflă sonor.

— Dar de ce?

*

— Am o bănuială şi am primit şi nişte indicii. Se poate ca în pictură să fie mătuşa dumneavoastră.

Nu mai auzi nimic câteva secunde.

— Domnule Martin?

— Ah, da, sunt aici. Ştiţi, este mai greu. Nu cred că am aşa ceva, deoarece familia mea nu a păstrat legătura cu ea. Eu unul nu am văzut-o decât o dată când eram foarte mic. Iar atunci s-au certat, dar nu ştiu în legătură cu ce.

— Vă rog, poate reuşiţi să găsiţi ceva. Pare să fie o lucrare specială, cu linii fine, foarte frumos lucrată. Dar modul în care a fost depozitată a deteriorat-o destul de mult.

— În regulă, voi face tot ce pot. Dar nu garantez nimic, eu doar ce am intrat în posesia imobilului. Avocatul meu mi-a spus foarte clar că a fost ultima voinţă a mătuşii mele, ca eu, singurul ei moştenitor să o păstrez. Aşa că acum încerc să îl readuc pe linia de plutire. Am să vă trimit tot ce găsesc.

— Vă mulţumesc, ne va uşura foarte mult munca, şi sper că aşa vom termina chiar înainte de termen restaurarea tabloului.

Întorcându-se la munca ei, Marina hotărî să-şi elibereze mintea de orice ar fi putut să o distragă. Îşi porni CD-player-ul din care imediat se auzi vocea limpede a lui Whitney Houston. Fusese cântăreaţa ei preferată şi nici chiar după

dispariția acesteia nu putea să renunțe la muzica ei. Era singura care o liniştea într-atât încât să se poată concentra asupra muncii.

Ziua trecu doar cu mici întreruperi din partea Alexei. Aceasta îi aduse aminte că mai trebuie să mai şi mănânce, aşa că îşi comandară meniul zilei de la un restaurant din zonă.

Albert îşi făcu apariția la puțin timp după aceea retrăgându-se în atelier alături de Marina.

Alexa îşi continuă munca dând telefoane în stânga şi în dreapta, rezolvă unele probleme cu furnizorii, după care pur şi simplu căzu pe gânduri.

Era ceva în comportamentul lui Albert ce o făcea să creadă că o place. Dar tot aşa era posibil să se înşele. Era ceva la care doar visase în intimitatea dormitorului ei, în visele ei. Doar acolo îşi permise să viseze la mâinile lui, la atingerea lui.

Dacă închidea ochii putea să-i simtă buzele cum o mângâie, cum îi coboară pe buze, pe gât şi de acolo în jos, pe pieptul ce tresaltă numai la gândul de a fi atinsă de el. Deschise ochii şi suspină.

— Cred că va trebui să fac nişte investigații, mormăi Alexa bătându-şi uşor cu pixul buza de jos.

Aşteptă ca Albert să-şi termine treaba în atelier. Când ieşi, pur şi simplu i se aşeză în față şi-l întrebă direct:

— Ce faci diseară? Putu să vadă uimirea pe fața lui ce-i umbri chipul fulgerător, dar şi o reținere de care ea spera că avea să scape repede. Îl observă apoi cum îşi sprijină umărul încordat de uşa atelierului şi se uită la ea cu ochii mijiți.

— Nu ştiu, iubito, ar trebui să fac ceva? Albert îşi ridică o sprânceană mirat. O văzu cum se fâstâceşte. Era de-a dreptul drăgălaşă, mai ales la cât de tare îl luase mai devreme. Oho, îi plăcea la nebunie ce se întâmpla.

*

Alexa îşi prinse mâinile una de alta şi parcă i s-ar fi blocat funcția gândirii. Nu se aştepta ca el să reacționeze aşa. El trebuia doar să-i răspundă timid şi ea ar fi preluat controlul discuției. Cum făcea cu toți bărbații pe care-i cunoscuse. Aşa ceva nu mai pățise niciodată. Dar nici nu simțise pentru nimeni, ceea ce simțea pentru Albert de când îl cunoscuse.

Niciodată nu avusese curajul să îl abordeze. Părea tot timpul tipul care ştie ce vrea şi îşi lua, iar femeile roiau în jurul lui, doar le vedea toată ziua pe la birou apărând cu diferite scuze. Însă pe ea nu o luase în seamă ca pe o potențială iubită.

Dar când auzi cum pronunță cuvântul „iubito” într-o întrebare ce îi era adresată, nu ştia ce să mai facă. Parcă era un vis devenit realitate.

Îl privi pe sub genele blonde urmărindu-l cum se apropie de ea, şi-i prinde mâinile în palmele lui mari şi le ridică la buze. Alexei îi venea să leşine. Apoi ridică ochii spre el. Tot ce văzu o făcu să creadă că visurile pot devin realitate.

O fluturare de aripi se stârni în pieptul ei şi apoi buzele lui coborâră asupra ei. Le simți atât de bine. Se potriveau perfect. Simțea cum fierbințeala se ridică pe obrajii ei. Simțea că ia foc şi era doar o sărutare nevinovată. Sau, mă rog, ce

putea fi nevinovat la contactul cu buzele lui Albert? Nici dacă ar fi fost un cutremur nu ar fi putut să se desprindă din îmbrățișarea pătimașă. Dar nici nu dorea. Acolo ar fi vrut să-şi petreacă tot restul vieții, dacă ar fi fost după ea.

Suspinele lor se auzeau la unison în liniştea biroului. După care el puse capăt dulcelui supliciu, desprinzându-se din sărut, dar depunându-i sărutări scurte pe obraz, coborând pe bărbie şi mai jos pe gâtul catifelat.

— Nu cred că este cel mai bun loc pentru a începe ceva ce nu putem termina. Nu crezi, iubito?

Ochii lui luceau, în timp ce-şi lăsa palma să-i mângâie obrazul trandafiriu. Luminițe albastre cădeau în valuri spre ea. Îl iubea şi trebuise să facă o groază de greşeli ca să-şi dea seama că el fusese tot timpul acolo pentru ea. Era doar bucuroasă că nu pierduse prea mult timp. Inspiră adânc şi expiră prelung, aerul ieşind tremurat pe buzele ei.

— Ai dreptate. Cred că cel mai bine ar fi să mă duci acasă, spuse zâmbind.

Tot ce făcu Albert fu să încline din cap. Un surâs îi apăru în colțul gurii şi spuse amuzat:

— Poți să fii sigură că te duc acasă. Nu vreau să abuzezi de mine la birou. Cine ştie ce va crede Marina despre noi?

Îl lovi uşor peste brațul ce o ținea protector de talie.

— Eu!? Să abuzez de tine. Pfui, de parcă aş putea. Se uită în sus spre el cu dorința pârjolitoare jucând în ochii albaştri.

— Iubito, nu trebuie decât să spui. Poți să abuzezi de mine în toate felurile posibile, spuse acesta făcându-i cu

ochiul.

Putea fi viața mai frumoasă de atât? Şi exact ca în poezia lui Mihai Eminescu:

„Ce e *amorul? /E un lung prilej pentru durere, /Căci mii de lacrimi nu-i ajung/Şi tot mai multe cere".*

Aceste versuri îi descriseră viața până acum. Până la Albert, se gândi Alex.

*

Îşi rezemă capul de pieptul lui Albert. Cămaşa descheiată la gâtul puternic lăsa să se vadă smocuri de păr blond. Simțea furnicături în degete să le atingă, îşi ridică privirea spre el şi observă că se uita la ea cu văpăi albastre, încinse de dorință.

Zgomotul uşii atelierului îi făcu să sară practic fiecare în câte o parte, după care izbucniră în râs când văzură fața uimită a Marinei. După care aceasta spuse revenindu-şi din şoc.

— Uf, bine că v-ați rezolvat această problemă. Nu ştiu dacă aş mai fi suportat atâta tensiune aici.

Alexa rămase locului o clipă, după care veni în grabă şi o îmbrățişă tare de tot. Aproape că o lăsă fără suflu. Marina o cuprinse şi ea cu brațele. Îi iubea pe amândoi, atât de mult. Erau cele mai apropiate persoane de ea, în afară de familia ei. Se retrase puțin din îmbrățişare şi o mângâie uşor pe păr.

— Mă bucur pentru voi, foarte mult, continuă repede Marina pentru că văzu că Alexa ar fi dorit să o contrazică.

— Aş vrea să ai şi tu parte de ceva frumos, pentru că meriți, îi şopti Alexa uitându-se la ea cu privirea

înțelegătoare. După care continuă pe acelaşi ton. Nu eu, la câte prostii am făcut. Sunt doar bucuroasă că ai fost lângă mine.

Marina văzu lacrimile care se adunau în ochii prietenei ei şi îl privi un moment pe Albert care se retrase lăsându-le pe cele două să vorbească în intimitate.

Nu vreau să mai aud că spui aşa ceva despre tine. Ce a fost, a fost. Chiar tu ai spus că ai învățat din propriile greşeli.

Alexa îşi scoase o batistă din poşetă şi-şi şterse lacrimile.

— Vreau să fii la fel de fericită ca mine.

— Asta vrem toți, dar nu pentru toți există acel suflet pereche, comentă Marina ferindu-şi durerea din priviri.

Alexa sesiză tristețea din vocea Marinei.

— O să vezi că lucrurile se vor rezolva şi pentru tine. Chiar eu voi veghea asupra acestui aspect. Spuse aceste cuvinte uimind-o pe Marina. Dădu să plece când fu oprită de mâna Marinei ce o prinse strâns de cot.

— Să nu care cumva să faci aşa ceva. Nu vreau să ai vreun amestec în viața mea amoroasă. Ochii Marinei pur şi simplu aruncau scântei verzi.

— Stai liniştită, nu o să doară atât de tare să laşi garda jos şi să permiți celor care țin la tine să te iubească aşa cum ar trebui să fii iubită.

Marina nu mai avu ce să mai comenteze la aceste cuvinte. Ştia că Alexa avea dreptate. Dar îi era teamă, îi era frică se să-şi dăruiască iubirea pentru a nu-i fi frântă inima din nou.

— Oricum, mâine seară ieşim să sărbătorim, continuă veselă Alexa fluturând mâna spre Marina.

O privi pe Alexa cum pleacă la braţul lui Albert, după ce acesta îi depuse un sărut rapid pe obraz.

— E-n regulă, o să sărbătorim. Fiți siguri, râse încetişor Marina.

— Să ştii că are dreptate, spuse repede Albert, după care se retrase.

Marina se uită uimită la el, după care strigă după el:

— Nu-i frumos să tragi cu urechea la conversațiile altora!

— Nu-i frumos, dă-i sănătos, replică el şi închise uşa după ei, râsul lui puternic auzindu-se din stradă.

Marina privi pe fereastra biroului. Noaptea se lăsase peste oraş, iar zgomotul maşinilor nu se mai auzea atât de aproape. Era o seară perfectă de iunie. O adiere de vânt se simțea prin geamul deschis, iar parfumul teilor pătrundea în încăpere învăluind-o în brațele sale.

Se uită prin birou să vadă dacă totul era în regulă, după care închise şi geamul, când deodată se auzi un zgomot la uşa din spate. Uşă prin care ea putea intra în spațiul de lucru fără a fi văzută de cei care discutau în față cu Alexa. Era mai bine aşa, ea neputând fi distrasă de la munca ei migăloasă. Dar acum, ce putea să fie? Probabil vreun câine, se gândi Marina. Nu de alta, dar Alexa mai avea obiceiul de a adopta cățeluşi abandonați.

— Mda, îşi spuse Marina, asta trebuia să fie. O porni înspre uşa îndepărtată fără a simți vreun pic de teamă. O

deschise şi se uită în toate părţile dar nu văzu nimic. Doar o parcare goală şi nişte pisici ce îşi încercau norocul în acea seară pentru a face rost de ceva resturi de mâncare.

Închise uşa după ea şi o porni înapoi pe uşa din faţă. După ce se asigură că totul era bine încuiat şi alarma pornită, o porni pe jos spre casă. Îi plăcea să meargă cât mai mult pe jos. Profita de vremea bună pentru a face mişcare, pe care de altfel nu avea când să o facă, fiind atât de ocupată cu munca ei.

Avea un pas vioi când auzi în spatele ei paşi mergând în acelaşi ritm cu al ei. Se opri o secundă şi se uită în spate, dar nu văzu nimic. Oftă şi scutură din cap. Probabil de la oboseală şi de la căştile pe care se încăpăţâna să le poarte în timp ce lucra. Da, da, mama ei îi spusese că la un moment dat avea să aibă probleme.

Ajunse acasă fără incidente, deşi totul i se păruse cel puţin ciudat. Nu avea de gând să o deranjeze pe Alexa cu bănuielile ei. Cu siguranţă acum era în braţele lui Albert. Era foarte fericită pentru ei. Era bine să vezi pe cineva atât de exuberant alături de persoana iubită. Şi ea fusese aşa.

— Ah, nu, Marina, îşi zise tare în timp ce se schimba de hainele de lucru, nici să nu te gândeşti la el. Îşi luă poşeta şi-şi scoase mobilul. Nu avea niciun apel pierdut. Nu o căutase nimeni. Era bine. Sau nu.

Pregătindu-şi ceva de mâncare, deşi era trecut de ora nouă, se postă în faţa televizorului unde butonă până se lăsă păgubaşă. Stinse televizorul şi mâncă în linişte. Era doar o

seară ca oricare alta. Nimic nu mai era diferit, nimic nu o mai făcea să simtă acei fluturaşi în stomac. Totul se pierduse odată cu trădarea lui.

CAPITOLUL 4

Viața lui Mihnea nu fusese uşoară. Considerase tot timpul că mama lui nu a făcut niciodată tot posibilul pentru a avea o *familie mare şi fericită.* Mama lui fusese vinovată de toate ieşirile violente ale tatălui său, de escapadele acestuia, pe care chiar Mihnea începuse să i le acopere. Asta până la vârsta când ajunsese să nu-l mai intereseze ce se întâmpla în acea casă.

Nimeni nu se mai îngrijise de el sau de educația lui. Mama lui fusese prea ocupată să-şi plângă de milă, iar tatăl lui prea ocupat să le facă pe plac amantelor, pe care le schimba atât de des încât le încurca şi numele.

Până la urmă părinții lui au făcut singurul lucru demn. Divorțaseră. Dar asta nu a însemnat că viața lui s-a îmbunătățit. Chiar putea spune că devenise mult mai rău. Atunci rămăsese pe cap cu o mamă depresivă, care atunci când îşi revenea din visările ei, îl bătea la cap continuu.

Pe la vârsta de cincisprezece ani, când îşi dăduse seama că era mai înalt decât mulți dintre colegii lui, chiar mai puternic din punct de vedere fizic, se înhăitase cu derbedeii cartierului. Se lăsase de şcoală, şi oricât a încercat mama lui să-l aducă pe calea cea bună, în momentele ei de luciditate,

nu o mai băgase în seamă. Îşi luase viaţa în propriile mâini.

Ajunsese să se îngrijească mai mult, chiar exagerat ar fi spus unii, dar observase privirile ce i le aruncau fetele din anii mai mari, chiar şi femeile căsătorite. Toate acestea l-au impulsionat să facă ceva cu el. Începuse să facă sport zilnic, îşi menţinea corpul curat, nu se droga pe atunci.

Dar pe la douăzeci de ani începu să facă şi primii bani. Printr-un amic care-i povestise de o afacere foarte bănoasă. Se hotărâse să devină gigolo. Iar femeile erau înnebunite după el. Problema era că el nu le plăcea. Pentru că toate îi aduceau aminte de mama lui. Iar simplul fapt că-l plăteau pentru serviciile lui le făcea să decadă şi mai mult în ochii lui.

Simţea doar nevoia acută de a le pedepsi, pentru că aşa simţea că de fiecare dată, o pedepsea pe mama lui pentru viaţa pe care nu o avusese.

După şase ani în care viaţa lui fusese fără nicio grijă, dar în care trebuise să suporte toanele atâtor femei, unele grase, altele slabe, unele îngrijite, altele doar cu bani, de care altfel, nici nu s-ar fi atins, Mihnea hotărâse că era timpul să facă bani şi în alt mod.

Norocul făcuse să afle că se puteau face bani frumoşi pe diferite obiecte de artă furate. Astfel, le dădu cu flit tuturor acelor femei frigide şi nesuferite, care-şi plimbau mâinile lor bătrâne şi zbârcite pe corpul lui frumos şi bine îngrijit. Fusese cea mai fericită zi din viaţa lui când plecase din casa ultimei lui *cuceriri.*

Astfel, îşi pornise propria *afacere* şi, cu oamenii de

legătură, afla tot timpul înaintea altora despre cele mai avantajoase *tranzacții.*

Când o urmărise pe Alexa într-o seară a crezut efectiv că a dat norocul peste el. Nu putea să creadă cât de proastă fusese. Îl lăsase să intre în birou, o ameţise, flirtase cu ea, dar nu-l recunoscuse pentru că el ştia regula jocului. Măştile lui erau tot timpul altele, în acea zi fusese un bărbat brunet cu mustață şi barbă ce se interesase de restaurarea unui tablou. Fusese atât de simplu. Simțea şi acum fiori de plăcere când îşi lăsase privirea să cutriere interiorul magazinului. Atâtea frumuseți ce aşteptau să-şi găsească calea spre buzunarul lui sub forma unor bancnote frumuşele.

Acum stând rezemat de zidul complexului la parterul căruia se afla biroul celor două prietene, pufni în râs când realiză că probabil va fi cel mai uşor jaf din câte făcuse până atunci.

Se uită în toate părțile aşteptând ca luminile să se stingă. Atunci o văzu pe Alexa la brațul unui bărbat înalt şi blond. Acesta o săruta şi râdeau împreună.

Dacă l-ar fi văzut chiar şi prietenul lui, Sorin, s-ar fi speriat de furia ce-i acoperise chipul ca o mască de nestrăpuns, urâțindu-i fața. Strânse pumnul şi lovi zidul atât de tare, că-i trosniră oasele degetelor.

— Nemernica, şopti Mihnea, eram sigur că este îndrăgostită de mine. Dar la ce te poți aştepta de la disperatele astea?

Sorin ajunse lângă el, cu pasul greoi din cauza greutății

sale. Se rezemă de zid lângă Mihnea, şi-i urmări privirea, după care o văzu pe Alexa. Râse un pic cam tare în liniştea serii şi zise amuzat:

— Se pare că pisicuța ta a luat-o pe alte cărări. Nu cred că i-a plăcut tratamentul ce i l-ai aplicat.

Nici dacă ar fi vrut nu ar mai fi putut să spună nimic, pentru că mâna lui Mihnea se strânse deodată în jurul gâtului său ca o ghilotină, sufocându-l. Ochii îi ieşiseră din orbite şi de frică şi de lipsa aerului.

Când dorea, Mihnea se mişca exact ca o panteră, cu o viteză de reacție dobândită doar din traiul la comun cu cei mai mari bătăuşi din zonă. Sorin nu avusese nicio şansă în fața rapidității şi a forței ce-l lipise de zid atât de tare încât aerul îi părăsi plămânii instantaneu.

— Ce naiba… îngăimă Sorin cu glasul frânt. Părea o poziție ciudată dacă erau priviți din afară, pentru că Mihnea era mai scund decât Sorin, dar acesta din urmă ştia că prietenul lui putea fi foarte violent. Ştia că Mihnea învățase să se apere de bătăuşii din cartier cu mâinile goale şi că avea un corp puternic şi bine lucrat.

— Niciodată, dar niciodată să nu mai râzi de mine, spuse Mihnea cu vocea aspră şi răguşită. Nu va accepta niciodată să fie luat în derâdere şi mai ales de grasul ăsta care nu era în stare de nimic dacă nu era îndrumat.

Se mai uită o dată la Sorin şi observă că acesta prinse sensul cuvintelor lui şi-i dădu drumul brusc, întorcându-se cu privirea spre birou. Vorbi fără a-i acorda măcar o privire lui

Sorin, care-şi trăgea respirația cu un hârşâit enervant. Dar de acum ştia că avea toată atenția lui.

— Nu trebuie să scăpăm din ochi ceea ce se întâmplă acolo, şi arătă cu degetul spre birou, pentru nimic în lume. Acolo este averea noastră. Sunt nişte lucrări pentru care alții ar face moarte de om, iar la aceste cuvinte îi simți încordarea lui Sorin. Ştia că acesta nu-l cunoştea într-atât încât să ştie că el chiar ar recurge şi la crimă pentru a-şi lua ce dorea. Iar ce dorea era să pună mâna pe bani, pe mulți bani.

Ştia că dorința lui de răzbunare era de nestrămutat. Iar acum dorea să fure cât putea, dar nu fără a-i face o vizită şi Marinei. Femeia aia nu ştia cu cine s-a pus.

Văzuse dârzenia din privirea ei, ştia că doar o femeie sigură pe ea putea să se uite la el aşa cum o făcuse, dar cel mai grav, ştia că ea văzuse dincolo de aparențe. Văzuse urâțenia din el şi lipsa lui de scrupule.

Trebuia să o facă să-şi plece capul, dorea să o umilească. Să îl privească ea pe el de jos.

O urmări cu răbdare. Era un om perseverent.

Îi văzu privirea puțin surprinsă când deschisese uşa din spate. O văzuse cum scrutase parcarea cu ochii atenți la tot ce se întâmpla în jur. Ar fi putut să o atace chiar acolo, dar ar fi fost prea simplu. Îi plăcea prea mult acest joc de-a şoarecele şi pisica.

Aşteptă ca Marina să închidă biroul, după care o urmări pe drumul spre casă. Îl pusese pe Sorin să stea în parcarea complexului. Nu-l suporta prea mult pe lângă el. Nu-i plăcea

mirosul lui de om murdar şi slinos, de parcă ar fi mâncat continuu mâncare stricată. Îi era scârbă de el, dar era cel mai bun pentru treaba pe care o avea de făcut, după care, bineînțeles, avea să se descotorosească de el.

Paşii rapizi ai Marinei îl surprinseră pe Mihnea. Simțise ceva. Ştia că era o femeie care avea grijă de ea, pentru că îi analizase cu atenție corpul. Avea picioare frumoase. Era singura femeie pe care ar fi vrut să o aibă, fără a obține vreun beneficiu financiar de la ea. Dar doar o dată. Trase puternic aer în piept şi se retrase rapid în umbra unui copac, când o văzu că se opreşte după care se întoarce pentru a se uita la strada goală din spatele ei.

Bănuia, îşi spuse Mihnea, iar buzele zvâcniră în rictusul pe care nu şi-l putea controla.

— Oh, nici nu ştii ce te aşteaptă, dragă Marina, murmură Mihnea vorbind cu vântul ce adia uşor.

O urmări până la blocul unde locuia. Deci aici era refugiul zgripțuroaicei, se gândi Mihnea în timp ce se rezema de o maşină parcată în umbra copacilor, urmărind cu privirea lumina ce se aprindea la fiecare etaj în timp ce urca, până o văzu unde se opreşte. Apartamentul se lumină şi îi văzu trupul reliefându-se în fața ferestrei.

Zâmbi, colțurile gurii ridicându-se uşor.

— Cât de curând. O să-ți placă să-mi simți palmele pe corpul tău, drăguță, şopti Mihnea nopții, în timp ce se atingea uşor pe partea din față a blugilor negri. Putea să simtă tremurul preludiului. Oh, cât o aştepta, putea chiar să fie mai

plăcut decât să fure toate acele tablouri.

Dar totul trebuia făcut cu cap. Totul trebuia planificat până la ultimul amănunt.

Cu regret, trimise un sărut spre geamul unde Marina se uita prin întunericul nopții fără a bănui măcar ceva, după care se desprinse de maşina învăluită în beznă şi o porni înapoi unde îl lăsase pe Sorin.

Cu siguranță animalul ăla a şi adormit, se gândea Mihnea. Respiră zgomotos şi clătină din cap, iar părul lui creț se jucă pe fața lui pentru un moment, după care îl dădu repede peste cap cu un gest smucit.

Trebuia să se gândească şi la o modalitate de a scăpa de imbecil. Nu că cineva îi va duce dorul, pentru că era un vagabond care nu avea niciun scop în viață, decât să mănânce, să bea şi din când în când să atingă câte o femeie. Nu conta cine era.

Ajuns înapoi în parcarea complexului unde-l lăsase pe Sorin, se gândi când va fi cel mai bine să acționeze. Oamenii lui i-au spus că Marina primise un pachet mare din străinătate, ceea ce însemna că era ceva cu adevărat valoros.

— Hei, ridică-te, zise Mihnea lovindu-l cu piciorul în umăr pe Sorin care adormise ghemuit lângă zid.

Îi văzu privirea pierdută şi pufni nervos.

— Imbecilule, ce ți-am spus să nu adormi. Hm?
Hai, ridică-te, netrebnicule, continuă Mihnea pe acelaşi ton tăios.

— Ăh, scuze, bălmăji acesta ştergându-se la gură, ceea

ce-i trimise o stare de dezgust lui Mihnea, dar ştii, m-a luat somnul şi cum tu nu mai veneai…

Mihnea simțea că-i vine să-i tragă un pumn în față, să-i stâlcească mutra aia de bou.

— Ți-am spus ce am de gând să fac. Vreau să o fac pe nenorocita aia să plătească pentru umilința la care m-a supus în fața vitei ăleia.

Ochii lui Sorin se treziră de-a binelea la cuvintele rostite de prietenul său.

— Hă, hă! Şi cum o să faci asta? întrebă acesta râzând ducându-şi mâna grasă la buzele ce lăsau vederii un şir de dinți atât de galbeni, încât lui Mihnea i se întoarse stomacul pe dos.

— O să vezi. Acum nu trebuie să ştii decât că va trebui să mă ajuți.

— Normal, zise repede Sorin, şi-l trase pe Mihnea în îmbrățişarea lui de urs. Pentru ce sunt prietenii, dacă nu să se ajute între ei?

Mihnea se uită la el şi se retrase brusc din brațele împuțite ale lui Sorin. Da, îl făcuse pe acesta să creadă că este prietenul său, dar îi va pune el cap.

Cât de curând, pentru că nu avea de gând, nici în ruptul capului, să împartă câştigurile cu el.

Doar că trebuia ce se ocupe de amândouă nenorocitele ce au crezut că se pot pune cu el, după care va lua cât va putea şi va dispărea pentru totdeauna.

*

În timp ce mergea în liniştea serii alături de Albert, Alexa se gândea cât de fulgerător putea să se schimbe totul.

Cu o seară în urmă încerca să scape din braţele violente ale lui Mihnea, iar acum trăia magia alături de Albert. Se uită în sus spre el şi îi văzu privirea atentă în timp ce scruta strada ca nimic să nu îl ia prin surprindere.

Se simţea protejată alături de el. Până atunci putuse doar să-şi imagineze cum ar fi fost să stea la braţul lui.

Când se gândea la copilăria ei, la cum fusese abandonată de tatăl ei, ea nemaifăcând parte din cercul dragostei lui, simţise că lumea ei se destramă. Mama ei nu mai reuşise să-şi revină şi Alexa crescuse cu frica de lipsa iubirii din viaţa ei.

Prima relaţie a Alexei fusese cu un băiat mult mai mare ca ea. Ea avusese doar şaisprezece ani, dar el ar fi trebuit să ştie mai bine.

Abuzase de ea emoţional, pentru că fizic nu reuşise să o sfărâme, deoarece prietena ei fusese lângă ea. Ştia că de câte ori trecuse printr-o situaţie gravă şi umilitoare, Rina fusese alături de ea. La acea vârstă crezuse că nu va mai reuşi niciodată să iasă din coconul în care se închisese.

Scutură din cap, iar părul de culoarea soarelui de vară, jucă în jurul feţei în bucle lungi şi mătăsoase, îşi simţi palma mică şi fină strânsă în căldura şi fermitatea mâinii lui Albert. Putea o simplă strângere de mână să o facă să se simtă atât de protejată şi atât de dorită ca acum? Erau întrebări la care Alexa putea doar spera să fie adevărat, pentru că ştia că ar fi suferit enorm dacă totul ar fi fost doar un vis.

Albert îşi lăsă privirea în jos şi întâlni licăririle albastre ale frumoasei Alexa. Îi plăcea cum o simţea lângă el. Nu realiza nici până acum cât de repede avansase totul. Dar era bucuros şi ştia că nu avea să o mai lase să plece de lângă el.

— Cum te simţi? o întrebă mângâindu-i faţa cu dosul degetelor, după care o sărută uşor pe buzele suave ca petalele de trandafir. Îi iubea rozul buzelor, forma lor şi gustul acestora.

— Simt că visez, spuse cu voce mică Alexa. Simt că totul este doar un vis din care nu vreau să mă mai trezesc niciodată. Se uită în sus direct în ochii lui, iar dragostea ce o văzu acolo o făcu să inspire profund. Oare era pregătită pentru atâta devotament, putea să-şi deschidă sufletul în faţa lui? Ea spera că da, pentru că ar fi fost cea mai mare greşeală din viaţa ei, dacă ar fi întors spatele acestei iubiri.

— Nu visezi, iubito, trebuie doar să accepţi ce se întâmplă, continuă Albert, după care îi trase mâna la pieptul lui, îşi trecu un braţ pe după gâtul ei şi o îmbrăţişă strâns. Simţea nevoia să o protejeze. Ştia de relaţiile ei eşuate, mă rog, era prea mult să le numească relaţii. Erau încercări de a-şi găsi dragostea, dar el ştia că ea era confuză.

Merseră în tăcere, până când au ajuns la apartamentul lui tip penthouse din imobilul înconjurat de tei, părând o insulă verde în mijlocul oraşului.

Când pătrunseră în apartament, ochii Alexei s-au mărit. Era de o eleganţă ieşită din comun. Bănuise tot timpul că Albert nu era un băiat oarecare şi asta o dovedea şi locul lui

secret. Pentru că, aflase chiar de la el, că nu aducea pe nimeni acolo. Tocmai de aceea se simțea atât de bine că fusese acceptată în lăcaşul lui. Era exact decorul unde l-ar fi văzut pe Albert. Eleganță, siguranță şi statornicie.

Îşi lăsă privirea să se desfete cu spectacolul oferit de jocul tonurilor de alb şi negru ce dominau apartamentul.

Albert o lăsă să pătrundă mai mult în interior cât se duse la bucătărie:

— Simte-te ca acasă, strigă din bucătărie către Alexa. Aceasta tresări de emoție. Nu-şi dăduse seama că-şi ținuse respirația. Simțea că şi dacă ar fi vorbit mai tare sau ar fi respirat mai adânc ar fi spulberat un vis devenit realitate.

— Aşa o să fac, şopti Alexa, convinsă că Albert nu o auzise.

Trecu prin holul spațios păşind pe marmura în alb şi negru ca tabla de şah şi se opri cu răsuflarea tăiată în dreptul unui tablou maiestuos ce acoperea aproape tot peretele din living. Era cea mai frumoasă pictură pe care o văzuse vreodată. Se apropie şi o atinse cu degete tremurânde.

Se simțea atât de mică şi neînsemnată pe lângă superba cascadă ce-şi trimitea lucirile albastre în jos spre ea ca o ploaie de diamante. Nu mai văzuse niciodată o pictură atât de frumoasă a Cascadei Bigăr. Auzise de frumusețea ei, o văzuse în poză, dar nu fusese niciodată acolo. Îşi lăsă capul pe spate, iar pletele aurii îi acoperiră spatele ca o mantie poleită.

Aşa o găsi Albert când reveni cu două sticle mici de Coca-Cola. Aproape o sperie când îi puse în față sticla de suc.

— Oh, tresări ea. Se uită la el de parcă atunci îl vedea pentru prima dată. Îşi lăsă privirea în jos spre mâna lui puternică, acoperită cu păr blond, despre care ea era sigură că era puțin aspru la atingere, dar divin totodată. Mulțumesc, spuse încetişor şi luă o gură de suc rece.

Era binevenit, deoarece îşi simțea gura uscată.

— Văd că îți place pictura mea, arătă Albert cu sticla spre imensa pictură.

— Dacă-mi place? întrebă uimită Alexa. Este superbă. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Atâta culoare, atâta iubire pentru ceva făurit de Dumnezeu. Dar… tu ai pictat-o?

Îl văzu cum ochii lui sunt încărcați de emoție când se uită la frumoasa cascadă.

— Da, a fost o dorință mai veche de-a mea să pictez această cascadă. Mi-a plăcut foarte mult de când am văzut-o pentru prima dată şi am zis că dacă vreau să o am tot timpul în fața ochilor, aş putea foarte bine să o pictez.

Alexa ştia că numai un om care iubea atât de mult natura şi creațiile divine şi era înzestrat cu un astfel de talent, putea să picteze ceva care să te facă să-ți tresalte inima la vederea ei. Reuşise să capteze viața pulsândă din apa ce cădea ca părul despletit peste muşchii de iarbă ce acopereau stânca de forma unei ciuperci.

— Dar, dacă nu mă înşel, există o legendă despre formarea ei, zise Alexa uitându-se în sus spre el.

— Mda, este, dar este destul de tristă. O ştii şi tu?

— Uf, numai frânturi, nu aş putea spune că o ştiu. Se uită spre el cu speranța regăsită de a avea cu cine să discute şi cu care să se simtă în siguranță. Dorea să profite cât mai mult de asta. Spera ca această seară să nu se termine curând. Se simțea prea bine alături de el. Mi-ar plăcea să o aflu.

Albert o trase spre el şi Alexa ştiu că el deja era departe cu gândurile. Departe în vremurile legendelor, unde nu totul avea un final fericit, ceea ce ea ştia mai mult ca oricine.

— Se spune că demult, pe meleagurile Văii Almăjului trăia o familie de țărani care era foarte iubită de localnici. Pe cât era soțul de harnic şi darnic cu ceilalți, pe atât era ea de frumoasă şi iubită. Vocea lui Albert deveni mai tristă când continuă: singura lor mare supărare şi tristețe era faptul că nu puteau avea copii…

— Pot să înțeleg asta, spuse cu voce înceată Alexa, iar asta îi aduse o privire plină de iubire din partea lui.

— Oricum, îşi reîncepu Albert istorisirea mângâind-o pe brațe cu degete leneşe nedezlipindu-şi privirea de la pictură, se zice că o vrăjitoare îi zise femeii că de va bea din apa de izvor de sub stâncă, va naşte un copil. Dar, zise repede şi făcu o pauză pentru ca suspansul să fie mai mare şi o văzu pe Alexa cum se uita la el cu ochi strălucitori, de va naşte fată să nu o lase să se îndrăgostească. Pentru că aceasta îi va aduce pieirea.

— Oh, exclamă Alexa şi-şi duse o mână la buze. Nu se poate aşa ceva. Este mai presus de orice, nu poți să dictezi inimii. Aceasta îşi îndreptă privirea spre cascada sub formă de ciupercă peste care curgea apa cristalină.

— Aşa este, dar nu uita că este o legendă, iubito. O strânse mai tare la pieptul lui. Eu nu ştiu ce aş face dacă fata pe care aş iubi-o ar fi condiționată în dăruirea iubirii ei de aşa ceva.

Alexa se uită în sus spre el, îi trase capul în jos şi-i depuse un sărut gentil, după care se desprinse şi îşi rezemă capul de pieptul lui puternic unde inima bătea într-un ritm calm şi relaxant. Închise ochii şi continuă:

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Femeia făcu întocmai cum o sfătuise vrăjitoarea. Bău din apa izvorului şi născu o fată. Fata a crescut şi a devenit o tânără de o frumusețe izbitoare, era dorită de toți flăcăii din sat, dar inima ei era înlănțuită de cea a unui băiat. Bigăr era băiatul, un flăcău frumos şi foarte harnic.

— Nu cred că vreau să ştiu mai departe, spuse deodată Alexa, iar tristețea se putu distinge în glasul ei.

— Ştiu, dar partea interesantă abia acum vine. Tatăl fetei, pentru a fi sigur că o protejează de pericolul morții, o închise în grota de pe munte. În liniştea pădurii, doar strigătele fetei se auzeau atât de tare încât atraseră atenția vrăjitoarei ce-i prevestise naşterea. Vrăjitoarei i se topi inima de tristețe pentru tânăra fată, aşa că-i propuse singurul lucru pe care-l putea face. Să îi transforme părul într-o cascadă prin care lacrimile ei să-şi găsească calea, astfel atrăgându-l pe preaiubitul ei Bigăr. Acesta neputând sta deoparte față de o asemenea frumusețe şi simțindu-i chemarea, se aruncă în vuietul cascadei, înecându-se în lacrimile frumoasei lui, doar

pentru a muri amândoi o moarte divină ce avea să le împreune inimile pentru totdeauna.

Albert făcu o pauză şi se uită la iubita lui. Îi văzu lacrimile de diamant ce-i curgeau lin pe obrazul de culoarea piersicii. Îi şterse o lacrimă şi o duse la buze. Îi plăcea gustul ei, ar fi vrut să-i cunoască toate secretele, să ştie ce o face pe ea să fie acea persoană firavă şi totuşi cu o putere atât de mare de a face față durității vieții.

— Nu plânge, cei doi şi-au găsi iubirea în singurul mod posibil pentru ei. Astfel au trăit veşnic pe Tărâmul Regăsirii Dorului.

— Uf, cât de trist şi totuşi cât de puternic trebuie să fie sentimentul iubirii fără limite. O iubire sinceră care stă mândră şi în fața morții.

Toată această poveste o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Oare exista şi pentru ea speranța la o iubire atât de profundă, atât de dedicată? îl privi cu ochi plini de dorință pe Albert. Acesta parcă îi simți starea că îşi lăsă capul în jos şi cu o scurtă oprire, timp în care-i ceru acceptul cu ochii încărcați de aceeaşi pasiune, îşi lăsă buzele pe gura ei. Mii de stele explodară, trimițându-i Alexei furnicături prin membre.

A chiuit de fericire ca o şcolăriță, când el a ridicat-o în brațe şi a depus-o pe scaunul înalt de la bar. Alexa îl prinse între picioarele ei şi l-a tras spre ea depunându-i un sărut fierbinte pe gură. Dorise să-i simtă buzele ferme pe ale ei, respirația caldă şi frumos mirositoare.

Alexa îşi lăsă mâinile să cutreiere prin părul lui. Îi plăcea

să simtă pletele catifelate prin degetele ei. Mârâitul lui de plăcere în timp ce îşi lăsă buzele să o ia pe calea gâtului ei delicat şi palmele care o masau pe umeri, apoi cuprinzând-o încetişor, ca şi când i-ar fi fost frică să nu o spargă, o făcură să-i apară lacrimi mici în colţul ochilor.

Suspinul ei când simţi cum fierbinţeala o cuprindea şi cu impresia că nu mai putea respira o făcură să-şi dorească mai mult. Cu el ştia că putea să aibă tot ce-şi dorea, dar ştia şi că trebuia să fie sinceră.

Alexa se retrase uşor din îmbrăţişare şi îi privi ochii încărcaţi de dorinţă. Îl mângâie uşor pe buze cu degete tremurânde pe care el le sărută delicat.

— Trebuie să vorbim, începu ea cu vocea chiar tristă. Simţea că ceva se va întâmpla când va afla adevărul despre ea, dar nu putea să înceapă o relaţie atât de frumoasă cu un bărbat ca el, nepunându-l în temă cu ce se întâmplase în viaţa ei.

Îl simţi cum trupul îi devine ţeapăn, iar maxilarul freamătă de încordare. Se retrase de tot din îmbrăţişarea lui şi se duse să ia un pahar cu apă. Simţea nevoia de distanţă pentru ce avea să-i spună.

Răceala apei îi curse pe gâtul încins şi se simţi puţin mai stăpână pe ea. Se întoarse înspre el şi se rezemă de chiuvetă.

Lăsă capul în jos când văzu privirea lui care nu mai arăta niciun pic din dorinţa de mai devreme. Alexa se simţi ca şi când pământul îi fugea de sub picioare. Se simţea ruşinată cu ceea ce făcuse până atunci cu viaţa ei.

Îşi dădu seama, de când îl cunoscuse pe Albert, că există şi bărbaţi ce respectau femeile, ce putea să le ofere totul, doar pentru că le iubeau. Existau bărbaţi care nu considerau violenţa ca parte într-o relaţie.

— Poţi să-mi spui orice, ştii doar, spuse Albert calm, iar aceste cuvinte, cumva îi transmiseră curaj Alexei. Albert ridică palma deschisă spre ea şi o chemă la el. Ea se duse ca şi când ar fi fost sub vraja lui, ar fi făcut orice pentru el.

O trase spre el, o sărută scurt pe părul blond, după care se aşezară pe canapeaua neagră ce trona în livingul imens. Încerca să o facă pe Alexa să fie mai destinsă. Dorea să o facă să se simtă în regulă vorbind despre viaţa ei, despre ea.

— Te rog, zise Albert, spune-mi.

Alexa îi căută privirea şi când o găsi se simţi pregătită să-i mărturisească tot. Avea impresia că toată viaţa ei a fost o minciună până la acest moment, până la Albert. Trase aer în piept şi cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

— Viaţa mea nu a fost una uşoară. Simţi respiraţia lui Albert pe părul ei când o trase spre el şi-i depuse o sărutare uşoară pe tâmplă. De când tatăl meu ne-a părăsit, pe mama şi pe mine, am simţit lipsa acută a dragostei părinteşti şi… am început să caut iubirea în altă parte. Ridică ochii înlăcrimaţi spre el şi continuă. Doar că… înghiţi în sec Alexa, am confundat dorinţa lor şi izbucnirile de violenţă cu iubirea.

Îşi dădu seama, imediat ce pronunţă cuvintele, că atitudinea lui Albert se schimbă izbitor de mult. Acesta se ridică şi se duse la bar, dar, ajungând acolo, se întoarse spre

ea.

Oh, nu, se gândea ea, nu mă părăsi, nu acum, când am mai mare nevoie de tine. Simțea că se sparge în mii de bucățele doar pentru a se dispersa în univers, fără vreo şansă de a se mai reface. Se simțea fără speranță când nu-l simțea lângă ea. Şi nu ştia ce să creadă despre starea aceasta de dependență de el. O stare pe care nu o mai avusese față de niciun alt bărbat, nici când crezuse că este îndrăgostită.

— Vreau să ştiu, ți-a făcut cineva ceva? Ai… ai fost rănită?

Alexa ştia că fața ei devenise lividă când se gândise la primul ei iubit din mâinile căruia scăpase cu ajutorul Marinei. Dar cuvintele lui îi şfichiuiră pe lângă urechi, aruncând-o în trecut cu o viteză de reacție de speriat.

Amintirile acelei zile îngrozitoare îi trimiseră fiori reci prin tot corpul. Şi acum simțise acele de durere când Tiberiu o trase de păr, aruncând-o la pământ, lovindu-se de zidul în care se proptise. Reuşise să țipe din toate puterile sperând ca cineva să o audă. Norocul făcu ca Marina să o viziteze şi aceasta nu se lăsase până nu-l dăduse afară pe Tiberiu. Nici acum Alexa nu ştia de unde avusese prietena ei curajul de a-l înfrunta atât de eroic pe violentul Tiberiu.

Marina o întrebase atunci dacă voia să depună plângere, dar nu ar fi rezolvat nimic, pentru că ea crezuse mult timp că tot ce se întâmplase fusese din vina ei. Îi trebuiseră mulți ani pentru a începe să conştientizeze că nimic din ce se întâmplase nu fusese din vina ei. După ce hotărâse împreună

cu Marina şi mama acesteia în a merge la psiholog, îşi dădu seama că viaţa putea fi trăită şi altfel şi că nimeni nu avea drepturi supreme asupra semenului său.

Ea era singura care putea decide cât de departe putea merge într-o relaţie, ea avea dreptul să spună NU.

Se uită spre Albert cu ochii pierduţi în amintiri, nevăzându-l cu adevărat şi spuse încet:

— Nu pot decât să spun că-i voi mulţumi Marinei toată viaţa pentru că a fost o prietenă atât de bună. Nu mai putu să continue, lacrimile făcându-i imposibilă orice altă reacţie. Albert se duse repede spre ea şi îngenunche în faţa ei. Îi trase spre el mâinile cu care Alexa îşi acoperise faţa şi spuse cu vocea înecată de durere pentru ea:

— Te rog, nu te mai gândi la asta. A fost şi a trecut. Nu trebuie să-mi mai spui nimic dacă-ţi face rău. Îmi pare rău că ţi-am adus aminte de toate porcăriile astea.

Alexa îi sesiză supărarea din voce şi se crispă. Corpul i se încordă, neştiind cum să reacţioneze. Mai avea multe de învăţat în a convieţui cu un bărbat. Un bărbat care se pare că o plăcea şi punea sentimentele ei mai presus de orice.

Albert văzu schimbarea ce se producea cu ea. Ştia că încă nu era complet vindecată. Trebuia să aibă răbdare şi să fie foarte blând cu ea. Dar o iubea prea mult. O trase spre el şi îi şopti încetişor:

— Îmi pare rău că te-am speriat. O trase spre el şi o strânse tare în braţele lui. Ar fi vrut să ia asupra lui toate durerile şi grijile ce au secătuit un corp micuţ şi fragil. Pentru

că, deşi arăta trăsnet după părerea lui, Alexa era un suflet torturat de senzația de abandon, de lipsa de iubire.

Cel mai grav dintre toate era faptul că încrederea în sine a Alexei era zdrobită, şi, chiar dacă ar fi fost vreodată altfel, fusese călcată în picioare de fiecare dată când permisese câte unui nemernic să o atingă şi să o murdărească cu nemerniciile lor.

Cât timp îi relatase ce ştia despre legenda Cascadei Bigăr, nu o slăbise din ochi. Observase toate trăirile ei, dorința ei de a fi iubită, dar neputința sau neîncrederea că ar putea fi dorită cu adevărat.

Alexa se trase puțin din îmbrățişare şi îi prinse fața în palmele ei. Trebuia să aibă încredere în el. Dorea să-şi merite iubirea lui. Îl sărută pe buzele pline şi calde şi-i şopti la rândul ei:

— Nu vreau să fac nimic care să te doară sau să te jignească, începu ea cu glas scăzut. Îi puse un deget pe buze când văzu că ar fi contrazis-o: eu am trăit într-o altă lume până acum, am avut parte numai de fața urâtă. Dar cu tine, zise şi înghiți cu greutate, îndrăznesc să cred că magia există. Închise ochii strâns şi murmură un *mulțumesc* ce imediat fu înăbuşit de buzele lui Albert ce puseră stăpânire pe gura ei dorind să o facă să uite de tot şi toate. Să ştie numai de ei doi.

Alexa se simți ca şi când aripi de fluture au ridicat-o pe suportul lor de mătase şi au purtat-o atât de sus încât putu să vadă că, deşi a trecut prin atâtea momente oribile în viața ei, realiza că de acum viața ei avea să se schimbe.

— Te rog, fă-mă să mă simt curată, spuse atât de încet încât fu convinsă că nu o auzise. Dar imediat îl simți cum o ia în brațele sale puternice şi urcă pe scările ce bănuia ea, duceau la dormitor. Dar ceva cu totul minunat se întâmplă. Se uită cu atenție şi văzu că intrase în baie cu ea. O depuse pe taburetul negru, singura pată de culoare din încăperea de un alb infinit.

Nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Îl vedea cum se mişca asemeni unei feline prin încăperea elegantă.

— Prima dată o să faci o baie ca să te relaxezi, spuse Albert cu o voce calmă. Se uită la ea când o simți că devine tensionată. Stai liniştită, râse uşor, nu o să te dădăcesc. O privi atent, cu ochi licărind, cel puțin nu acum. O să fie timp şi pentru asta, spuse şi-i făcu cu ochiul.

Alexa simțea că îl iubea şi mai mult pentru asta. Dacă ar mai fi fost loc în inima ei, era sigură că tot pe el l-ar fi iubit şi pe nimeni altcineva. Îi dăduse drumul la apă în cadă şi îl observă cum punea un lichid ce începuse să-şi împrăştie aroma de vanilie. Doamne, era aroma ei preferată. Cum de ştiuse? Era atât de fericită că era cu el.

— Şi acum, continuă el, ai aici tot ce-ți trebuie, şi arătă spre un dulap pe care-l deschise pentru a-i lăsa privirii câteva prosoape şi un halat, toate aranjate frumos. Eu voi fi dincolo de uşa asta. Dacă ai nevoie de ceva trebuie doar să strigi. Voi fi aici într-o clipită.

— Te cred, râse Alexa, iar Albert era mulțumit că reuşise să o facă să se destindă. Dar mulțumesc, cred că am tot ce-mi

trebuie.

Cu o singură privire plină de dorință aruncată de Albert în direcția ei, Alexa rămase singură. Se dezbrăcă şi în timp ce se pregătea să intre în cada îmbietoare, observă urmele vineții de pe brațe. Trase puternic aer în piept. Nu-i spusese lui Albert despre Mihnea. Nu dorea să o creadă mai proastă decât fusese până atunci. Trebuia să le ascundă. Intră repede în apa caldă şi relaxantă. Aproape adormi, când auzi nişte bătăi scurte în uşă.

— E totul în regulă, Alexa? Vocea lui Albert se auzi tare şi îngrijorată dincolo de uşă.

Deschise ochii ca după un somn binefăcător şi-i spuse:

— Da, totul este în regulă, ies imediat. Îl auzi cum pleacă de lângă uşă, după care zgomotul unor maşini izbindu-se o făcu să creadă că probabil aprinse televizorul din dormitor. Acest lucru îi trimise un şoc prin corpul încălzit. Va dormi cu el. Oare se aştepta să facă mai mult de atât? Nu l-ar fi refuzat, pentru că-şi dovedise caracterul față de ea, dar nu se simțea în starea necesară. Se simțea cât de cât împăcată cu viața ei. Dorea doar să fie ținută în brațe. În brațele lui.

Cu inima mică, ieşi din baie şi se duse în dormitor unde-l găsi aşezat pe marginea patului jucându-se cu telecomanda. Îi simți privirea alunecându-i pe pielea roşie de la apa fierbinte şi simți cum se înfierbântă în locuri pe care nu le bănuise. Îşi strânse mai tare halatul în jurul trupului. Îi văzu părul umed şi realiză că şi el făcuse un duş.

— Îmi pare rău că ți-am monopolizat baia. Lăsă privirea

în jos, aproape ruşinată.

— Să nu-ți ceri scuze niciodată față de mine, zise Albert în timp ce se ridică şi ducea spre ea, cu ochii nescăpând-o din raza lor vizuală. Ochii lui albaştri îi trimiteau fiori de plăcere şi ştiu că ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Albert îi zări pentru un moment, îndoiala în privire. Dacă nu aş fi vrut să fii aici, nu ai fi stat în fața mea, în halatul meu, care te face să arăți delicioasă.

Nimeni nu mai vorbise aşa cu ea. Se uita la el, de parcă ar fi fost hipnotizată. Nu putea să facă nicio mişcare. Îşi lăsă capul pe spate când el se apropie de ea, iar piepturile lor se atinseră. Respiră adânc. Inima îi bubuia în piept. Picioarele îi tremurau. Dorea să-l atingă, să-l simtă peste tot.

Albert o atinse pe părul umed. Îi luă o şuviță de păr şi o duse la buze unde-i depuse un sărut. Alexa închise ochii, simți de parcă i-ar fi sărutat sufletul.

— Hai să ne odihnim. Ce cuvinte puține pentru ca totul în jurul ei să se prăbuşească. O văzu cum se retrage în cochilia ei. O îmbrățişă încetişor. O sărută pe tâmplă şi o duse la pat. Eşti foarte atrăgătoare, frumoasă, dar în noaptea asta vreau să te odihneşti, vreau să te simți protejată. Alexa se uită în ochii lui şi calmul acela o linişti pe dată.

Dădu uşor din cap şi se băgă între pături. Simțea aerul răcoritor ce pătrundea prin ferestrele mari. Apoi îl simți pe Albert cum se lungeşte lângă ea peste pături. O trase spre el, iar acum era cu spatele la el, cuibărită în brațele lui.

— Noapte bună, iubito.

— Noapte bună, Albert.

Pe Albert nu îl deranjă că ea nu-l alinta aşa cum o făcea el. Lui nu-i trebuiau cuvinte pentru a şti ce este în sufletul ei. O văzuse. O ascultase cu atenţie. O iubea de când o cunoscuse, iar acum, că în sfârşit era în patul lui, nu avea de gând să profite de ea.

Voia să-i demonstreze că un bărbat putea preţui o femeie, prin simpla atingere a mâinilor, a buzelor, printr-o îmbrăţişare tandră. Doar când va considera că era pregătită va face dragoste cu ea.

O strânse mai tare la pieptul lui şi o simţi cum se relaxează şi alunecă într-un somn liniştit. Atunci îşi permise şi el să adoarmă.

CAPITOLUL 5

O nouă dimineaţă le aştepta pe cele două prietene. O nouă zi de muncă în care îmbinau utilul cu plăcutul.

Marina fu prima care ajunse la birou. Introduse codul de alarmă şi deschise geamurile pentru a lăsa briza caldă să pătrundă în interior. Se pregăti de lucru, îmbrăcându-şi salopeta, când deodată, avu impresia că ceva nu era în regulă. Îşi simţi pielea acoperită de o peliculă de transpiraţie rece. Avea sentimentul acesta de fiecare dată când se întâmpla ceva rău.

Se opri un moment în mijlocul atelierului, după care făcu stânga împrejur şi se duse glonţ la uşa din spate. Simţea din ce

în ce mai profund că ceva se întâmplase. Se apropie încet de aceasta când inima începu să-i bată mai tare. Era oare posibil? îşi lăsă privirea în jos spre încuietoarea rezistentă.

Era vizibil. Uşa fusese forțată. Dar cum de nu pornise alarma? Se duse repede înapoi la intrare şi observă că led-ul ce anunța întreruperea de curent pâlpâia intermitent. Nici nu observase că nu era curent.

Deschise uşa încetişor, doar pentru a rămâne încremenită când văzu cadavrul unei pisici în uşă. Burta acesteia fusese tăiată pe toată lungimea ei şi lăsată pradă muştelor şi altor viețuitoare ce se hrăneau noaptea cu ce găseau.

Senzația de greață îi întoarse stomacul pe dos.

— Rina! Ce s-a întâmplat? Vocea gravă a Alexei ajunse până la urechile ei. Nu mai putea judeca coerent, ştia că cineva făcuse acest lucru intenționat. Nu găseşti cadavre de animale, măcelărite în halul acela, în fiecare zi. Dar întrebarea era cine ar fi făcut aşa ceva? De ce lor?

Nu reuşi să o prindă la timp pe Alexa că aceasta se uită peste umărul ei şi până să o prindă, mai mult simți decât văzu că Alexa observase şi ea pisica moartă.

Alexa se trase repede îndărăt cu respirația tăiată şi-şi duse mâna la gură în încercarea de a-şi opri voma ce-i urcase în gât. Albert fu lângă ea rapid şi o prinse când aproape leşină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta uimit, deoarece el nu avusese ocazia să vadă ce se întâmplase. Se uită spre Marina, care se întoarse dinspre uşă.

— Stau eu cu Alexa, zise Marina şi cu ochii şocați îi arătă

uşa lui Albert. Du-te să vezi.

Acesta se uită când la ea când la Alexa, căreia cu greu îi venea să îi dea drumul din îmbrăţişarea lui, pentru că o simţea cum tremura ca frunza. O îndepărtă încetişor.

— Stai cu Marina, iubito. Trebuie să văd ce s-a întâmplat. Se duse la uşă neştiind la ce să se aştepte. Când deschise uşa, ştiu că ceva grav se întâmplase. Se uită la pisica cu burta despicată, întinsă pe cimentul cald. Se lăsă în jos, luă un băţ şi analiză tăietura adâncă, îşi acoperi nasul cu mâna, mirosul ce emana dinspre făptura măcelărită îi ridica stomacul în gât. Era genul de ameninţare pe faţă, gândi el, făcută de cineva care dorea să atragă atenţia asupra lui.

Se ridică şi se uită înapoi la cele două tinere. Cine să fi avut ceva de împărţit cu ele? Erau două domnişoare care-şi duceau traiul liniştit. Nu ştia ce ar fi putut să se întâmple încât să ducă la aşa ceva.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi făcu câteva poze. Ştia că nimeni nu ar fi luat în serios această ameninţare, dar considera că era mai sigur dacă făcea acele poze, după care avea să scape de cadavru.

Se întoarse şi o văzu pe Alexa lividă stând pe scaunul înalt din atelier, şi pe Marina care încerca din greu să-şi ţină firea. Ştia că Marina era genul de femeie care cu greu să lăsa doborâtă de ceva. Dar chiar şi pentru ea, să vadă o asemenea grozăvie era prea mult.

Se rezemă de masa înaltă unde trona cu graţie pictura ce o primiseră de la londonezul domn Martin. Se uită la ea şi se

gândi dacă cumva avea vreo legătură cu incidentul. Scuturăă din cap şi-şi alungă gândurile. Nimeni nu ştia de pictură. Fuseseră foarte vigilenți şi discreți. El ştia că existau persoane ce se ocupau cu tranzacții ilicite de opere de artă restaurate.

— Mă duc să dau un telefon, spuse deodată Albert atrăgând atenția celor două tinere.

Alexa înclină din cap, după care mai luă o gură din băutura ce o avea în pahar. El bănuia că era o băutură tare, pe care i-o pusese Marina la dispoziție şi cunoscând-o ştia că nu ar fi recurs la aşa ceva dacă nu ar fi fost îngrijorată pentru prietena ei.

Marina îl urmări cu privirea până ce acesta ieşi din atelier lăsându-le singure pentru câteva momente. Aşa că se hotărî să profite pentru a o întreba pe Alexa un lucru ce o măcina. Nu dorea să-l îngrijoreze şi pe Albert dacă nu era cazul.

— Lex, începu Marina şi se uită la prietena ei cum încerca din răsputeri să-şi revină. Ştia că Alexa era o fată de o sensibilitate exacerbată. Trase aer în piept şi întrebă: Crezi că are vreo legătură cu Mihnea şi prietenul acela al lui?

Văzu cum privirea Alexei începe să se concentreze asupra ei. Ochii i se pironiră asupra feței Marinei şi strânse buzele.

— Crezi că ar fi în stare… dar imediat ce pronunță cuvintele văzu cum Marina ridică dintr-o sprânceană la ea.

— Vorbim despre un maniac, care după ce că sigur te-a urmărit, a îndrăznit şi să-ți lase urme pe corp. Şi asta doar

pentru că mi-ai luat apărarea. Alexa inspiră adânc şi expiră întretăiat. Închise ochii şi se înconjură cu braţele. Faţa i se schimonosi pentru un moment când simţi durerile surde din braţe.

— Oh, Rina în ce te-am băgat, se tângui Alexa.

— Nu vreau să aud aşa ceva, să nu cumva să te învinovăţeşti pentru un idiot şi un cretin care oricum ar fi găsit o cale să ajungă la noi. Dacă nu era folosindu-se de tine, era pe altă cale, dar tot se întâmpla.

Marina se ridică de lângă Alexa şi îşi luă un pahar cu apă rece. Îl bău dintr-o înghiţitură. Se întoarse spre Alexa şi o privi mult timp.

Ştia că aceasta se credea responsabilă pentru tot ce se întâmpla rău în viaţa lor. Era un sentiment de vinovăţie de care nu reuşise să se dezbare, chiar şi după atâtea şedinţe de terapie. Era o fată sensibilă, simţitoare şi foarte impresionabilă.

Marina era bucuroasă că, în toată această avalanşă de evenimente, Albert era cel care-i oferea Alexei sprijin, siguranţă şi protecţie.

Alexa avea o carapace în care se retrăgea când se simţea ameninţată. Era foarte uşor de lezat, iar cei care profitaseră de ea emoţional, ştiuseră tot timpul unde să o atace.

— Trebuie să-i spunem şi lui Albert ce ţi s-a întâmplat spuse Marina şi simţi privirea plină de teamă a Alexei.

— Crezi că mă va ierta? Privirea Alexei era încărcată de sentimente contradictorii. Îl iubea pe Albert dar nu dorea ca

el să se confrunte cu personaje din trecutul ei.

— Dacă nu te crede, începu Marina, ceea ce e puțin probabil, atunci este un prost, iar eu ştiu că el nu e nici prost şi nici fricos. Poate să facă față la mai multe decât credem noi. Este un bărbat puternic, doar a ajuns la inima ta, nu? comentă Marina şi zâmbi uşor spre prietena ei, pentru prima dată în acea zi.

— Da, ai dreptate. Ştii, începu Alexa, aseară am fost convinsă că va vrea să… ştii tu…

— Să faceți dragoste? întrebă Marina amuzată de-a dreptul.

— Îhm, dar mi-a spus doar noapte bună şi m-a strâns în brațe. Pe Alexa aproape o podidi plânsul şi spuse încetişor: Nimeni nu m-a strâns în brațe, niciodată. Nu aşa.

— Vezi, exact ce am spus. Este un bărbat care ştie cum să se poarte cu o domnişoară.

Marina prinse mâinile Alexei într-ale ei şi le scutură uşor pentru a-i atrage atenția.

— Stai liniştită, găsim noi o cale să ieşim din toate astea, zise Marina şi se apropie de prietena ei, mângâind-o uşor pe spate pentru a o linişti.

— Oh, sper, pentru că nu vreau ca trecutul meu să strice tot ce am clădit noi. Se uită la Marina, după care o îmbrățişă strâns.

Aşa le găsi şi Albert când se întoarse în atelier. Se uită la cele două fete şi se gândi că era bucuros că iubita lui avea o prietenă atât de devotată şi de protectoare.

Tot timpul, de când o cunoscuse pe Marina, avusese sentimentul că era o femeie care ştia ce vrea de la viaţă. O femeie puternică, ce era invidiată de femei şi admirată de bărbaţi.

De când ajunsese să lucreze cu ea, observase obstacolele ce le punea între ea şi sexul opus. Era ca un fel de pedeapsă, dar încă nu ştia pentru cine. Ştiuse imediat că va ține la ea ca la o soră, pentru că el simțea nevoia să protejeze, să ofere ajutor. Iubirea lui era într-un fel vindecătoare. Iar cu Alexa, un suflet rănit, ştiu că găsise ce aveau nevoie amândoi.

Marina era o femeie plină de forță, cu o strălucire ce-i atrăgea spre ea, deoarece ea îi accepta pe prietenii ei şi cu bune şi cu rele.

Dar ştia şi că mândria era inamicul ei numărul unu, fiind singurul ce o ținuse departe de omul iubit. Nu dorise să intre cu bocancii în viața ei, îi acceptase limitele. Dar aflase de la Alexa despre iubirea pierdută a Marinei.

— Cred că cel mai bine ar fi să închidem pe ziua de azi. Se uită la ele şi văzu că Marina ar fi vrut să obiecteze, dar ridică o mână pentru a o face să tacă. Nu este nimeni în stare să lucreze cu calmul de care avem nevoie, aşa că vă invit la un restaurant. Voi îl alegeți. Îşi lăsă capul într-o parte ca pentru a cere ajutorul Marinei, pentru a o scoate pe Alexa din starea ciudată în care era.

Marina se uită la el, apoi la Alexa şi se ridică.

— Ok, mă schimb şi plecăm. Ah, se întoarse din drum Marina, să ştii că voi mânca o porție generoasă de spaghete.

Simt nevoia să scap de ghemul ăsta din stomac. Şi un pahar mare de cola. Încercă să detensioneze atmosfera, dorea să uite tot ce se întâmplase, pentru că ştia că nu era în stare să mănânce.

— Cu siguranță, floricico, vei primi exact ce doreşti, spuse Albert şi le făcu cu ochiul obținând reacția dorită din partea Alexei. O uşoară îmbujorare, care o făcea să pară o şcolăriță şi nu o tânără de douăzeci şi opt de ani.

*

Ajunseră la restaurantul în stil vintage, unde Marina îşi comandă un cola, iar Alexa nelipsitul ei fresh de portocale. Albert se uită la cele două tinere în timp ce-şi savura paharul cu vin roşu. Avea sentimentul că era ceva ce îi ascundeau. Tocmai voia să le întrebe când de sub mâneca scurtă a tricoului Alexei observă nişte urme vineții. Nu le remarcase până atunci, dar de altfel nici nu o văzuse îmbrăcată mai sumar. O mie de gânduri năvăliră peste el. O prinse uşor de braț şi o trase spre el. Nu avea de gând să facă o scenă, dar trebuia să afle.

— Alexa, de unde ai urmele astea pe brațe? Se uită la ea şi văzu cum se albeşte la față şi lasă privirea în jos. Îi cuprinse bărbia cu mâna caldă şi o ridică spre el. O sărută uşor pe buzele tremurânde. Cine ți le-a făcut?

— Eu… acum câteva seri am cunoscut un băiat. Simți cum mâna lui Albert se încordă pe brațul ei. Nu s-a întâmplat nimic, comentă repede, doar că după ce a spus nişte lucruri urâte despre Marina, eu nu am mai suportat şi am răbufnit.

Atunci m-a prins tare de braţe şi m-a smucit. Cred… cred că ar fi făcut mai mult, dar am reuşit să scap. El şi amicul lui nu erau ce păreau a fi, murmură tristă de descoperirea făcută încă o dată.

După ce termină relatarea faptelor, fără a intra prea mult în amănunte, Alexa se uită la Marina, după care îşi mută privirea spre Albert. Acesta avea ochii închişi, cu maxilarul încordat şi ea nu putea decât să se simtă murdărită de acel individ, nu se simțea demnă de Albert. Lacrimile i se prelinseră pe obraz.

— Ți-am spus că o dau în bară, Albert, zise şi lăsă ochii în pământ ducându-şi mâinile în poală unde le frământa de zor.

— Şi asta ce vrea să fie, o scuză? Se uită la ea şi ce văzu îl enervă. Îşi apropie buzele de urechea ei şi-i spuse cu o voce joasă. Vreau să încetezi să te mai consideri vinovată pentru tot ce ți s-a întâmplat în viața asta. Da, ai făcut nişte greşeli, Doamne fereşte, toți greşim. Dar nimeni nu are dreptul să te maltrateze, nimeni nu va mai ridica vreodată palma la tine. Nu atâta timp cât sunt eu prin preajmă, şi dintr-o înghițitură îşi termină vinul.

După câteva momente, când se calmă, Albert, îşi dădu seama că făcuse exact ce-i promisese Alexei că nu va face. Nu va ridica tonul la ea şi nu se va enerva. Dar furia ce-l prinse în ghearele ei era îndreptată spre cei doi indivizi care au brutalizat-o. Simțea cum clocoteşte, dacă acei nemernici ar fi fost în fața lui, cu siguranță numai divinitatea i-ar mai fi

scăpat din mâinile lui. Nu ştiu cât stătu aşa, pierdut în gânduri criminale.

Ridică privirea şi se uită la ele şi văzu că se amuzau acum. Se amuzau pe seama lui?

— Ce este aşa de amuzant? întrebă ca un copil supărat.

— Tu, spuse Alexa şi-l tras uşor de pletele aurii. Marina a fost atât de sigură că vei avea încredere în mine.

Albert se uită la ea chiorâş şi îmbufnat.

— Dar tu ce credeai? Că o să sar la tine? Am crezut că mă cunoşti mai bine.

Niciunul dintre cei trei ocupanți ai mesei de lângă fereastră nu-l văzu pe clientul ce tocmai intrase pe uşa restaurantului. Acesta era un bărbat cu părul roşcat, dar care, la o privire mai atentă s-ar fi văzut că nu era părul lui natural. Nişte ochelari cu lentile fumurii şi rame negre mari, îi acopereau ochii, iar mustața ce se vrusese a fi în ton cu părul, stătea un pic zburlită.

Acesta se aşeză într-un separeu de unde-i putea observa pe cei trei cu atenție. Cu foarte mare atenție.

Ce se întâmplase cu o seară în urmă îl bucurase peste măsură. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi găsise o plăcere pură când prinsese pisica şi o spintecase. Se simțise atât de puternic, fusese eliberator.

Se gândi cu un rictus în colțul gurii, că nici amicul lui nu rezistase la acea faptă şi-şi borâse mațele pe jos. Cel mai rău fusese că trebui să curețe în jur pentru a nu lăsa nicio urmă. Mda, se gândi el, va trebui să vadă ce face cu prietenul lui,

pentru că începea să-i facă cam multe probleme.

O urmări cu privirea pe femeia blondă ce se giugiulea cu individul acela ce părea îndrăgostit ca un prost de ea. Da, da, ca un prost, pentru că numai ei se îndrăgostesc.

Pe femei nu le iubeşti. Femeilor trebuie să le ajustezi comportamentul, folosind forţa brută. El ştia, pentru că el cu asta se ocupase. Şi oricât de mult ar fi urât ele acţiunile lui, niciuna nu se revoltase, niciuna nu-i spusese nu. Nu aşa cum o făcuse curva blondă cu câteva seri în urmă.

Supărarea amestecată cu furie i se oglindeau pe chip. Trebuise să termine atunci cu ea. Nici acum nu ştia cum de reuşise să-i scape. Şi totul pentru că-i interzisese că mai vorbească cu femeia-bărbat Marina. Dar avea el ac de cojocul ei. Îi va arăta el ce înseamnă un bărbat adevărat. Ştia că va fi mai mult decât încântată de lecţia gratuită ce i-o va oferi.

Momentul era din ce în ce mai aproape şi simţi cum excitaţia îl cuprindea făcându-l să se simtă incomod pe canapeaua de culoare gri ascunsă de paravan.

Faza cu mâţa moartă trebuise să fie un semn că el era aproape şi că deţinea frâiele a ceea ce avea să se întâmple. Pentru că acum nu mai era o simplă intrare prin efracţie şi sustragerea unei picturi. Nu, era ceva mai mult. Trebuia să le dovedească că nimeni nu se pune cu el.

Se uită lung în sala aproape goală şi făcu un semn discret cu mâna unei chelneriţe. Aceasta venise în fugă şi-i preluă comanda fiind foarte emoţionată. El ştia că avea efectul acesta asupra femeilor. Nu degeaba îşi câştigase existenţa lucrând ca

gigolo. Zâmbi în sinea lui. Şi încă unul de lux.

CAPITOLUL 6

La câteva zile de la incidentul regretabil, Marina primi pachetul mult aşteptat de la domnul Martin. Era atât de încântată de tot ce găsise acolo, încât aproape rămase fără grai. Aşa o găsi şi Alexa când veni la birou cu câteva minute întârziere. Intră cu sufletul la gură.

— Scuze, te rog, dar am pierdut noțiunea timpului, spuse repede Alexa, cu bujori în obrăjori, ceea ce o încântă pe Marina. Îi făcea plăcere să o vadă destinsă, să o vadă fericită. O merita după toate cât îndurase.

— Stai liniştită, nu s-a întâmplat nimic spectaculos, decât asta bineînțeles, spuse şi ridică coletul de dimensiuni mici. Tocmai a ajuns pachetul de la clientul nostru londonez.

— Şi? întrebă Alexa iscoditor, gesticulând cu mâinile spre el. Ai găsit ceva interesant?

— Deocamdată nişte scrisori, dar… nu ştiu de ce să le fi pus aici. Îşi ridică privirea spre Alexa. Era intrigată. Dacă nu ştie de ele? Dacă le-a pus cineva din greşeală aici?

Alexa se uita la era perplexă.

— La naiba, tu chiar crezi că englezii ăştia nu au atâta minte încât să nu verifice coletele? Hai, fii serioasă Rina, dacă le-a pus acolo înseamnă că vrea să le citeşti. Mai ai şi altceva? întrebă Alexa în timp ce se apropia pe Marina. Luă o mână de documente din cutie şi le împrăştie pe masă.

— Ai grijă cu ele, spuse iritată Marina.

— Uau, ce scorțoasă suntem în dimineața asta.

— Nu este asta, dar trebuie să avem grijă. Tot ce a trimis aici este pentru a ne ajuta să-i restaurăm tabloul. Albert a spus că este un tablou făcut probabil de vreun iubit. Iar eu cred că are legătură cu mătuşa domnului Martin.

Marina nu putu să nu vadă zâmbetul tâmp ce apăru pe fața prietenei ei când pronunță numele lui Albert. Doamne, erau ca doi porumbei. Se mira că se putuseră despărți, chiar şi pentru puțin timp, pentru că nu dură mult şi li se alătură şi Albert în căutarea asiduă după indicii.

— Măi, frate, începu Albert, dar omul ăsta a pus aici totul anapoda.

— Domnul Martin mi-a spus că familia lui nu a păstrat legătura cu mătuşa. Se pare că el a văzut-o prima şi ultima dată când era foarte mic. Şi atunci au avut loc nişte dispute. De atunci nu a mai ştiut nimic de ea.

Se uită la ei cu sprâncenele ridicate.

— Ce este?

— Nimic, doamna detectiv, spuse râzând Alexa. Dar de ce trebuie să facem pe micii Poirot? Şi totul pentru o pictură pe care oricum o vei reface la perfecție, aşa cum o faci de obicei.

Marina se uită la ea ca la un cobai din laborator.

— Pentru că, tot ce este aici, şi făcu semn cu mâna spre hârtiile de pe masă, ne ajută să descoperim cine este acolo, şi se întoarse spre pictură. Şi mai ales care este legătura dintre

persoanele din tablou şi mătuşa domnului Martin şi chiar el însuşi. Pentru că tabloul a fost ţinut aproape ascuns, atâţia ani.

Marina rămase privind tabloul, neremarcând privirile ce şi le aruncau cei doi. Erau bucuroşi că lucrau cu ea, pentru că pasiunea ei pentru reînvierea operelor de artă, îi ţinea uniţi.

— Ok, spuse Alexa, eu trebuie să preiau nişte comenzi. Aşa că o să mă scuzaţi dacă nu iau parte la toată această desfăşurare de forţe. Se ridică de pe scaun, îl sărută scurt pe Albert şi o strânse uşor de umăr pe Marina.

— În regulă, iubito, comentă Albert, dar deja era concentrat asupra scrisorilor.

— Ok, Alexa, spuse şi Marina dar neputând să-şi desprindă privirea dinspre tablou.

Alexa ieşi zâmbind. Putea să ardă locul cu totul, când erau atât de concentraţi asupra muncii lor, nimic nu-i putea deturna.

După ce parcurseră o parte din scrisorile doamnei Winslow, pentru că aşa o chemase pe mătuşa domnului Martin, rămaseră şocaţi de ceea ce găsiră acolo.

În acea seară, când hotărâră că era destul pentru acea zi, Marina îşi luă rămas bun de la cei doi şi se îndreptă spre casă. Le refuză oferta de a merge împreună, astfel că aproape regretă această decizie când auzi paşi în spatele ei. În mod normal, pe podul ale cărui braţe erau încărcate de vase mari cu petunii ce-şi răspândeau parfumul discret în aer, ar fi fost o agitaţie continuă. Dar la acea oră târzie era doar ea. Îşi simţi inima cum o ia la sănătoasa. Încercă să-şi revină, doar era fată

de militar, la naiba. Ştia să se apere dacă era la o adică. Şi totuşi, cum poți să reacționezi când eşti urmărită? Pentru că tocmai realiză că era singură într-o zonă slab luminată, unde paşi grei de bărbat călcau în ritm cu ai ei. Încercă să-şi potolească ritmul cardiac pentru a se putea concentra. Băgă mâna în geanta ce o purta pe umăr şi scoase sprayul cu piper. Îi mulțumi în gând mamei ei că o obligase să cumpere aşa ceva.

Se opri o secundă şi se întoarse ridicând mâna în față pentru a elibera jetul salvator, dar nu văzu decât o umbră mult mai înaltă decât ea. O palmă puternică primită peste față o făcu să se dea câțiva paşi în spate, după care pur şi simplu pică de pe picioare şi părul îi veni peste ochi nereuşind să distingă nimic din jurul ei. Sprayul îi zbură din mâna. Rămasă fără arma ce ar fi putut-o salva, se gândea că acesta era sfârşitul ei. Probabil acestea sunt acele ultime secunde când întreaga viață ți se derulează prin fața ochilor. Panica puse stăpânire pe ea. Nu ştia de ce şi cine ar fi putut să facă asta.

Ştia că într-o mică măsură meseria ei era riscantă. Avea legătură cu o grămadă de clienți ce posedau obiecte de valoare, dar niciodată nu se simțise în pericol. În aceste momente regreta amarnic că refuzase oferta prietenilor ei de a merge împreună spre casă. Asta, cu siguranță, avea să-i fie învățătură de minte. De acum nu va mai pleca pe jos. Niciodată. Dacă va scăpa, bineînțeles.

— Acum nu mai eşti atât de dură, aşa-i? se auzi vocea şoptită a unuia dintre indivizi. Ceva în vocea lui îi trimise

fiori de groază pe şira spinării.

Îşi trase sufletul şi încercă să se ridice pentru a riposta, dar alt bărbat o prinse de mâini din spate ținând-o strâns în timp ce celălalt îi rupea bluza de pe ea. Panica îi trimitea săgeți adânci în tot corpul. Lovi cu picioarele în aer. Încercă să țipe, dar parcă sunetele erau blocate undeva în străfundurile ființei ei. Privi în jurul ei aproape dezorientată dar nu vedea nimic, parcă intraseră toți în pământ. Nu! Aşa ceva nu i se putea întâmpla ei. Nu era adevărat.

Ochii îi erau ieşiți din orbite încercând să scape din strânsoarea celor doi. Aproape leşină când simți mâinile bărbatului pe sânii ei. Simțea cum încearcă să-i mângâie, dar era o atingere dureroasă. Imagini fulgerătoare cu chipul lui Sebastian îi trecură prin fața ochilor. Îşi înghiți nodul din gât. El o iubise, o tratase ca pe o prințesă, dar tot o trădase.

Atacatorul ei se aplecă şi o linse pe pielea translucidă şi îi veni să moară pe loc. Acesta îşi continuă asaltul ajungând în dreptul blugilor ei, încercând să-i dea jos. Avusese noroc deoarece avea în talie cureaua cu închizătoare complicată care îi îngreună atacatorului încercarea de a-i desface pantalonii.

Văzu luciul unui tăiş ce-i apăru în fața ochilor. Se smuci mai tare, dar şi strângerea bărbatului deveni mai violentă. Trebuia să scape. Ei nu i se putea întâmpla aşa ceva, aceste cuvinte îi bubuiau în cap.

Nu!

Nu!

Nu!

Atunci, de nicăieri, sunetele începură să-şi facă loc din creierul ei spre gură şi țipă atât de tare încât îi lăsă aproape înmărmuriți pe cei doi atacatori.

— Ajutor! Ajutooor!!! gâtul o durea, nu mai vedea aproape nimic din cauza lacrimilor ce îi şiroiau pe față şi în jos de-a lungul gâtului. Imediat se simți trântită la pământ şi lovită cu putere în abdomen cu piciorul. Se chirci de durere, după care se făcu liniște. Totul era negru, spera doar să moară înainte de a mai simți mâinile acelea umede pe corpul ei încă o dată.

Auzea sunete înăbuşite în jurul ei.

— Nu, vă rog… suspinele ei pur şi simplu îi înmuiară picioarele bărbatului ce se aplecă şi o ridică în brațele lui.

— Haide, Rina, totul este în regulă. Sunt aici, şst, şst… Buze calde îi sărutară părul despletit.

Sebastian o văzu cum se face mică în brațele lui, îşi aşază mâinile strâns pe abdomen după care Marina leşină.

Îi venise să urle când văzuse cine era femeia trântită pe jos şi maltratată de cei doi indivizi. Ştiuse atunci şi acolo că avea să-şi dea viața pentru a o salva. Simțise ca şi când ghearele diavolului îi spintecă pieptul şi-i smulg inima uitându-se la ea cum se zbate pentru a scăpa.

Când îl sunase Albert pentru a-i spune ce găsiseră în spatele biroului, simți că ceva grav se întâmpla. Ştia, pentru că el se ocupa cu prinderea derbedeilor de genul acesta. Pentru el nu era nimic nou. Dar nici nu voise să se gândească la ce o fi simțit Marina. *Iubita lui Rina.*

Îi promisese lui Albert că va ține zona sub observație, cu promisiunea că nu avea să-şi facă apariția decât dacă va fi nevoie. Sebastian îşi trecu mâna cu degete nesigure prin părul creț de culoarea cărbunelui. Se uită la femeia pe care o ridică ca şi când nu ar fi cântărit nimic şi o strânse la piept. O sărută încă o dată pe părul răvăşit şi-i acoperi sânii ce purtau urmele tratamentului violent la care fuseseră supuşi.

Regreta amarnic că nu putuse să se ocupe de cei doi pentru că fugiseră imediat ce auziră motorul huruind al motocicletei lui. Dar nu avea de gând să o părăsească nicio clipă pe Marina.

*

Marina se trezi într-un pat de spital, unde trei perechi de ochi o priveau, fiecare având alte sentimente întipărite pe fața îngrijorată. Dar frica de ce s-a întâmplat era cea predominantă.

Încercă să vorbească dar tot ce reuşi fu să scoată un horcăit, total nedemn de o domnişoară, după părerea ei. Mama ei se repezi drept spre ea.

— Nu, nu încerca să vorbeşti. Aceasta văzu privirea panicată a fiicei ei şi ştia că i-ar fi omorât cu mâinile goale pe cei doi derbedei care au încercat să o violeze. Strânse tare ochii, nu dorea nici să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă el nu ar fi fost acolo.

— Ai primit calmante. O mângâie cu o mână tremurătoare pe părul negru şi încâlcit. Te vei face bine, continuă cu vocea sugrumată de lacrimi, şi sesiză întrebarea

din privirea Marinei. Nu au reuşit… hm, îşi drese glasul, nu au reuşit să-ți facă nimic.

Ştia că nu mai putea să spună nimic fără a începe să plângă, aşa că se retrase lăsându-i pe Alexa şi Albert să încerce să o liniştească pe Marina.

— Ce faci, floricico? o întrebă Albert, pe un ton ce-l dorea glumeț, şi-i depuse un sărut uşor pe obrazul neafectat.

— Oh, Rina, se tângui Alexa, când se apropie de prietena ei. O îmbrățişă scurt încercând să-i transmită din puterea ei. Se ridică uşor şi se uită la ea. Cum s-a putut întâmpla asta? întrebarea era pentru toți, deoarece nu ştiau cine ar fi putut să facă aşa ceva.

— Apă, ceru cu un glas răguşit Marina. Mama ei se repezi spre bidonul cu apă plată, de unde veni cu un pahar rece. Marina îl bău pe nerăsuflate, după care îşi lăsă încet capul pe pernă.

Toți se uitară la ea cum pur şi simplu i se închideau ochii. Ştiau că era din cauza sedativelor.

— Te lăsăm să te odihneşti, Rina, începu încet Alexa, după care fiecare îi depuse câte un pupic pe obrazul sănătos şi ieşiră din salon lăsând-o să se odihnească.

Dar după ce rămase singură, Marina deschise ochii. Aşa ceva nu se poate să i se fi întâmplat ei. Încercă să-şi aducă aminte fețele bărbaților, dar totul fusese foarte întunecat. Avuseseră nişte şepci trase pe cap, nelăsând loc luminii slabe să pătrundă pe sub cozoroc. Singurul amănunt ce nu-i ieşea din cap erau palmele transpirate ale individului. Era ceva în

atingerea lui ce i se părea cunoscut, dar oboseala ce o cuprindea o făcu să-i zboare gândul. Mai era ceva, dar nu reuşea să-şi amintească.

Apoi îşi simți inima cum bate mai repede când îşi aduse aminte de vocea lui. Nu se poate. Un singur bărbat îi vorbise pe un ton atât de dulce, de parcă doar simpla pronunțare a numelui ei putea să-i vindece orice rană.

Sedativele începeau să-şi facă efectul pentru că se simți atrasă în abisul liniştit, unde nimeni nu putea să ajungă la ea. Pentru că el era acolo să vegheze asupra ei.

După câteva zile fu trimisă acasă, doar promițându-i doctorului că avea cine să aibă grijă de ea şi că nu va merge la birou decât însoțită de acum înainte.

Era ca şi când atunci s-ar fi trezit la viață. Se uita cum roiau toți în jurul ei, vorbind atât de încet încât deja o scoteau din minți.

— Să ştiți că sunt chiar lângă voi, răbufni deodată Marina speriindu-i pe toți trei. Nu trebuie să vorbiți de mine ca şi când aş fi o legumă.

— Dar, draga mea, începu mama ei, o doamnă de o eleganță ieşită din comun, vrem doar să te simți bine şi ocrotită.

Ştia că exagerase, dar Marina deja simțea că-i vine să urce pe pereți la cât era de cocoloşită.

— Mda, aveți dreptate, dar nu vreau să am senzația că în orice moment se poate întâmpla ceva.

Îi văzură privirea pierdută. Era genul de privire pe care o

văzură de multe ori pe chipul ei, în ultimele zile. Ştiau că Marina era o tânără ce nu-şi arăta temerile, dar când lăsa garda jos, cutele nou apărute în colțurile gurii îi trădau orice sentiment.

Albert se aşeză lângă ea pe canapeaua crem şi-i prinse mâinile între ale lui.

— Nici nu o să ți se mai întâmple. Pentru că toți vom avea grijă de asta. Ah, apropo, va trebui să dai nişte declarații pentru poliție în legătură cu incidentul.

La aceste vorbe şi la amintirea grozăviei din care scăpase nevătămată, în afară de câteva vânătăi, Marina se uită spre ei îngrozită.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Clătina din cap, de-a dreptul ieşindu-şi din minți. Îi văzu pe toți cum se uitau la ea. Nu ştiau ce să facă şi cum să o liniştească. Ştiau că aşa avea să se întâmple. Doctorul îi avertizase. Le spusese chiar că cineva va trebui să stea permanent cu ea o perioadă.

— Nu, nu, veni şi mama ei lângă ea. Îi prinse fața între palmele ei şi o sărută uşor pe frunte. Nu va trebui să faci nimic, absolut nimic. Voi vorbi eu cu domnii polițişti şi le voi explica situația. Vei face totul când te vei simți în stare.

Marina o văzu pe mama ei. Pentru prima dată o privi cu ochii unei femei mature. Văzu o femeie puternică, ce stătea alături de ea ca un stâlp ce nu putea fi înlăturat. Şi nici nu dorea. O îmbrățişă strâns şi lacrimile şiroiră pe obrazul ei neted ca piersica coaptă, pentru prima dată de când avusese loc nenorocirea. Pentru prima dată îşi permise să mai fie o

dată fetița mamei, pe care acesta împreună cu tatăl ei o protejaseră.

— Îți mulțumesc pentru tot, mami, scânci ea la pieptul mamei ei.

— Totdeauna voi fi lângă tine. Doar deschide-ți inima. Acceptă iubirea tuturor. Iubirea te-a salvat de la ceva mai groaznic decât moartea. În tot acest timp o mângâia pe păr, şi o legăna încetişor.

Marina se trase puțin în spate şi o privi atentă. Ceva nu se lega.

— Ce vrei să spui cu asta? Lăsă capul în jos iar şuvițe negre îi periară fața înlăcrimată. Stai! Se ridică deodată în picioare neținând cont de junghiul de durere din coaste. Începu să se plimbe prin living ca şi când ar fi dezlegat un mister ştiut numai de ea.

— În acea seară. A fost un bărbat. Ştiam că nu avea să-mi facă niciun rău. Ridică ochii uimiți spre ei. Mi-a spus Rina. Doar voi şi… şi Sebi îmi spuneți aşa, înghiți în sec. Simțea cum pulsul i-o lua la galop. Nu putea fi adevărat. Dar ce ar fi putut să facă el în zonă? Se uită la mama ei, o privi cu atenție pe prietena ei şi pe Albert.

— Ce îmi ascundeți? îşi puse mâinile în şolduri şi-i privi pe toți trei cum îşi aruncau priviri conspirative.

Alexa făcu un pas în față. Albert îi puse mâinile pe şolduri susținând-o.

— Albert l-a sunat. A avut nişte presimțiri în legătură cu Mihnea, ştii tipul pe care l-am cunoscut acum câteva zile.

Alexa lăsă privirea în jos. Nu-i făcea plăcere să se mai gândească la el. Albert o sărută pe tâmplă.

— Da, eu am luat singur decizia asta şi mă bucur al naibii de tare pentru asta, vocea lui era aspră când continuă. Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi fost acolo, Marina?

— Stai liniştită iubito, zise Albert către Alexa referindu-se la Mihnea. Nu mă deranjează să aud vorbindu-se despre el. În schimb, dacă ar fi în fața mea, nu cred că m-aş abține şi i-aş stâlci mutra.

Alexa îi atinse pieptul şi-şi lăsă mâna în jos pe abdomenul lui.

— Mulțumesc, dar nu cred că este cazul. Oricum, continuă ea când văzu privirea Marinei din care ieşeau scântei, l-a sunat pentru că el se ocupă de recuperarea obiectelor de artă furate şi are de-a face cu infractori de genul ăsta tot timpul. Şi are şi pregătirea necesară.

— Îmi pare rău Marina, trebuie să fiu de acord cu Albert. Ştiu că a trecut peste dorința ta de a nu-l mai vedea niciodată. Dar se pare că a făcut bine, pentru că el a fost cel care te-a salvat. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost în zonă la ora aia.

Marina simțea că-i fuge pământul de sub picioare. De aceea se simțise în siguranță după ce fusese luată în brațe. Avusese impresia că zbura, că ar fi putut întinde brațele şi oricât de sus ar fi ajuns, el ar fi fost acolo să o prindă. Trebuia să recunoască că în sufletul ei şi-a dorit întotdeauna să se întoarcă la ea. Dar nu. Nu se întorsese la ea. Fusese chemat de

Albert, în interes de serviciu.

— Rina, spune ceva, zise mama ei când o văzu că se uită în zare pe fereastra camerei. Parcă ar fi intrat în transă şi nimeni nu putea ajunge la ea. Marina fusese tot timpul o fată raţională, tot timpul cu picioarele bine înfipte în pământ. Dar să o vadă aşa, era ca şi când i-ar fi smuls cineva inima din piept.

Marina se întoarse spre ei, lacrimile curgându-i pe faţa frumoasă. Toţi erau încremeniţi. Nu o văzuseră niciodată la pământ. Nu ştiau cum să reacţioneze.

— Nu ştiu ce să spun. Îşi lăsă capul în jos. Pur şi simplu nu ştiu… vocea i se pierdu. Cred că vreau să fiu singură. Ridică privirea spre ei. Dacă se poate?

— Cum să nu, comentă rapid mama ei. Cred că totul a fost un pic prea mult pentru tine, draga mea Rina.

După ce se retrase în camera ei, gândurile îi zburară la tot ceea ce se întâmplase. Oare ce căuta Sebastian în zonă la ora aceea? Dacă a fost chemat de Albert sigur discutaseră, se întâlniseră. Dar de ce nu şi cu ea? Ce avea cu ea? întrebări care o măcinau şi nu o lăsau să pună geană pe geană.

Nu înţelegea de ce nu a dorit să se întâlnească şi cu ea. Da, este adevărat că nu se despărţiseră în cei mai buni termeni. Marina se încruntă uşor. Adevărul este că nu i-a dat nicio şansă să-şi explice gestul şi nici nu i-a mai răspuns la telefoanele insistente. După câteva luni el nici nu a mai căutat-o.

— Iată-ţi şi explicaţia Rina, bombăni aceasta supărată.

Somnul veni doar după ce luă un somnifer, care se dovedi a fi destul de puternic. Nu ştiu nimic până dimineaţă când se trezi cu capul ca o minge bine bătută şi gura uscată de parcă ar fi avut numai vată îndesată în ea.

Ieşi din cameră şi se îndreptă spre baie când deodată auzi zgomote dinspre bucătărie. Erau voci joase dar care-i repetau întruna numele. Oare despre ce or fi vorbind? Dădu să intre în baie când auzi şi o altă tonalitate. Una mai gravă, mult mai masculină. Pulsul i-o luă razna. Nu se putea. Nu putea fi el. Nu aici. Aici era locul ei. Nimeni în afară de prietenii şi mama ei nu mai intrase aici. Devenise de-a dreptul paranoică în a mai lăsa pe cineva în casa ei.

Se aranjă cât de repede putu simţind că o ia ameţeala. Se privi în oglindă. O femeie slăbită o privea din oglindă. Obrazul lovit începea să se vindece, doar durerea din abdomen îi mai dădea ceva neplăceri. Trase adânc aer în piept, îşi dădu cu puţin gloss pe buze şi ieşi la atac.

În momentul în care ajunse în uşa bucătăriei îl simţi înainte de a-l vedea. Parfumul lui binecunoscut. Acel iz fresh, amestecat cu parfumul pielii lui. Suspină. Ştia că putea să-l recunoască dintr-o mie. Apoi îl văzu. Părul negru ce odată fusese strâns în coadă, acum era ca o aureolă în jurul capului. Inima îi tresăltă. Arăta mult mai dur ca înainte. Părea alt bărbat. Ea-l cunoscuse pe băiat, dar de bărbatul ce devenise îi era teamă. Ar fi putut-o răni mult mai rău, iar acele răni nu s-ar mai vindeca niciodată.

Stătea rezemat de blatul chiuvetei ţinând o ceaşcă de

cafea în mână, şi pe cealaltă pe lângă corp. Picioarele încrucişate. Marina înghiți în sec. Acele picioare, despre care ea ştia că sunt musculoase, acoperite de peri aspri negri ce îi mângâiaseră uşor pielea sensibilă.

Înălțimea şi corpul lui atletic, bine conturat i-au dat de fiecare dată fiori prin tot corpul. Ştia cum se simt acei muşchi tari sub palmă.

Dar cel mai mare atu erau ochii lui albaştri, atât de albaştri încât pupila părea o insulă pe marea cristalină. Iar genele acelea pentru care toate femeile ar fi făcut orice sacrificiu să le aibă, erau încadrate de sprâncene atât de negre şi stufoase încât la început îi dăduseră o senzație de teamă.

Tot acest ansamblu de muşchi şi forță interioară îl făceau să fie cel mai frumos bărbat din câți văzuse Marina.

Acum era atent la ce spunea Albert. Se pare că vorbeau despre indivizii care au atacat-o cu atâta violență. Concentrarea de pe fața lui îi demonstra cum de se simțise atât de bine în brațele lui. Dar, de altfel, tot timpul se întâmplase aşa.

Se simțea timidă, simțea că locul ei nu mai era lângă el. Deşi în subconştient ar fi vrut atât de mult să mai fie în brațele lui încă odată.

Îşi drese glasul pentru a-şi face simțită prezența. Când intră în bucătărie, toată lumea se opri din vorbit. Privirile lui Albert şi ale Alexei jonglau între Marina şi Sebastian.

Era atâta electricitate acolo. Se simțea că şi când din moment în moment ar fi izbucnit scântei între ei.

Sebastian nu putea să-şi ia ochii de la Marina. Venise să îl ajute pe Albert. Îi promisese că va arunca o privire prin împrejurimi. Ştia de ce îl chemase. Tocmai de aceea nu-şi pusese niciun moment problema că Marina ar fi refuzat. Dar acum, când se uita la ea… Ochii ei verzi ca pădurea din spatele casei lui, îi transmiteau aceiaşi fiori ca acum şapte ani. O ținea minte ca fiind o femeie zveltă, cu sâni plini care-i plăcuseră tot timpul la atingere. Îi respectase tot timpul dorința de a nu întreține relații intime până când ea avea să fie pregătită. Dar acum era mulțumit că se întâmplase aşa. Acum era o femeie adevărată, matură. Însă ceea ce i se întâmplase, o slăbise atât fizic cât şi psihic. Se putea vedea cu ochiul liber că de-abia îşi ținea cumpătul.

— Bună, Rina, spuse Sebastian cu glasul răguşit de emoția revederii ei. În viață. În afara pericolului. Şi acum simțea dorința nebună de a-i bate pe acei nemernici. Când o văzuse căzută pe trotuar după ce-şi făcu rondul de noapte în jurul biroului ei, avu impresia că muri de o mie de ori. Strânse pumnul mai tare.

— Bună, Sebastian. Vocea ei era atât de suavă, exact cum şi-o amintea. Vorbele ei fuseseră versuri pentru urechile lui. Până în momentul când îl părăsise fără ca măcar să-i mai răspundă la vreun telefon. Nu voia să se mai gândească la trecut. Acum venise cu un țel. Şi avea de gând să-l îndeplinească şi să plece.

— Floricico, comentă Albert atrăgându-i atenția asupra lui. Mă bucur foarte mult că eşti bine. Ea se uită la el şi-i văzu

zâmbetul spăsit. Ştia că ei făcuseră totul pentru ea, pentru a fi ea în siguranţă.

— Vă mulţumesc pentru tot. Lacrimi cristaline îi apărură la colţurile ochilor. Se chinui să se abţină dar nu reuşi. Alexa veni într-un suflet spre ea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare tandră.

— Uf, Rina, îmi pare tare rău pentru tot ce s-a întâmplat, spuse Alexa cu voce răguşită de suferinţă.

— Vina este doar a mea.

Cuvintele căzură ca un trăsnet peste toţi. Sebastian se desprinse de lângă chiuvetă. Veni lângă Marina şi puse o mână caldă pe umărul ei. Nu putu să nu-i simtă încordarea. Ceva se furişă în sufletul lui. Era durere că ea simţea atingerea lui ca pe ceva neplăcut. Îşi retrase mâna imediat de parcă l-ar fi ars durerea ei.

Marina simţi acea atingere de parcă ar fi fost un vis. Dar el îşi retrase atât de repede mâna de parcă nu-i făcea plăcere atingere ei.

— Ştiam că se întâmpla ceva pentru că am observat încă din prima zi de când am ajuns că yalele au fost forţate.

Toţi se uitară şocaţi la el. Prima care vorbi fu Marina.

— Forţate? Dar cum? Când? Adică, îşi duse o mână la gât şi se aşeză pe un scaun. Am avut senzaţia la un moment dat că sunt urmărită şi am crezut că încerca cineva să intre pe uşa din spate în atelier, dar am pus totul pe seama oboselii acumulate. Îşi frecă ceafa cu degete tremurânde.

Îl simţi pe Sebastian când veni şi se aşeză lângă ea.

— De când ai avut sentimentul că eşti urmărită?

Marina se uită spre Alexa. Aceasta doar înclină din cap în direcția ei. Era aprobarea de care avu nevoie. Sebastian nu pierdu acest schimb de priviri dintre cele două prietene. Avea impresia că acolo era indiciul de care avea nevoie.

Apoi Marina îi povesti tot, de când o chemase Alexa la acea întâlnire, scurtul schimb de replici dintre ei precum şi convingerea ei că acei bărbați o urmăriseră pe Alexa pentru a afla mai multe despre ea şi munca ei.

Mâinile Marinei erau strânse una de alta când fură acoperite de palma mare şi puternică a lui Sebastian. Simțea că se relaxează în prezența lui. Îşi ridică ochii spre el şi văzu toată dragostea de care avusese parte alături de el. Se pare că nici el nu putuse să treacă peste sentimentele dintre ei. Avea chipul dur, parcă era o statuie a lui Michelangelo cu trăsături atât de fine şi bine conturate, dar care nu puteau să ascundă duritatea din spatele ochilor.

Avea o bănuială că şi ea contribuise la dobândirea acelei asperități. Ştia ce înseamnă să simți că eşti abandonat de persoana iubită.

După ce căzură de acord că acei tipi cu siguranță fuseseră şi cei care o atacaseră, fiind doritori de răzbunare, se hotărâră că era cel mai bine ca Sebastian să rămână cu ea până se lămureau lucrurile. Sau mai bine zis, ei toți au hotărât pentru ea.

Când rămaseră singuri simțeau de parcă aerul era încărcat de prezența celuilalt. Marina putu să-i vadă reflexele

albăstrui în părul negru ca abanosul, tot timpul îi plăcuse să se joace cu mâinile prin părul lui creț, în timp ce stăteau întinşi pe pat sau pe vreo pajişte. Dorea să simtă acelaşi lucru, iar vorbele mamei ei nu-i dădeau pace. *Deschide-ți inima.*

— O să dorm pe canapeaua din living, zise el cu vocea calmă. Nu va fi decât pentru câteva zile până reuşim să-i prindem pe nemernicii ăia.

Ea avu impresia că ar mai fi vrut să adauge ceva dar se abținu. Îl văzu cum se ridică de la masă şi se îndreaptă spre toaletă. De-a dreptul răsuflă uşurată. Nici nu-şi dădu seama că-şi ținuse respirația. Se ridică şi se duse la chiuvetă unde-şi dădu cu puțină apă pe față.

Simți junghiul de durere în abdomen când încercă să strănute de la mirosul puternic de tei ce intra pe geamul bucătăriei.

— Of, alergia asta, vorbi singură Marina. Dar când se întoarse cu palma strânsă pe abdomen din cauza durerii îl văzu pe Sebastian în pragul uşii, privind-o de parcă ar fi vrut să o devoreze. Şi nu credea că avea să-i spună nu, dacă se oferea să o facă.

Apoi îi văzu panica din ochi şi se hotărî să îl liniştească. Încercă să se îndrepte dar nu reuşi decât să scoată un sunet înfundat. Din doi paşi acesta fu lângă ea. O cuprinse uşor cu mâinile de talie şi o luă în brațe de parcă nu ar fi cântărit nimic.

— Ai slăbit. Atât îi spuse, dar privirea lui era încărcată de neliniște în timp ce o aşeza cu atenție pe canapea.

— Asta tot îmi spune toată lumea, zise Marina şi-şi lăsă privirea în poală unde mâinile ei erau împletite strâns una în cealaltă.

În tot acest timp Sebastian nu-i dăduse drumul. Mâna îi rămăsese pe spatele ei, ia picioarele ei erau cocoțate peste genunchii lui. Nu mai stătuse atât de aproape de el atâția ani, dar parcă nu trecuseră decât câteva secunde de la despărțirea lor. Îşi lăsă palma să-i dezmierde obrazul tumefiat şi o văzu cum îşi lasă fața în jos înspre căuşul palmei lui. Aşa şi-o amintea.

Se uită la ea atent, căutând indicii cum că ar fi dorit să fie oriunde altundeva, pentru că o simțea al naibii de bine. Simțea că acolo era locul ei. În brațele lui. Dar nu reuşise să înțeleagă ce se întâmplase acum şapte ani de dispăruse fără urmă.

O simți când se uită spre el încercând să-şi retragă picioarele, iar el nu putu decât să o lase să se retragă. Imediat o auzi cum spune cuvintele ce-l liniştiră sufleteşte.

— Nu este vina ta. Privirea ei se opri asupra mandibulei lui puternice. Îşi ridică ochii spre el şi trase puternic aer în piept.

Clătinând din cap el spuse cu voce joasă:

— Ar fi trebuit să fiu mai atent. Nu mi s-a mai întâmplat să-mi las clientul nesupravegheat.

Marina se simți pusă la zid. Se simți ca şi când nu ar fi însemnat pentru el mai mult decât orice alt client.

— Asta sunt eu pentru tine? Un client? Uau, bine că ştiu!

spuse ridicându-se rapid de pe canapea. Aerul îi ieşi scurt de pe buze când simți de acum cunoscutul junghi dintre coaste.

Sebastian se ridică şi el încercând să o ajute, dar se opri când ea ridică mâna spre el.

— Te rog, scuipă ea cuvintele. Nu am nevoie de ajutorul tău. Pot să mă descurc, aşa cum am făcut-o şi în ultimii şapte ani din viața mea.

Ochii ei sufereau, întreaga ei ființă era în flăcări. Ardea pe sub pielea suferindă. Îl privi pe Sebastian şi văzu încordarea din privirea lui.

— Nu asta am vrut să spun. Privirea lui o țintui. Ştiu că te descurci. Aşa ai făcut şi când m-ai părăsit, nu? Te-ai descurcat. Doar că ai omis un amănunt. Nu m-ai întrebat şi pe mine ce părere am despre asta.

Uimirea se putu citi pe chipul ei frumos. Se apropie de el de-a dreptul furioasă. Simțea că fierbe în interior.

— După tot ce ai făcut! Chiar crezi că ți-aş mai fi acordat credit încât să mă minți? Nu pot să cred! îşi trecu mâinile frumoase prin părul negru ce lucea.

— Eşti obosită, ai trecut prin multe, iar mâine trebuie să mergem la poliție. O să consider că nu am avut această discuție. Se uită la ea cu ochi neînduplecați. Nu dorea să cedeze impulsului de a o pune pe genunchi şi a-i trage o bătaie. O merita. Cel puțin pentru modul în care-l părăsise. Se comportase ca o răzgâiată.

— Cred că cel mai bine ar fi să mergi să te odihneşti, continuă Sebastian şi se întoarse lăsând-o singură în living.

Dar nu dură mult şi o auzi țipând ca din gură de şarpe.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac! pufni zgomotos Marina. Eu nu merg la culcare când îmi spui tu, nu sunt un copil pe care-l admonestezi.

O auzi cum scotoceşte prin dulapuri, trântind uşile atât de tare că ar fi trezit şi morții din somnul lor etern, îşi luă nelipsitul pahar cu apă şi o porni înapoi spre living. O văzu că-i aranjase deja patul pentru dormit. Un zâmbet îi ridică colțurile gurii. Nu se îndurase să-l lase de capul lui. Aşa fusese tot timpul. O persoană grijulie.

Marina se uită la el cu ochii mijiți.

— Nu înțeleg de ce zâmbeşti. Nu este nimic amuzant, decât dacă ştii vreo glumă bună pe care nu mi-ai împărtăşit-o şi mie.

Cu mâinile înfipte în şolduri se uită la el provocându-l să-i răspundă. Sebastian era convins că ea avea chef de ceartă, dar în această seară nu avea nicio dorință să dea curs acestei invitații.

Cum el nu avea de gând să-i răspundă ci doar stătea în picioare ocupând tot cadrul uşii cu statura lui impozantă, Marina mormăi:

— Mă voi duce să mă culc *acum.* O noapte bună îți doresc.

Îi auzi râsul profund când ieşi pe uşa livingului. Îi venea să-i tragă una în capul ăla de țap. Auzi, să o numească pe ea *clientul* de care el trebuie să aibă grijă. Răbufni de supărare, lovind atât de tare perna cu pumnul, încât era convinsă că

avea să o rupă.

Îşi puse paharul cu apă pe noptieră după care îşi scoase somniferul de care nu se despărțea de când trecuse prin tot acest coşmar. Îl înghiți, îşi luă romanul de dragoste din care citea din când în când şi aşteptă ca somnul să o acapareze.

Nici subiectul cărții nu o captivă şi somnul se lăsa aşteptat. Probabil era mult prea agitată dacă nici somniferul nu-şi făcea efectul.

Se gândi că niciodată nu lăsase sentimentele să o călăuzească, decât bineînțeles când lăsase garda jos şi se îndrăgostise de Sebastian. Fusese atât de tânără. Atât de naivă. Crezuse în iubirea lui sinceră până în noaptea în care hotărâse că avea să renunțe la virginitatea ei. Dar când ajunsese acolo şi o văzuse pe femeia aceea ieşind din apartamentul lui, îşi simțise inima smulsă din piept. Se simțise sfârtecată.

Este adevărat că a reacționat imatur. Chiar şi mama ei îi spusese. Inclusiv Alexa îi atrăsese atenția asupra acestui lucru. Ar fi trebuit să trateze totul cu maturitate. Să-l înfrunte. Dar i-a fost mult mai uşor să îl părăsească, fără a-i oferi vreun motiv. Ştia că fusese răzbunarea unei fete tinere şi inocente.

Iar acum el spunea că îl lăsase baltă fără măcar un cuvânt. Nu a putut să-l contrazică, dar nici nu a putut să discute acest subiect. Era ceva peste care nu reuşise să treacă în toți aceşti şapte ani. Iar ea încă îl iubea ca o nebună.

Dacă închidea ochii, îi putea simți buzele pe față. Acele buze pline şi senzuale care-i ofereau atâta plăcere. Palmele lui calde şi ferme ce îi dezmierdau sânii şi tot corpul în

momentele lor de intimitate.

Dar acum, acele mână erau umede, strângeau carnea fragedă între degetele lor. Simțea durere. Voia să scape, dar nu putea. Nu putea să vorbească, nu putea să scoată un cuvânt. Era paralizată. Pulsul îi bătea la baza gâtului. Inima îi bătea atât de tare încât o simțea peste tot în corpul ei.

Frica ce pusese stăpânire pe corpul ei o ținea captivă. Se simțea închisă într-o colivie din care nu putea să scape, fiind la cheremul atacatorului ei. Îi simțea respirația pe gât şi mai în jos pe burtă. Dâra umedă lăsată de buzele lui înjositoare îi trimiteau fiori de gheață prin corp, încât maxilarul i se încleştă în încercarea de a-şi reține greața.

Acum nu mai eşti atât de dură, aşa-i? Aşa-i… Aşa-i…

Aceste cuvinte îi vuiau în cap ca o tornadă. Trebuia să scape. Trebuia să fugă. Dar întunericul nu o scăpa din ghearele lui. Țipă cât putu de tare. Țipă pentru viața ei. Țipă pentru eliberare.

Sebastian năvăli în camera ei neținând cont de îmbrăcămintea lui sumară. Dar de altfel aşa dormise dintotdeauna. Doar cu pantalonii de pijama pe el. Dormea iepureşte, dar era convins că țipătul Marinei a trezit jumătate de cartier.

O văzu plină de sudoare, pradă unui coşmar. Se duse încetişor lângă ea. Nu dorea să o sperie şi mai mult. Îşi puse mâinile sigure pe umerii ei încercând să o scoată din starea aceea înfiorătoare. Îi venea să-şi tragă câteva palme că nu ținuse cont de starea ei şi că îi provocase amintiri neplăcute.

Va veni şi momentul pentru acea discuție. Dar nu acum. Acum trebuia să o îngrijească şi să o iubească. Aşa cum merita.

— Rina, începu el cu glas scăzut şi liniştitor. Totul este în regulă. Sunt cu tine. O văzu că începea să se liniştească. Pieptul ei nu se mai ridica spasmodic. După care deschise ochii şi el fu cufundat în pădurea sălbatică din ochii ei. O mângâie pe părul umed de transpirație. O văzu că încerca să se agațe de vocea lui calmă şi liniștitoare pentru a scăpa din menghina durerii.

— Sunt aici, spuse şi se aşeză alături de ea pe pat. Îi ascultă suspinele, care curând se transformară în lacrimi amare ce-i udau pieptul în cel mai plăcut mod cu putință. Acum se descărca de toată furia şi frica ce le acumulase de-a lungul acestor zile agonizante.

O legănă uşor până se linişti şi adormi în brațele lui.

Un somn binefăcător. De asta avusese parte Marina noaptea trecută. Se uită spre fereastra camerei de unde se auzeau trilurile păsărilor. Se întinse încetişor. Dormise atât de bine după ce i se alăturase Sebastian! Crezuse că visase, dar se uită la perna ce încă îi mai păstra urma şi se relaxă. Se simțise în siguranță alături de el. Ar fi stat aşa la nesfârşit. Îi simțise corpul presând-o într-un mod idilic.

Coşmarul fusese groaznic. Retrăise toate grozăviile. Dar când venise lângă ea se calmase instantaneu. Camera fusese luminată de luna plină ce-şi trimitea razele pe fereastra

deschisă. Putu să-i vadă corpul bine lucrat. Fiecare muşchi ce juca pe sub pielea întinsă. Chiar şi încordarea de pe faţa lui când îl cuprinse cu braţele şi cu picioarele nemaidorind să-i dea drumul vreodată. Îi ascultase ritmul inimii şi adormi în cântarea corpului lui alături de al ei.

Fusese un adevărat extaz să-l simtă lipit de ea după atâta timp. Acum ştia de ce nu mai fusese cu niciun alt bărbat. Tânjise după el, după corpul lui.

Nu mai avu timp să viseze pentru că fu întreruptă de sunetul puternic al unui zid găurit de o bormaşină. Se încruntă. Oare ce se întâmpla? Se ridică din pat şi îşi puse un halat pe ea. Nu era unul dintre cele mai sexy pe care le avea, dar nici nu credea că era cazul să arate prea mult.

Ajunse în living atât cât să vadă vreo trei bărbaţi ce lucrau de zor în apartamentul ei. Respiraţia i se opri. Parcă ar fi asistat la un spectacol de Mr. Univers. Erau nişte exemplare după care clar întorceai capul. Dar niciunul nu-i trimitea senzaţii fierbinţi prin tot corpul cum o făcea simpla privire a corpului lui Sebastian la lucru.

— Ce se întâmplă aici? întrebă cu voce sigură, crezu ea, până când toţi se întoarseră spre ea. Ce văzu în privirile lor îi confirmă că nu-şi pierduse nimic din feminitatea şi frumuseţea de care-i făcea atâta tam-tam mama ei. Nu ar fi trebuit să dea dovadă de atâta vanitate dar simţea nevoia să se simtă frumoasă, curată.

Sebastian le spuse ceva bărbaţilor şi aceştia se întoarseră la muncă. Se îndreptă spre ea cu capul plecat într-o parte şi cu

ochii lucind de plăcere când se uită direct în ochii ei.

— Montăm panourile de securitate aici şi când terminăm, mergem şi la birou. O să ai codurile de acces imediat ce terminăm treaba.

— Dar, de ce? întrebă ea suspicioasă. Doar nu crezi că sunt atât de inconştienți încât să mă urmărească şi acasă?

— Tot ce pot să spun, este că, după incidentul cu pisica şi atacul asupra ta doar din răzbunare, atunci cu siguranță vor încerca şi altceva.

Îi văzu privirea speriată ce măturăîncăperea care gemea de tot felul de aparaturi de ultimă generație. Se apropie de ea şi o cuprinse cu brațele ținând-o la pieptul lui. Îi plăcea să o simtă acolo.

— Nu o să las să se mai întâmple aşa ceva. Îi ridică bărbia şi se uită la ea fixând-o cu privirea de cobalt. Voi fi lângă tine la fiecare pas pe care-l faci.

Marina încuviință din cap.

— Este în regulă, mă gândesc că ştii ce faci.

— Chiar ştiu. Şi încă foarte bine. Aşa că stai liniştită şi lasă-ne să ne facem treaba. Terminăm imediat, nu-i aşa băieți? întrebă Sebastian neluându-şi privirea de la ea şi un cor de afirmații masculine veni imediat spre ei.

— După cum vezi, totul este sub control, continuă el. Mai avem puțin timp şi trebuie să mergem la poliție. O simți cum tot trupul îi devine încordat. Îşi lăsă privirea în jos spre ea. Nu ai de ce să-ți faci griji. Am aranjat deja totul. Vei fi gata înainte chiar să-ți dai seama că ai fost acolo. Promit.

Şi îl crezu. Era genul de om care trebuia doar să-ți promită că se ocupa el de o problemă şi puteai să ai încredere că va duce acel lucru la bun sfârşit.

CAPITOLUL 7

Mihnea privea din colțul blocului unde locuia Marina, la bărbații înalți ce intrau şi ieşeau într-un ritm constant din imobil. Miji ochii din cauza soarelui şi, pe sub borul şepcii albe, văzu cum diferite aparaturi erau urcate pe scări.

Observând un puştan cu căştile în urechi, ce stătea gură-cască prin preajmă, hotărî să-l chestioneze.

— Salut! îl văzu pe băiat cum se uită la el cu o privire admirativă şi ştiu că era din cauza modului cum era îmbrăcat. Costumul ce-l îmbrăcase în acea zi era unul foarte lejer din în perfect pentru dimineața de vară ce se anunța a fi una caniculară. Ce se întâmplă aici? Şi arătă cu bărbia spre indivizii ce intrau în bloc.

— Salut, zise repede băiatul simțindu-se deodată foarte important. Îşi scoase căştile din urechi, ce se pare că stăteau de formă şi spuse pe un ton conspirativ. Cred că montează ceva în apartamentul don'şoarei Marina. Ştiți, a venit un tip care se pare că e mare şmecher. El dă indicații în stânga şi-n dreapta.

Mihnea îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor largi ce i se lipeau din cauza vântului, de picioarele lui bine lucrate şi se uită cu atenție la bărbatul ce ieşise din imobil. Îl analiză

cu atenție.

Trebuie să recunoască, era un bărbat bine. Femeile sigur îl considerau vreun zeu sau cel puțin ceva asemănător. De la statura impozantă, umerii largi şi pieptul puternic ce se evidenția pe sub tricoul alb, pantalonii negri din piele naturală – cu siguranță – la părul lui negru şi creț, tuns scurt în jurul capului ce îi accentua duritatea şi ochelarii tip aviator ce se potriveau perfect cu îmbrăcămintea de bad boy, toate îl făceau să pară ca fiind coborât de pe podiumul celei mai râvnite case de modă.

Trase aer în piept şi se retrase rapid în ascunzişul oferit de gardul viu destul de înalt pentru a săpa de privirea scrutătoare a individului. Ce să facă? Dar imediat rămase trăsnit. Acesta se îndreptă spre motocicleta Harley-Davidson. Mihnea nu putu decât să simtă invidie pentru cineva care deținea aşa o motocicletă. De fapt, el avea o problemă cu oricine considera el că avea mai mult sau că arăta mai bine. Dar ce-l frapă cel mai tare fu gândul că probabil acesta fusese individul ce o scăpase pe Marina din mâinile lui şi ale prietenului său. Desigur, lucrurile se legau acum.

Hm, suspină plin de plăcere profundă şi închise ochii, colțurile gurii ridicându-se într-un rictus odios.

Şi acum putea simți frica ce răzbătea prin toată făptura Marinei. Îi plăcuse senzația creată de teama ce i-o produsese. Adorase cu disperare că fusese la picioarele lui. Se încruntă deodată şi bombăni ceva cu voce tare şi observă că băiatul venise după el. Acum trebuia să scape de puşti, nu mai avea

nevoie de el.

— Mersi frate, zise şi întinse mâna spre puşti. Acesta i-o strânse şi i-o scuturǎ cu putere. Era mai mult decât încântat cǎ cineva îl tratase ca pe un om matur. Bǎiatul înțelese rapid cǎ nu mai trebuia sǎ zǎbovească mult pe acolo, aşa cǎ o şterse.

Îl urmări cu privirea pe bǎiat cum dispare din raza lui vizualǎ şi îşi scoase aparatul foto. Ajustǎ rezoluția pentru a prinde cele mai bune imagini, şi fǎcu câteva poze. Dorea sǎ-l poatǎ analiza pânǎ la ultimul amǎnunt pe tip. Trebuia sǎ afle cine este şi ce legǎturǎ are cu Marina.

După ce în acea searǎ el şi Sorin fugiserǎ, îl trimisese pe prietenul lui acasǎ sǎ-l aştepte cât el rǎmase în zonǎ pentru a se asigura cǎ Marina nu cheamǎ poliția. După cum sperase, aceasta hotǎrâse sǎ nu depunǎ nicio plângere. Era sigur cǎ aşa va face. Întotdeauna fǎceau aşa.

Când consideră cǎ avea destule poze, plecǎ folosind o stradǎ lǎturalnicǎ. Nu dorea sǎ se întâlnească cu tipul acela, nu de alta dar avea şi el limitele lui. Putu sǎ-şi dea seama, după cum arǎta, cǎ nu ar fi scǎpat doar cu câteva coaste rupte. Şi aşa se resimțea după ce primise o lovitură foarte puternicǎ de picior în burtǎ.

Nu se înşelase cu privire la Marina. Era o femeie adevǎratǎ. Dorea sǎ o stǎpâneascǎ. Prietenul lui chiar îi spusese cǎ Marina începea sǎ devinǎ o obsesie pentru el. Şi nu era departe de adevǎr. Chiar simțea cǎ trebuia sǎ o aibǎ. Dar vor mai fi ocazii. Era încrezǎtor.

Zâmbi în timp ce trecea pe lângǎ nişte doamne în vârstǎ

şi le auzi cum se hlizeau ca nişte adolescente când le prinse privirea.

— Bună ziua, doamnelor, zise şi izbucni în râs. Se întoarse spre ele mergând cu spatele. Le văzu cum îşi duceau mâna la gură printre râsete şi chicoteli. Acestea înclinară uşor din cap spre el. Oho, ştiuse dintotdeauna cum să le ia pe babele astea doritoare de atenție. Dacă ar fi ştiut ele ce era în mintea lui în timp ce le zâmbea de parcă el ar fi ştiut un secret despre ele, cu siguranță următoarea mişcare ar fi fost câte o lovitură cu poşeta în capul lui aranjat.

Ajunse la apartamentul de la periferia oraşului, în unul din cele mai rău famate cartiere. Sorin era aşezat în fața televizorului cu maneta în mână şi juca un joc pe care Mihnea nu-l suporta. De fapt, lui nu-i plăcea niciun joc, i se părea o ocupație stupidă. Erau atâtea de făcut, puteai să faci o grămadă de alte lucruri. Cum ar fi să supravegheze biroul Marinei şi al Alexei.

Îi trase o palmă peste ceafa groasă şi nesuferită a lui Sorin şi-l văzu cum îl privea uimit cu fața lui de tâmp.

— Hei, de ce ai făcut asta?! Eram gata să câştig cursa. Am scăpat de Poliție. Mi-am luat o maşină super tare, zise agitat Sorin, iar dinții lui galbeni se iviră de sub buzele cu urme de resturi de mâncare.

Mihnea se gândea cum de ajunsese, dintre toți tipii ca lumea pe care-i cunoştea, să stea în acelaşi loc cu un porc. Scutură din cap, iar pletele lui i se lipiră de obrazul neras. Ştia de ce îl alesese pe Sorin – pentru că era sărac cu duhul.

Nimeni nu-i va duce lipsa când se va descotorosi de el.

— Hai, lasă prostiile că avem treabă. Îşi dădu jacheta de in jos şi o agăţă frumos pe umeraşul ei.

Se duse la biroul negru unde trona un laptop de ultimă generaţie. Scoase aparatul foto şi îi ataşă cablul pentru a descărca pozele în calculator. După ce le salvă în fişierul parolat, îl chemă şi pe Sorin pentru a-i da indicaţiile necesare.

— Îl vezi pe tipul ăsta? întrebă Mihnea referindu-se la chipul bărbatului din poză.

— Îhâm, spuse Sorin cu gura plină de mâncare. Ce-i cu el? întrebă împroşcând cu zeamă pe tastatura lui Mihnea. Acestuia îi venea să-l scalpeze acolo. Nu acum, îşi spuse în gând ca o mantră pentru a se calma. Nu trebuia să greşească niciun pas dacă voia să scape din toată chestia asta singur şi cu mâinile curate.

— Vreau să afli tot ce poţi despre el, zise cu ochii strălucind de furie iar vocea lui tăia în carne vie. Sorin ştia că Mihnea putea deveni neînduplecat când lucrurile nu ieşeau cum dorea el.

— Dar cine este?

— Nu te interesează deocamdată, vreau doar să-mi aduni cât mai multe informaţii despre individ. Se uită la el cu ochii sclipind de furie. Ai înţeles?! se răsti la Sorin, după care plecă să-şi facă un duş, pentru că se simţea murdar de transpiraţie. Se opri în uşa băii, urmărindu-l cu privirea pe Sorin care fixa ecranul laptopului. Când ies, nu vreau să te mai găsesc aici.

Sorin îşi ridică cu viteză ochii de la ecranul laptopului. Îl

privi aproape cu… ură, se gândi Mihnea. Oh, *prietenul lui* simțea totuşi ceva. Da, va fi distractiv să vadă cum va reacționa când va vedea că nu fuseseră niciun moment prieteni.

Când ieşi din apartament, Sorin îşi scoase telefonul şi formă un număr pe care doar el îl ştia. Rânji scurt. Ce, numai Mihnea avea planurile lui? Oh, îi ştia el pe cei de teapa lui Mihnea. Ştia că la un moment dat va vrea să scape de el. Pentru că oricum, ce bărbat, care-şi spune că e prieten, se poartă aşa cum se purta Mihnea? îşi scărmănă capul cu păr murdar şi aşteptă ca interlocutorul lui să răspundă. Un râgâit urât mirositor îi ieşi din gât prăvălindu-se peste buzele crăpate. Se şterse la gură cu palma deschisă.

— Sper să fie ceva important, altfel eşti mort, mormăi o voce răguşită de bărbat de la celălalt capăt al telefonului.

Sorin râse când auzi amenințarea bărbatului. Ajuns la baza scării, Sorin mai aruncă o privire în sus spre uşa apartamentului. Ştia cât de viclean putea fi Mihnea. Coborî mai repede restul scărilor şi spuse cu glasul întretăiat.

— Am ceva nou pentru tine.

— Aha, dă-i drumul, spuse vocea plictisită.

— M-a pus să verific un tip care arată cam tare, dacă e să mă întrebi pe mine… nu reuşi să continue pentru că fu întrerupt.

— Nu te-am întrebat nimic, şi nu sunt atras de bărbați aşa că dacă ai altceva de spus, bine, dacă nu, să ştii că am avut o noapte albă.

Sorin ştia ce însemna aşa-zisa noapte albă, dar ştia şi că voia să îl înfunde pe Mihnea, aşa că aveau o cauză comună.

— Mda, păi ştii, părea foarte urgentă treaba asta. Eu cred că are legătură cu femeia aia de care ți-am spus.

Ştia că-i captase atenția tipului pentru că se făcu liniște un moment la celălalt capăt al telefonului, îi auzi respirația calmă şi ştiu că-şi făcea calcule în minte.

— Aşa crezi, ai?

— Aş paria pe mâna mea dreaptă că este ceva foarte important.

— Bun, lasă-mă să mă aranjez şi ne întâlnim în locul nostru. În să zicem… douăzeci de minute, în regulă?

— Ok, molfăi Sorin în timp ce rumega o gumă.

Acum trebuia doar să aştepte, se gândi Sorin. Avea pozele copiate în mobil şi avea să i le arate şi lui. O porni spre vechiul depozit abandonat. Acolo urma să pună la punct următoarea mişcare.

Nu-i luă mult până să ajungă la locul stabilit şi începu să se agite când se uită la ecranul mobilului şi văzu că prietenul său întârziase. Oare ce s-o fi întâmplat? se gândi repede Sorin. Era foarte punctual. Nu trecu mult şi auzi motorul huruind al unei maşini sport.

În timp ce maşina îşi croia drum printre carcasele abandonate ale maşinilor, Sorin văzu bucățile de tablă ce atârnau din tavanul depozitului, lovindu-se una de alta în bătaia vântului. Un vânt ce aducea cu el dogoarea ce-i trimitea frisoane peste pielea încinsă şi transpirată.

Tipul venea spre el cu palmele ridicate în față ca pentru a-şi cere scuze.

— Îmi pare rău, dar au intervenit nişte chestii de ultim moment care nu au suportat amânare. Îşi duse mâna la piept şi se înclină elegant în fața lui Sorin.

Când se îndreptă, se dovedi a fi mai înalt decât Sorin, cu un trup bine clădit, iar Sorin putea doar să bănuiască ce-l reținuse. Era şeful celei mai de temut bande din oraş. Cu acea cicatrice ce-i traversa fața de la ochiul drept spre buză, dobândită în timpul unei *acțiuni* secrete, putea să bage spaima în oricine. Dar cu atitudinea galantă şi privirea aurie, ca a unei feline gata de atac, încadrată de gene lungi sub sprâncenele frumos arcuite, Sorin era sigur că individul avea femei pe alese, pentru că-l văzuse în câteva rânduri însoțit de nişte țipe la care el doar visa.

Nu degeaba i se spunea Snake, un renume pe care şi-l câştigase prin duritatea şi viclenia lui, dar şi prin felul în care îşi păstra calmul până în momentul în care soarta respectivului era decisă, iar atunci era nemilos.

— Nu este nimic, gesticulă Sorin simțind cum stropi reci de transpirație i se preling pe spatele încordat. Oricum nu mă grăbeam altundeva.

— Deci, hai să vedem ce ai, începu tipul şi se rezemă de unul dintre stâlpii depozitului, încrucişându-şi la piept brațele musculoase.

Sorin scoase mobilul şi-i derulă pozele. Pentru un moment, interlocutorul lui îşi ținu respirația. După care se

îndreptă şi făcu câțiva paşi în fața lui. I se păru că avea o mină oarecum agitată. Se uită la el aşteptând indicații.

— Aşa… tipul ăsta, zise şi arătă spre telefon, este cel mai dat dracu' recuperator din câți am cunoscut, iar dacă ai ajuns să întrebi de el, înseamnă că Mihnea este într-o mare belea. Tipul nu se lasă până nu termină ce începe. A fost în trupele speciale. Este foarte bine antrenat şi luptă până la final.

Sorin simți nevoia stupidă de a-i lua apărarea lui Mihnea.

— Dar aşa este şi Mihnea, doar ştii.

— Ok. Ştiu că poate este prietenul tău, dar cred că ar trebui să iei distanță. Aici avem de-a face cu *high class.* Până acum, Mihnea s-a ocupat de chestii mărunte, iar acum nu ştiu dacă e în stare să-i facă față tipului. Cred că s-a băgat în ceva mai mult decât poate duce.

Sorin asculta şi acum era mai sigur ca oricând că luase decizia corectă de a-l contacta. Dar ştia că va trebui să-i spună şi restul. Ce făcuseră până atunci, ce-i făcuseră Marinei.

— Ăh, este ceva ce cred că ar trebui să ştii. Simți privirea întrebătoare şi iscoditoare a lui Snake. Se simți pus în fața unui juriu nemilos, a cărui sentință ar putea însemna sfârşitul lui. De ceva timp am început să ținem sub observație biroul Marinei pentru a-i vedea programul, cine vine, clienți şi bineînțeles marfa despre care vorbim.

Snake se uită atent la interlocutorul său şi ştiu sigur că atitudinea acestuia de prost, indolent şi cu mințile pierdute era doar o aparență. Dar nu-i plăcea ce-i spunea. El însuşi, niciodată nu urmărise persoana, doar bunurile acesteia. Nu

atacase pe nimeni fără motiv şi încerca de fiecare dată să scape fără a lăsa victime în urma lui. Era adevărat, câteodată era cam greu. Nu credea că ar fi fost prea mult spus un Robin Hood urban. Oftă şi spuse:

— Şi ce aţi aflat? El ştia ce aflase pentru că iscoadele lui îi spuneau tot. Dar el le cunoştea pe tinere, chiar fusese în biroul lor. Îi plăcuse senzaţia de anticariat a obiectelor de artă, de parcă toate frumuseţile lumii erau acolo. El nu se mai ocupa cu aşa ceva şi considera că nu avea de ce să le facă rău. Aşa că simţi un fior ciudat când află de la Sorin că Mihnea pusese ochii pe ele. Nu ştia de ce, dar nu-i plăcea treaba asta. Nu-i plăcea deloc.

— Sunt nişte ţipe super, după părerea mea, doar că au reuşit să atragă atenţia cui nu trebuia. Sorin se plimbă în jurul unui stâlp cu vopseaua descojită de intemperii şi continuă un pic tulburat de ce avea să mărturisească. Cred că ar trebui să încep cu începutul.

— Chiar te rog, comentă Snake repede. Începea să devină nerăbdător şi agitat. Nu-i făcea plăcere să piardă timpul.

— Acum ceva timp, îşi drese Sorin glasul, Mihnea a urmărit-o pe prietena Marinei, o tipă pe nume Alexa. Aşa a aflat de treaba asta cu tabloul.

Snake se uita la el atât de atent încât Sorin avu impresia că putea să-l străpungă cu privirea aceea glacială.

— Dintr-una într-alta, au ajuns să iasă într-o seară, iar Alexa şi-a invitat şi prietena, continuă Sorin cu vocea gâtuită

de emoție sau frică, nici el nu ştia exact.

— Pe Marina, presupun, spuse repede Snake pentru a nu mai lungi discuția.

— Da, zise Sorin şi trase aer în piept. Dar seara nu a decurs tocmai cum ar fi vrut Mihnea şi lucrurile au degenerat. Marina l-a făcut să se simtă prost şi ştii şi tu cum reacționează când se simte încolțit, continuă Sorin uitându-se chiorâş, pentru că vezi tu, ea l-a citit perfect.

— Hmm, şi pe cine s-a… descărcat?

— Pe cine crezi, pe fata aceea drăguță, Alexa, care la rândul ei a fugit la Marina. De atunci o urmăreşte aproape obsesiv pe Marina. Cred că a devenit ceva personal. Acum câteva seri chiar m-a amenințat că ceva mi s-ar putea întâmpla dacă nu-l însoțesc să rezolve o treabă. Nu am ştiut despre ce este vorba.

— Şi? întrebă Snake țâfnos.

— A încercat să o violeze pe Marina. A urmărit-o pas cu pas şi a înhățat-o.

— Iar tu… Şarpe lăsă întrebarea neterminată, dar nescăpându-l din tăişul privirii animalice.

— Eu… Sorin îşi simți dintr-odată gura uscată, eu am ținut-o.

Nu reuşi să mai vadă nimic, pumnul care-i nimerise falca îl aruncă pe spate cu aşa o viteză încât rămase fără aer. Încercă să se adune, dar parcă membrele nu-l ascultau.

— Eu nu am vrut, dar m-a amenințat! țipă cât îl ținură bojocii.

Snake îl prinse de reverele cămăşii şi-l ridică cât era de greu, iar cu respirația întretăiată de la efortul depus şi cu furia spumegândă îi scuipă în față cuvintele:

— Niciodată, absolut niciodată, nu violezi o femeie. Femeia este ceva sfânt. Nu o atingi decât cu o floare, iar asta dacă-ți permite ea.

Dacă ar fi spus oricine altcineva aceste cuvinte, probabil i-ar fi râs în față, dar spuse de nimeni altul decât de Snake, îl uluiră peste măsură pe Sorin. Ce naiba, omul omorâse la viața lui. Era un hoț şi un criminal, iar acum îi ținea prelegeri despre moralitate şi respectul pentru sexul slab.

Se uită la omul înalt ce-l ținea ca pe o cârpă şi încercă să se scuze, dar cumva cuvintele nu-i ajungeau la gură.

— Dar, dintre toți, tocmai tu… iar ochii îi erau bulbucați de la efortul de a inspira aerul umed şi fierbinte.

— Ascultă-mă, faptul că mă ocup cu ce mă ocup, nu înseamnă că sunt o brută. Eu am o treabă cu cei care mă amenință şi care mă vor închis, dar niciodată nu am ridicat mâna asupra unei femei. Şi nici tu nu vei mai face aşa ceva. Să nu mai aud că mai complotezi împreună cu nemernicul ăla la aşa ceva. Dacă mai încearcă ceva, vii la mine, mă auzi? Voi avea eu grijă de el.

Îi dădu drumul lui Sorin care ajunse rapid înapoi în mizeria de unde-l ridicase doar cu câteva momente înainte.

Dădu să plece, dar se mai întoarse încă o dată spre bărbatul gras ce nu reuşea să se ridice, mormăind în tot acest timp că el nu dorise să ia parte la aşa ceva.

— Vreau să ştiu tot ce face, începu Snake, iar vocea lui era rece de putea să-l înghețe pe loc. Voi fi şi eu cu ochii pe el, dar mai am şi alte lucruri de care să am grijă. În schimb, îți spun de la început, că dacă mai încearcă ceva, orice, cu fata aceea, voi avea grijă să nu mai vadă lumina soarelui.

Degetul arătător îi apăru în fața nasului lui Sorin. Ridică ochii uitându-se aproape cruciş la Snake.

— Nu cred că vrei să afli pe pielea ta ce fac cu ei care nu-mi ascultă ordinele, nu-i aşa?

Sorin nu putu decât să încuviințeze cu capul dat pe spate atât de mult încât nu mai putea să înghită. Snake se duse spre maşină, unde ambală motorul atât de tare că lăsă dâre groase de praf în urma lui până Sorin nu mai fu în stare să vadă nimic.

CAPITOLUL 8

Când intră pe uşa biroului, Alexa nu putu să nu simtă fiori reci pe şira spinării. I se părea că totul era un vis urât din care nu reuşea să se trezească.

Singura ei bucurie era că Marina era bine, sau mă rog, cât de bine se putea în situația dată. Îşi aminti culoarea estompată de vinețiu a obrazului ei delicat ce suferise traume, precum şi durerile pe care ştia că le avea prietena ei, dar de care nu aducea aminte aproape deloc.

Munca fusese oaza ei de linişte, de evadare dintr-o lume rece şi urâtă în care crescuse. Chipul i se lumină deodată,

când gândurile îi zburară la Albert. Doar imaginea lui şi era destul ca toată făptură ei să ia foc şi să-şi simtă membrele încărcate de căldură şi dorință, închise ochii un moment şi inspiră adânc.

El o iubea, o iubea cu adevărat.

Ştia cât de greu îi era să se abțină de la a face dragoste cu ea, dar Alexa trebuia să se vindece. Să-şi trateze cicatricile ce nu-i lăsaseră urme decât în inimă şi în suflet. Locuri nevăzute de nimeni, pentru că nu permisese nimănui în afară de Marina şi de mama acesteia, să vadă tot ce o măcina de când era doar o fetiță. O ființă în căutarea iubirii, a nevoii de a fi dorită pentru ce putea ea să ofere, cu mintea şi cu sufletul.

Alexa însă nu putea să scape de senzația de murdărie. Îi mulțumea, prin tot ce făcea, lui Albert pentru răbdarea pe care o avea cu ea, dar se gândea cu groază la momentul intimității lor. Era convinsă că va fi dezamăgit. Aşa erau toți. O undă de tristețe trecu peste figura de obicei jovială a Alexei.

Cu o privire hotărâtă se duse la cafetiera unde o aştepta lichidul cald şi aromat pe care îl îndulci cu puțină zaharină. Înghiți gura de cafea cu aşa o plăcere, încât ai fi zis că era elixirul vieții. Îi plăcea cafeaua. Aroma ce-i ataca simțurile olfactive, gustul dulce-amărui ce lăsa în urma lui relaxarea dorită, o făcură să geamă de plăcere.

Intrând în atelierul unde pictura trona la loc de cinste, Alexa luă pachetul pe care-l primise Marina cu câteva zile în urmă de la domnul Martin. Era ticsit cu plicuri. Desfăcu primul plic şi constată că era o scrisoare.

Trase aer în piept şi, cu inima strânsă, începu să citească.

„Anglia, Londra
Septembrie 1939

Dragă Lucas,

Zilele trec greu de când nu mai eşti lângă mine. Simt nevoia atât de puternică să te am lângă mine, încât viaţa mi se scurge, încetul cu încetul. Stau cu urechile lipite de radioul care poate anunţa în orice moment sfârşitul acestui nenorocit de război ce nu ne lasă să ne trăim propria poveste. Oftez chiar în acest moment, pentru că ştiu că îţi este foarte greu chiar şi să citeşti aceste rânduri, dar eşti singurul cu care pot vorbi deschis. Eşti singurul care mă iubeşte pe mine şi nu ceea ce reprezint.

Doresc să-ţi simt braţele în jurul meu, doresc să te iubesc aşa cum numai eu ştiu să o fac. Păstrez şi acum tabloul pe care l-ai pictat pentru mine, dar îmi este îngrozitor de greu să-l privesc doar la lumina slabă din pivniţa unde este ascuns de privirile celor din casă. Ei nu ştiu taina mea, nu ştiu de ce plânge sufletul meu. Doar se uită la mine şi spun – săraca Lindsey Winslow, uite ce palidă este, cât de mult o afectează ce se întâmplă în lume – dar eu ştiu mai bine. Pentru că eu sunt egoistă şi mă interesează doar de tine, doar pe tine te vreau înapoi, doar cu tine vreau să trăiesc.

Acum trebuie să plec, o aud pe sora mea cum strigă de jos, trebuie să plecăm la slujba de duminică. Mă voi ruga

pentru tine.

Te iubesc mai mult decât pot respira, mai mult decât soarele va putea să strălucească pe cer.

A ta pe veci, Lindsey"

Ochii înlăcrimaţi ai Alexei deveniră diamante în bătaia soarelui. Ştia ce înseamnă să iubeşti şi să nu fii aproape de persoana iubită. Atât de mult îşi dorise iubirea părinţilor ei, atât de mult dorise să le ofere totul, să facă viaţa lor frumoasă, să nu se mai certe, iar mama ei să fie prezentă în viaţa ei. Îşi şterse lacrimile pufnind supărată.

Dorul de familia ce o avusese înainte de despărţirea părinţilor ei o măcina încet ca o boală necruţătoare. Ştia că nu merita să se mai gândească la aşa ceva, dar era mai puternic decât ea.

De fiecare dată când vedea pe stradă câte un copilaş ţinut de mână de părinţi ce-l sorbeau din ochi plini de iubire, se gândea involuntar că aşa fusese şi ea, lumina ochilor părinţilor ei.

Nostalgia copilăriei şi melancolia pentru o viaţă ce ar fi putut să fie altfel o făceau să simtă că toate aceste amintiri erau mai reale decât tot ce se întâmpla de fapt în viaţa ei.

Albert o privea pe Alexa de ceva timp, aceasta încă ţinând foaia de hârtie la piept ca pe cea mai preţioasă comoară. Îi putea citi toate emoţiile pe faţa aceea drăgălaşă încadrată de zulufii aurii. Iar gura cu buzele în formă de inimioară ar fi dorit să o sărute fără contenire pentru a nu o

vedea niciodată bosumflată, sau necăjită cum era în cazul acesta.

O văzu cum lasă scrisoarea cu mâini tremurânde şi se întoarce încet spre el ca şi când l-ar fi simțit fără a-l vedea. O iubea atât de mult, ar fi vrut doar să-i poată arăta fără a o speria. Era atât de fragilă!

— Ce s-a întâmplat? Vocea lui Albert era atât de calmă, de relaxantă, încât Alexa ar fi vrut să lase totul şi să stea în brațele lui pentru a uita de tot ce se întâmplase în ultimul timp. Pentru că realitatea ei şi a Marinei luase o turnură groaznică de când în viața lor intrase Mihnea.

Se duse spre Albert cu brațele deschise şi, aşa cum se aşteptă, acesta o primi cu dragă inimă. O sărută uşor pe păr, după care o dădu puțin în spate pentru a-i privi ochii.

— Nimic, spuse şi-şi înghiți lacrimile. Citeam doar prin scrisorile ce le-a primit Marina de la englez. Ştii, sunt nişte lucruri foarte interesante. Se uită la Albert şi ştiu că probabil aşa se simțise şi Lindsey cât fusese în brațele iubitului ei, Lucas. Nu am ştiut niciodată că cineva poate iubi atât de sincer şi cu atâta patos, încât suferința să i se simtă respirând prin rândurile scrise cu atâta dor.

— Aha, deci ai tras cu ochiul, zise şi zâmbi.

Alexa se trase de lângă el şi se uită uimită şi…

supărată.

— Pfui, nu ştiam că îmi este interzis să fac ceva în biroul meu, dădu să treacă pe lângă el, dar acesta o prinse de brațe şi o trase înapoi la pieptul lui.

— Glumeam, floricico. Îi prinse fața în căuşul palmelor sale şi o trase spre buzele lui. Buze pe care le aşteptase dintotdeauna.

Sărutul o luă prin surprindere pe Alexa care aproape uită să mai respire, dar îşi reveni repede când simți limba lui Albert cum îi dădea târcoale gurii. Atât fu de ajuns pentru a se lăsa captivă în cel mai senzual sărut pe care-l primise vreodată. Ştiuse de când îl cunoscuse că avea să fie un iubit darnic şi protector, închise ochii şi se lăsă prinsă în vârtejul atâtor emoții noi ce se contopeau în inima ei.

Dar acum ar fi vrut mai mult ca oricând să o trateze ca pe o femeie şi nu ca pe o copilă ce-şi caută drumul în viață. Voia să-i simtă mâinile pe trup. Cu el, ştia că s-ar fi simțit în al nouălea cer.

Când Albert se retrase din îmbrățişare şi-şi desprinse buzele de ale ei, Alexa nu putu decât să se simtă abandonată şi nedorită. Nu ştia de ce aceste trăiri nu-i dădeau pace, pentru că în sufletul ei ştia că el nu i-ar face aşa ceva niciodată. Nu ar părăsi-o.

— Acum, începu el cu o voce liniştitoare, spune-mi despre scrisori.

— Păi, tocmai citeam din ele, dar acum dacă stau să mă gândesc… se uită la el repede ca şi când atunci ar fi realizat ceva de o importanță majoră. Femeia pe nume Lindsey, este mătuşa domnului Martin, aşa este?

Îl văzu pe Albert că se gândeşte un moment.

— Având în vedere că scrisorile sunt trimise de el şi că

Marina l-a rugat să ne ajute cum poate pentru a desluşi imaginea tabloului, pot doar să mă gândesc că este vorba despre ea într-adevăr. De ce?

— Tocmai mi-am dat seama. Aceste scrisori nici nu ar fi trebuit să fie la domnul Martin, pentru că sunt scrise de mătuşa lui. Se uită intrigată la Albert ca şi când nu avea curajul să pronunțe cuvintele.

— Doar nu crezi…? Albert luă scrisoarea şi se uită la ea, după care prinse plicul între degetele lui lungi şi frumos îngrijite. Întoarse plicul şi citi cu glas tare: „Returned to sender" „Retur la expeditor".

— Exact! strigă Alexa şi bătu din palme ca şi când ar fi desluşit un mister ştiut numai de ea. Oh, Doamne, spuse deodată şi-şi duse mâna la gură, am râs de Marina când a crezut că… şi acum chiar a avut dreptate, începu să râdă de parcă ar fi fost posedată.

Albert se uita la ea şi nu mai înțelegea nimic. Oftă uimit, nu mai înțelegea femeile, sau cel puțin nu o înțelegea pe Alexa. Se uita la ea aproape amuzat de starea ei, pentru că acum câteva momente plângea şi el a fost pregătit să o consoleze, chiar *foarte* pregătit, iar acum râdea ca o nebună. Îşi trecu mâna grăbit prin pletele blonde, iar ochii lui cu luciri albastre nu scăpau nicio mişcare pe care Alexa o făcea.

Se uita la ea, cârlionții aurii îi cădeau peste obrajii înroşiți de concentrare, cum căuta prin scrisori aranjându-le, bănuia el, în ordine cronologică. Era ceva ce-l intriga peste măsură.

— Dar care-i faza? O întrebă.

— Imediat îți spun, numai să mai ai puțină răbdare. După un timp, când hotărî că reuşise ce-şi propuse, veni spre el cu un teanc de scrisori în mână. Toate astea sunt aranjate după dată. Acum nu mai trebuie decât să le parcurgem şi vom afla şi misterul, care… se uită la el cu ochi veseli, nu mai este un mister de fapt.

— Ok, acum chiar m-ai pierdut. El ştia ce descoperise cu Marina şi realiză pe loc că Alexa nu fusese de față. Deci, acesta era misterul pe care-l descoperise şi iubita lui. Trebui să recunoască faptul că el şi Marina nu s-au gândit să le pună în ordine cronologică. Era isteața iubita lui, Alexa.

— Deci, aceste scrisori au fost scrise de doamna Winslow, care ştim că a fost mătuşa domnului Martin. Este semnat şi pe plic, dar… am aflat din altă scrisoare şi că s-ar părea că aceasta era însărcinată, iar domnul Martin nu a menționat decât că el este singurul moştenitor.

Toate acestea erau uluitoare. Se uită la ea aşteptând.

— Îți dai seama, nu? întrebă aceasta şi se uită spre el. Asta ne arată că probabil domnul Martin a fost fiul ei, dar adoptat de sora ei. Stai aşa! zise şi-l prinse pe Albert de mâini. Noi ştim măcar prenumele domnului Martin? Pentru că eu mă ocup de primirea mărfurilor, dar să fiu al naibii dacă i-am văzut numele complet.

— Cred că este Lucas, dacă nu mă înşel. De ce?

— Oho, exact cum am bănuit. Pe iubitul ei îl chemase Lucas. Deci, aceasta a fost înțelegerea. Sora ei îl adoptă pe

micuț, doar dacă îi dă numele iubitului ei. Şi atunci, familia, pentru a scăpa de ruşine, acceptă orice, chiar şi să-şi amintească toată viața de bărbatul care i-a schimbat viața preaiubitei lor Lindsey.

Alexa îl văzu cum primea toate informațiile cu privirea concentrată. Îl prinse de mână şi-l trase spre scaunul înalt de lângă masa plină de soluțiile şi pensulele folosite de Marina în munca ei. Le dădu la o parte şi depuse plicurile ce căzură din teancul în care fuseseră ținute până atunci de mâna mică, dar fermă a Alexei.

Când îl văzu aşezat confortabil se pregăti să ia altă scrisoare când sunetul primirii unui mesaj pe telefonul mobil o făcu să ridice privirea ca şi când ar fi fost prinsă în flagrant. Aproape scăpă scrisoarea de emoție. Ridică ochii spre el şi-l văzu cum o priveşte amuzat. Amândoi izbucniră în râs. Când se liniştiră, Alexa se duse şi citi mesajul, după care se întoarse spre Albert.

— Era Marina, ne anunța că pleacă la Poliție împreună cu Sebastian şi nu crede că ajunge azi.

Albert se încruntă un moment, bătându-şi buzele cu arătătorul după care spuse ca un om înțelept.

— Aşa este cel mai bine. Nu va fi o situație plăcută pentru ea. Ştim amândoi cum se comportă polițiştii în aceste cazuri şi nu cum ar trebui. Dar am încredere că fiind şi Sebastian cu ea, va avea grijă să nu fie bătaia de joc a nimănui.

După câteva momente de linişte, în timpul căruia se auzeau doar claxoanele şi ticăitul ceasului, Alexa deschise

scrisoarea. Îşi drese glasul şi începu cu o voce domoală şi plină de emoție.

„*Anglia*
Octombrie 1939,

Îmi vine să urlu când mă gândesc că nu am să te mai văd niciodată, că nu am să-ți mai aud glasul puternic şi râsul liber în timp ce mă porți pe brațele tale ca pe o ofrandă adusă iubirii noastre. Lacrimile îmi curg pentru că nu am niciun răspuns de la tine.

Trimit aceste scrisori cu mâini tremurânde, dar eu tot nu ştiu nimic de tine. Ştiu că nu eşti mort, pentru că nu ți s-a spus numele de nicio cunoştință comună. Îmi privesc părul negru ca pana corbului, după cum l-ai numit chiar tu, şi pot să-ți spun că nici chiar el nu mai străluceşte. Simt că-mi pierd viața picătură cu picătură. Simt golul din inimă de când ai plecat. Privesc pictura şi îți simt respirația dulce şi caldă pe gâtul a cărui piele fină tresare la gândul acesta.

Acum îmi este ciudă că ai fost apt pentru a face parte din Forțele Regale Aeriene Britanice. Când mă gândesc cât de bucuroasă am fost când mi-ai spus că eşti pilot de avion. Îmi vine să strig în gura mare că te vreau înapoi, îmi vreau iubitul înapoi. Viu şi nevătămat.

Vreau să-ți spun atâtea câte s-au întâmplat, dar ştiu că eşti înconjurat doar de lucruri urâte şi nu vreau să te mai supăr şi eu. Dar răspunde-mi repede pentru că voi fi obligată

să iau nişte decizii.

Părinții mei bănuiesc că sunt îndrăgostită. Aşa este, nu mă pot ascunde, în schimb ştiu că nu vor fi niciodată de acord cu relația noastră. O descendentă nu se poate căsători oricum. Asta mi s-a spus de mică. Nu vreau să fiu aşa, nu vreau să fac ce trebuie. Vreau să fac ce simte inima mea să facă.

Iar inima mea te vrea pe tine.

A ta pe veci, Lindsey".

Când termină scrisoarea nici nu avu curaj să ridice privirea. Atâta dragoste răzbătea din acele rânduri că-şi simți pielea de găină. Şi totuşi, cumva, avu puterea să se uite spre Albert şi-i văzu privirea plină de dorință pentru ea. O sorbea din priviri. Aşa cum doar visase.

Nu-şi putu reține imboldul de a-l săruta. Se pare că şi el simțea acelaşi lucru pentru că într-o secundă fu în picioare, iar ea în brațele lui puternice. Îşi lăsă capul pe spate, sau mai degrabă părul ei fu prins în pumnul lui pentru a-i oferi acces deplin la gura ei. Gurile se uniră ca şi când ar fi fost ultima suflare. Fu un sărut pătimaş, iar gurile lor îşi dansau dansul ştiut doar de ele.

Alexa îşi ridică palmele pe umerii lui şi îi prinse strâns, parcă încercându-le tăria. Se simțea uşoară ca un fulg. Căldura ce o cuprinse îi lichefia trupul ce parcă devenise gelatină în brațele lui. Undeva în colțul minții lucide îi veni să râdă de ea.

Avea impresia că de undeva, cineva va lăsa cortina şi-i va

spune că piesa s-a terminat şi că totul a fost doar imaginația ei.

Suspinul de plăcere ce-i scăpă de pe buze îi trimise flăcări în corpul bine clădit al lui Albert. Se simți scuturat de dorință, de plăcere, de iubire pentru ea.

Îşi lăsă palma ce o ținuse până atunci pe talia ei pentru a-şi croi drum în jos spre fesele ascunse de rochia de vară. Simți mătasea sub degete şi-şi dori să o simtă goală în brațele lui.

Sunetul clopoțelului de la intrare fu cel care le tăie elanul cu aşa o viteză că Alexa era să pice direct în fund de şoc. Se prinse tare de cămaşa lui Albert pentru a nu pica. În acelaşi timp, mâinile lui au fost acolo, pe talia ei. O țineau ca nişte gheare, atât de tare i se înfipseră în carne.

— Se pare că avem numai obstacole, zise Albert cu vocea răguşită uitându-se la ea cu privirea încărcată de pasiune.

— Hm… aproape am uitat unde suntem.

— Da, cam am efectul ăsta asupra doamnelor, spuse el amuzat de şocul ei.

Aceasta îl lovi uşor peste brațul încordat.

— Nu cred că vreau să ştiu despre tine şi alte femei, se scutură de parcă ar fi vrut să scape de o imagine oribilă. El în brațele vreunei femei înalte şi mult mai frumoase ca ea… se cutremură.

El observă tensiunea din corpul ei şi-i prinse bărbia în mână spunându-i cu glas uşor:

— Niciodată alta, Alexa.

— Niciodată altul, spuse şi ea şi se gândi chiar în acel

moment că păreau nişte jurăminte pe vecie.

Ca şi când ar fi căzut de acord asupra celui mai important aspect al relației lor, Albert se duse spre uşa atelierului.

— Atunci hai să mai şi muncim pe ziua de azi, şi-i făcu cu ochiul aşa cum numai el ştia şi se simți dintr-odată ca şi când viața abia atunci începea.

CAPITOLUL 9

În timp ce introducea codul de acces în apartament, Sebastian se uita cu ochi pătrunzători la Marina. Îi venise să-i strângă de gât pe *domnii* polițişti când ea le povestise ce se întâmplase. Insinuaseră că ea ar fi avut ceva de-a face cu ce s-a întâmplat. Stătuse alături de ea fierbând de furie în timp ce asculta istorisirea acelor fapte groaznice. Că i-ar fi provocat pe indivizi la acest act inuman. Auzi, ce aberații, pufni Sebastian.

Fu pe punctul de a sări la polițistul cel gras, care probabil abia îşi luase prânzul, deoarece mai avea urme de sos pe la gură, când observă cu coada ochiului un bărbat înalt cu părul tuns foarte scurt ce se îndrepta direct spre ei. Îl recunoscuse ca fiind un fost camarad din trupele speciale din care făcuse şi el parte cu câțiva ani în urmă. De atunci, totul se derulă de parcă ar fi făcut parte din echipajul unei divizii speciale. Totul merse ca pe roate. Au fost luate semnalmentele indivizilor, iar Marina a fost în stare să relateze totul cu sânge rece, uitându-se doar la Sebastian fără a-şi dezlipi privirea niciun moment tot timpul cât dură declarația.

Cu certitudinea că cei care i-au făcut aşa ceva vor fi arestaţi, Sebastian şi Marina plecară din secţia de poliţie.

Acum se uita la ea cum mergea de parcă ar fi fost teleghidată. Îşi lăsase geanta de culoarea sângelui să cadă pe fotoliul din living, ea rezemându-se de tocul geamului cu privirea pierdută în zare.

Se duse la ea şi dădu să o mângâie pe păr, când deodată, Marina se uită spre el cu ochi reci şi goi. Îşi retrase mâna cu viteza fulgerului. Oare ce fusese în capul lui? Doar nu crezuse că ea îi va permite să o atingă.

Îşi drese glasul şi spuse cu o voce spartă fără sentimente:

— Probabil îţi este foame. Am stat toată ziua la secţie. Se uită la ceas, era cinci după-amiaza. Nu-şi aduse aminte să o fi văzut că mănâncă ceva.

— Cred că aş putea încropi ceva, zise încet dar el văzu că ei nu-i stătea mintea la nimic altceva, parcă era cufundată într-un coşmar. El ştia prea bine care era acela. Spera doar ca împreună să reuşească să o scoată din ghearele lui.

Ridică mâinile spre ea şi comentă ridicând o sprânceană neagră către ea:

— Mă gândesc că nu ţi-ai schimbat gusturile culinare în şapte ani. Aşa că o porţie de spaghete carbonara cred că este exact ce îţi trebuie.

O urmări pe Marina cum se uită întrebătoare la el.

— Adică, vrei să spui că o faci tu? Aproape îşi permise să surâdă. Era bine să te simţi liberă, gândi Marina.

— Doar nu e mare scofală, începu el jignit de întrebarea

ei. Se fierb pastele şi se face un sos amărât.

Ha, ha, dacă tu crezi că este un sos amărât, atunci eşti invitatul meu. Dar țin să te anunț că nu vreau să fiu şi otrăvită pe deasupra.

La aceste cuvinte Sebastian îşi duse mâna la inimă de parcă ar fi fost rănit de moarte şi spuse:

— Ah, ce cuvinte dure spuse unui prieten!

Marina rămase uimită de vorbele lui. Nu putu decât să dea din cap şi spuse cu voce gâtuită.

— Mă duc să-mi fac un duş. Mă simt… murdară. Dădu să plece când două mâini o prinseră şi o traseră spre un piept cald din interiorul căruia se simțea ritmul calm al bătăilor inimii lui.

— Nu trebuie să te simți aşa. Acum o mângâia pe părul umed de transpirație de la căldura ce o înduraseră la secția de poliție. Nu ai nicio vină pentru ce au tăcut nemernicii ăia. Marina se întoarse cu fața spre el şi se cuibări la pieptul lui. Sebastian simți cum brațele ei îl cuprind încet şi se simți mai bine. Nu uitase niciodată cum se simțiseră unul pe altul. Fuseseră foarte tactili şi se înțelegeau din priviri. Dar totul trecuse, acum erau ca doi străini. Doi străini ce încercau să supraviețuiască unui coşmar.

Marina mişcă capul pentru a se uita la el.

— Mulțumesc, spuse încet şi-i depuse o sărutare umedă pe obraz. Luă foc unde-l atinseră buzele ei dulci ca mierea.

O mângâie pe obrazul ca piersica până ajunse la buza de jos pe a cărei formă se odihneau două alunițe atât de mici

încât ai fi zis că sunt urme de ciocolată. Dar el le ştia prea bine. Le gustase de atâtea ori.

Înclină capul şi privi în ochii de un verde viu ai Marinei când deodată se opri. Nu dorea să profite de starea ei. Se retrase şi o speranţă se născu în el când văzu dezamăgirea din ochii ei.

— Du-te la duş, iar când te vei întoarce vei găsi o masă demnă de o regină. Îi dădu drumul cu regret. Dar aşa era cel mai bine.

Când Marina părăsi încăperea şi Sebastian auzi apa curgând îşi trecu amândouă mâinile prin părul creţ şi oftă supărat.

— Prostule, era să strici totul.

Marina ştia că pentru a supravieţui acestui coşmar, trebuia pur şi simplu să nu se mai gândească la el. Dorea să fie din nou femeia plină de încredere, puternică şi conştientă de forţa ei.

Se ferise tot timpul de tot ce era slab în ea. Nu-şi recunoştea capacitatea de a se îmbolnăvi, de a suferi. Doar aşa putea trece peste obstacole. Dar acum, parcă nu mai reuşea să pună la loc piesele lipsă. Tot ce se întâmplase reuşise cumva să-i spargă scoarţa tare ce o protejase atâţia ani.

Se ferise de tot ce i-ar fi putut zgudui din temelii viaţa bine ordonată. Chiar şi o nouă iubire. Pentru că ştiuse în sufletul ei că nu va mai fi nimeni altul în afară de Sebastian. Iar acum că el revenise în viaţa ei, fără acordul ei ar fi putut spune, îi doborâse toate zidurile.

Se uită în oglinda de pe perete şi-şi analiză cu atenție chipul obosit. Sub ochii verzi se distingeau urme de cearcăne ce nu mai fuseseră acolo, iar în jurul gurii apăruseră riduri mici, fine. Dar ce-i atrase atenția cel mai mult, fură câteva fire albe de păr ce se iţeau semețe din buclele negre ca abanosul. Şocul o făcu să-i scape o lacrimă amară.

După ce-l părăsise fără niciun cuvânt pe Sebastian, cu şapte ani în urmă, îşi jurase că nu avea să mai sufere orice i s-ar fi întâmplat.

Dar acum, conştientizarea înfrângerii şi umilirii o făcură să pară o femeie oarecare. Nu era de mirare cât de repede îşi retrăsese mâna Sebastian. Ar fi jurat că ar fi vrut să o mângâie, dar, oftă ea, probabil fusese dorința ei cea mare de a-i mai simți mângâierile încă o dată.

Intră sub duş şi lăsă apa fierbinte să-i curețe mizeria. Păcat că nu putea să-şi spele şi sufletul la fel de uşor, se gândi Marina în timp ce-şi trecea palmele pline de spumă peste corpul încălzit.

Nu, se gândi deodată în timp ce se ştergea cu prosopul, nu va permite unor infractori să o facă să renunțe la viața ei. Dacă Mihnea a dorit să-i arate că o poate îngenunchea, ea nu-i va oferi această şansă. Se uită încă o dată în oglindă şi văzu hotărârea ce renăscu în ea ca Pasărea Phoenix.

Ieşi din baie şi simțurile îi fură asaltate de izul minunat al pastelor. Iubea spaghetele, iar dacă erau însoțite şi de un pahar de Coca-Cola atunci era masa perfectă.

Îl găsi în bucătărie cu şorțul ei cu cireşe strâns în talie

peste blugii negri ce-i atârnau în jos pe şoldurile puternice, iar cămaşa descheiată la nasturi lăsa vederii părul negru ce lucea de sudoare pe pieptul bronzat.

Pentru un tip atât de masculin, chiar şi şorţul îi şedea bine. Îşi duse o mână la gură pentru a opri chicotitul, dar se pare că nu reuşi pentru că imediat Sebastian se întoarse spre ea. Ridică ironic din sprânceană şi luminița cristalină din ochii lui la vederea ei o făcu să se înfioare pe sub halatul galben strâns bine în talie, îşi simți obrajii arzând şi puse totul pe seama căldurii din bucătărie.

— Îmi pare rău, nu am avut timp să instalez un aparat de aer condiționat.

El se întoarse la aragaz şi spuse:

— Stai liniştită, sunt obişnuit să lucrez în condiții grele.

Doar câteva cuvinte. Dar parcă răzbătea ceva mai profund din tonul folosit. Era tristețe, supărare, remuşcare. Toate la un loc lăsau să se înțeleagă că într-adevăr el lucrase în condiții grele. Iar dacă stătea să se gândească mai bine la cum arăta acum, mult mai masculin, mai hotărât, dar şi mai arogant. Oh, da era un bărbat în toată firea. Deşi nu ştia prin ce trecuse încât să se schimbe în acest fel, era bucuroasă că se dovedise a fi un bărbat cu caracter, aşa cum bănuise tot timpul că va ajunge la maturitate.

— Hei, nici chiar aşa, zise ea şi se apropie de el lovindu-l uşor în coaste, dar atingerea se transformă în mângâiere la contactul cu corpul lui dur, iar palma întârzie câteva momente în acel loc.

— Dar tu cum ai numi să găteşti la… şi se uită la termometrul din încăpere, treizeci şi şase de grade? Eu zic că mă descurc onorabil în condițiile date.

După ce decretă că ar fi meritat o medalie pentru aşa o suferință se întoarse spre ea. Fețele lor erau atât de aproape că dacă ar fi vrut, buzele lor s-ar fi întâlnit chiar atunci. Respirațiile lor sacadate se auzeau chiar şi peste melodia ce cânta la radio.

Ca la un semnal amândoi se traseră deoparte, Marina îşi trecu mâinile prin păr, iar Sebastian se întoarse spre aragaz.

— Ăă, hm, îşi drese glasul Sebastian, masa va fi gata în câteva minute. Dacă vrei, poți să pui farfuriile că o să vin eu cu mâncarea. Nu se uita la ea, nu putea. Nu credea că ar mai fi rezistat impulsului de a-i simți căldura corpului.

— În regulă, comentă Marina şi se execută rapid.

Îl urmări pe Sebastian cum se îndrepta spre ea cu mâncarea aburindă şi sentimente ciudate o năpădiră, închise ochii o secundă cât să-şi imagineze cum ar fi fost să trăiască momente ca acestea în fiecare zi din cei şapte ani care trecuseră. Da, şi-ar fi dorit mai mult ca oricând, dar deschise ochii repede când gândurile o luară razna. Nu-şi permitea să creadă că ar mai fi avut vreo şansă la iubirea lui. Ştia că greşise într-un fel, pentru că nu-i acordase şansa să se explice.

Oftă uşor când îşi aduse aminte cum o acuzaseră toți la momentul respectiv. Poate fusese prea imatură, poate fusese naivă, dar cu siguranță nu dorise să fie umilită şi mai mult prin a afla ceva ce ştiuse deja. Ce ar fi vrut mai mult? Doar o

văzuse pe femeie ieşind de la el din apartament.

Melodia ce se auzea de la radio o aduse cu picioarele pe pământ şi brusc în faţa abdomenului lui Sebastian. Uf, şi nu putea să pună ceva pe el şi să-şi ascundă acei… muşchi ce-i făceau parcă cu ochiul de fiecare dată când făcea câte o mişcare.

Da, trebuia să pună un palton pe el, chiar dacă murea de cald, era mai bine decât să moară ea de dorinţă pentru el.

Trase tare aer în piept şi se uită mai sus. Putea să-i sufle peste cârlionţii negri ce i se jucau în faţa ochilor în timp ce o servea cu o porţie generoasă de spaghete.

— Oho, aşa de înfometată par? întrebă ea amuzată, dar ridică privirea spre chipul lui pentru a-l vedea cum se uita în jos spre ea fără ca figura lui să-i trădeze vreo emoţie. Nu şi-l imaginase ca pe un bărbat atât de dur, dar viaţa schimba pe oricine, ea învăţase asta pe pielea ei.

— Nu, dar ai slăbit cam mult, clătină din cap şi, continuă el, trebuie să te hrăneşti.

Marina se simţea ca un copil certat de părinţi. Dar, la naiba, el nu era tatăl ei. Se îmbufnă ca o fetiţă.

— Ţi-am mai spus, nu am de gând să fac ce-mi spui tu, spuse şi-şi încrucişă braţele la piept. A naibii să fie, dacă avea să guste din pastele acelea. Dar, o singură privire, şi îi confirmă bănuielile. Arătau delicios. Uf, de ce trebuia să o enerveze exact când voia să guste din delicateţea de spaghete?

— Faci cum vrei, dar e pierderea ta, zise el şi-şi coborî privirea la porţia lui. Marina putu să jure că râdea pe seama ei.

Luă furculița și o înfipse în grămada plină de sos și o duse la gură.

Nu avea să cedeze.

Nu avea să recunoască faptul că sunt excelente, își spuse ea în timp ce ducea furculița la gură.

Dar chiar atunci le simți gustul și textura și bolta palatină se trezi la viață explodând în mii și mii de simțuri. Închise ochii de plăcere și un geamăt îi ieși din gâtlej.

Sebastian o urmărea cu ochi vii. Știuse tot timpul că era felul de mâncare preferat al Marinei și nu știuse niciodată cum de se menținea în formă, deoarece mânca tot ce-și dorea și arăta nemaipomenit tot timpul.

Îi ținea minte talia subțire, picioarele lungi cu mușchii bine formați, iar sânii, ei bine, ei erau superbi. Trebui să recunoască totuși că cel mai frumos lucru la ea erau ochii verzi și plini de voioșie, tandrețe și calm. Însă nu mai era aceeași fată. De când o reîntâlnise o observase atent.

Ținuta era la fel de mândră, poate chiar mai bătoasă, dar privirea ei era tristă și după cele ce i se întâmplaseră se închisese și mai mult în ea. O vedea cum tresărea la fiecare sunet strident, la fiecare pas făcut prea aproape de ea.

Îl durea sufletul pentru ea și ar fi vrut să-i aibă în fața lui pe tipii aceia pentru a le da exact ceea ce considera el că meritau pentru trauma la care o supuseseră.

Soneria uşii îi aduse pe amândoi brusc la realitate. Îi smulse din reveria lor. Şi era mai bine aşa.

Marina se ridică repede făcându-i semn să stea liniştit.

— Tu ai pregătit cina, ai stat destul în picioare. Lasă că deschid eu.

— Da, adevărul e că mare efort am depus, comentă el îmbufnat. Ar fi vrut ca ea să o lase mai moale, să nu mai fie tot timpul în gardă, dar ştia că atunci când era vorba de Marina, totul trebuia ținut sub control.

Ajunsă la uşă, Marina nici nu se gândi şi o deschise, în uşă era vecina ei de la etajul unu care o urmărea ca o umbră. Niciodată nu-i plăcuse ca cineva să ştie tot ce se întâmplă pe scară. Nu-i plăceau oamenii clevetitori, iar această bătrână asta era.

— Bună seara, doamna Dima, spuse cu glas voios Marina. Doamne, nu o suporta pe femeia asta. Cum o prindea, cum o întreba despre viața ei amoroasă, de parcă s-ar fi anunțat la ştiri că ea nu voia să se căsătorească.

— Bună seara Marina, spuse cu voce pițigăiată bătrâna doamnă, iar alunița mare din barbă tremură împreună cu cele câteva fire de păr ce stăteau semețe. Am văzut vânzoleală pe scară toată dimineața, dar nu am reuşit să aflu ce se întâmplă.

Marina se uită în jos la femeia băgăcioasă şi oftă.

— Mda, la mine au fost. A trebuit să se monteze nişte aparatură.

— Ah, Marina, suspină doamna Dima, cu gândurile departe, pe vremea mea când o femeie era singură, nu lăsa să intre atâția bărbați la ea în apartament. Decât dacă era… căsătorită şi nici chiar atunci, ştii, lumea vorbeşte, continuă ea pe un ton secretos.

Marina simți că fierbe de-a dreptul. Dar nu mai reuşi să spună nimic pentru că lângă ea, uşa se deschise mai mult lăsându-l vederii pe Sebastian, care spre uşurarea ei, pusese o cămaşă lejeră pe el. Era superbă, era în ton cu ochii lui de cobalt. Aşa cum stăteau, păreau a fi doi îndrăgostiți ce fuseseră întrerupți.

— Bună seara, doamnă, spuse Sebastian aplecându-se uşor spre bătrâna doamnă.

Aceasta chicoti ca o tinerică şi spuse repede certând-o pe Marina cu arătătorul:

— De ce nu mi-ai spus că te-am întrerupt?

— Pentru că nu… începu Marina deja nervoasă, dar Sebastian o strânse uşor de şoldul rezemat de tocul uşii.

— Nu face nimic, doamnă, spuse Sebastian cu un zâmbet în colțul gurii.

— Mă bucur pentru tine, continuă bătrâna, neluându-şi privirea cu ochii jucăuşi de la Sebastian, fiind convinsă că avea ceva de bârfit dimineață la cafea cu vecinele ei. Să ții de el, pare un tânăr de treabă. Vă doresc o seară plăcută în continuare. Le făcu cu mâna şi se retrase spre scările împodobite de flori.

După ce închise uşa, Marina îşi rezemă fruntea de ea şi respiră uşurată.

— Doamne! Ce femeie băgăcioasă!

— Da, dar trebuie să recunoşti că este destul de simpatică, râse el în timp ce mergea să-şi continue cina.

— Aşa crezi, nu? Normal, nu tu trebuie să dai raportul cu

privire la viața intimă, să spui de ce nu te căsătoreşti, de ce nu ai copii. Pfui, răbufni ea, oamenii ăştia nu au viața lor? Se aşeză supărată la masă şi lovi cu furculița în farfurie încercând să apuce spaghetele.

— Şi, începu el uitându-se chiorâş la ea, de ce nu te căsătoreşti? Chiar nu am văzut să fie cineva prin preajmă.

O simți când atmosfera deveni tensionată în jurul lor ca ceața londoneză.

— Nu cred că este treaba ta, dar ca să nu crezi că este ceva de speriat, află că m-am hotărât să nu mă căsătoresc niciodată.

Gata o spusese. Nu picase cerul. Nu se despică pământul să o înghită. Ei îşi recunoscuse imediat acest fapt după ce-l părăsise. Dar nimănui altcuiva. Iar acum lui. Ce o fi fost în capul ei? Ba da, ştia. Dorea să înceteze să se mai gândească la el ca la un posibil iubit.

Sebastian ridică sprâncenele negre şi stufoase spre ea nevenindu-i să creadă ce aude, după care izbucni în râs. Marina se enervă şi mai tare.

— Nu văd ce este de râs.

— Hai, fii serioasă Marina. Cum poți să spui asta? Nu ai decât douăzeci şi opt de ani. Ce naiba! Eşti frumoasă, talentată şi inteligentă. Sigur ai tu vreun admirator.

— Nu, mulțumesc. O singură dată mi-a fost de ajuns pentru a-mi da seama că nu vreau să fiu a cincea roată la căruță.

Cu aceste cuvinte îl lăsă mut de uimire pe Sebastian. Îşi

dădu seama prea târziu de ceea ce scosese pe gură. Îşi lăsă privirea în farfurie şi ar fi vrut ca atunci să se deschidă limbile pământului şi să o tragă în jos, până în cele mai întunecate adâncimi.

— Ce vrei să spui cu asta? Vocea lui deveni tăioasă, iar ochii aruncau fulgere albastre.

— Nimic. M-am săturat. Mai mănânci? îl întrebă încercând să se eschiveze. Ştia că deschisese răni vechi pentru ea, iar pentru el prilejul de a aborda un subiect ce rămăsese nelămurit.

— Nu, nu mai mănânc, dar cred că trebuie să vorbim.

Nu, se gândi Marina, nu vreau să vorbim pentru că vom ajunge să spunem lucruri pe care probabil le vom regreta.

Clătină din cap spre el şi se întoarse spre bucătărie. Dar nu avu sorți de izbândă, pentru că într-o secundă Sebastian fu lângă ea. Îi luă farfuria din mână, o puse în chiuvetă şi o întoarse cu fața spre el.

— De ce ai plecat? Ce s-a întâmplat atunci? Vocea lui era răguşită, tristă şi în acelaşi timp parcă rănită. Ea ştia la ce se referea. La fuga ei laşă. La abandon.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Sunt prea obosită. A fost o zi grea. Îşi lăsă capul într-o parte, iar buclele negre îi căzură pe față acoperindu-i ochii înlăcrimați. Îi simți mâna pe față şi simți cum tremură de dorință. Îşi înfrână orice porniri şi se retrase din brațele lui.

— Te rog, dacă vrei să strângi tu… Se întoarse cu spatele şi o porni spre dormitor. Noapte bună, îi spuse cu voce slabă şi

încărcată de lacrimi.

Când rămase singur, Sebastian lovi cu pumnul blatul chiuvetei şi se rezemă apoi de el. Mâinile strângeau cu putere marginile acestuia. Nu-i venea să creadă. După ce că-l părăsise, fără un cuvânt ar putea să spună, tot ea era cea care se simțea rănită.

Va trebui să aibă răbdare, îşi spuse în sinea lui oftând resemnat. Va fi a lui din nou. Aşa cum ar fi trebuit să fie demult. De acum şapte ani când pregătise o seară specială pentru a o cere în căsătorie. Îşi pipăi buzunarul pantalonilor şi simți cutiuța mică şi pătrățoasă ce nu-l părăsise de atunci. Ajunsese să-l considere un talisman ce-l salvase din situații considerate de mulți a fi fără salvare.

Nici acum nu ştia cum supraviețuise accidentului şi apoi traiului în rândurile militarilor din trupele speciale, fiind detaşați pe cele mai periculoase fronturi de război.

Viața lui nu mai contase după ce o pierduse pe Marina şi altă persoană dragă în viața lui. Îşi trecu mâinile prin părul scurt şi oftă supărat.

Strânse totul, puse fiecare obiect la locul lui, după care se duse la culcare. Singur cu gândurile şi amintirile ce nu-i dădeau pace niciodată, mai ales în momentele grele de singurătate.

CAPITOLUL 10

„Anglia

Ianuarie 1940,

Dragul meu Lucas, încă nicio veste de la tine. Simt cum fărâme din inima mea sunt pe cale să se dezintegreze în universul acesta încâlcit. Simt cum dispar, încetul cu încetul, deşi ar trebui să fiu fericită. Fericită că deşi nu te am pe tine, am o parte din tine. Creşte frumos în pântecul meu. Sunt atât de fericită, încât cu greu mă abțin să nu fredonez. Nimeni nu ştie încă. Pot să spun că sora mea bănuieşte. Nu am spus nimănui, ştiu că voi fi singura fericită. Nu ştiu ce vor face când vor afla. Probabil voi fi nevoită să fug. Eu la copilul nostru nu renunț.

Sper că trăieşti. Nu ştiu ce se întâmplă, de ce nu-mi răspunzi?

Ne-am mutat la țară pentru că aici suntem mai feriți (sau cel puțin aşa sperăm) de războiul acesta nemilos. Suntem atenți la ce se întâmplă, dar tot ce găsim este multă deznădejde printre oameni. Se munceşte din greu pentru a face față opresiunii. Femeile iau locul bărbaților la muncile grele şi nimeni nu întreabă dacă se descurcă, dacă au puterea necesară. Eu fac tot ce pot pentru a ajuta, dar simt cum oboseala mă trage în jos. Se întreabă toți în jurul meu ce este cu mine, dacă sunt bolnavă. Lipsurile îşi spun cuvântul.

Te vreau lângă mine, mai ales în aceste momente când ar fi trebuit să fim o familie. Nu ştiu de ce nu am fugit aşa cum am vorbit. Dar nenorocitul de război nu întreabă, el doar crede că totul i se cuvine. Dacă aş fi în fața nemernicului acela

de Hitler cred că i-aş scoate ochii cu degetele mele.

Toți suferă pentru ce se întâmplă şi tot mai mulți bărbați, frații cuiva, tați sau verişori, se înrolează pentru a ajuta la nimicirea acestor fascişti.

Mă uit la pictura noastră. Lângă lacul unde ne-am îmbăiat împreună în acele zile divine. Nu pot să cred cât timp a trecut de atunci. Parcă ar fi fost ieri. Simt cum părul meu albeşte înainte de vreme. M-am uitat şi pot să jur că am văzut fire de păr albe. Iar ochii nu mai râd cum o făceau, ridurile tristeții sunt acolo, mărturie că tu nu eşti lângă mine.

Mă uit în jurul meu. Totul este atât de diferit față de Londra. Mă învârt de colo-colo ca o aiurită. Nu reuşesc să-mi găsesc locul. Pot doar să-ți spun că nu prea îmi părăsesc locul de lângă radio. Stau lipită de el în aşteptarea oricărei ştiri despre bravii noştri luptători…”

Soneria telefonului mobil o trezi pe Marina din reverie. Clipi de câteva ori pentru a se dezmetici. Puse scrisoarea deoparte şi se repezi să răspundă. Era mama ei.

— Bună, mami, ce s-a întâmplat? întrebă Marina cu vocea încărcată de emoție cauzată de ceea ce aflase din scrisori.

— Rina, dragă, trebuie să se întâmple ceva pentru ca mama ta să te sune? auzi bombănitul de nemulțumire al mamei ei. Ştia că aşa făcea dacă nu dădea niciun semn de viață. Dar, la drept vorbind, se luase cu munca la tablou, după care se adâncise în scrisorile ce i le aranjase Alexa în ordine

cronologică.

Ştiuse că va afla lucruri interesante ce o vor ajuta foarte mult la restaurarea tabloului, dar nici într-o mie de ani nu s-ar fi aşteptat să descopere o dramă de familie.

— Îmi cer scuze, mama, dar ştii tu cum sunt când mă afund în munca mea.

— Da, ştiu, şi nu de la tine aş putea adăuga. Tocmai am vorbit cu Alexa. Mi-a spus că ai găsit ceva interesant. Liniştea se lăsă pentru câteva secunde până ce mama ei răbufni din nou. Haide, Rina, trebuie să scot cuvintele cu cleştele de la tine. Oh, Doamne, numai tatăl tău mai este aşa de secretos. Oricum, îşi continuă doamna Barbu tirada, noi trebuie să ne întâlnim. Să-l anunţi şi pe Sebastian că vei ieşi cu mine şi cu Alexa.

— Chiar trebuie? începu Marina să se plângă. Nu-i plăcea să fie întreruptă din munca ei.

— Da, trebuie. Nu vreau să aud un refuz. Ai trecut prin ce ai trecut şi vreau să petrec şi eu ceva timp cu fetiţa mea. Cer prea mult oare? Nu cred, îşi răspunse tot ea. Bun, mă aştept ca Sebastian să te însoţească…

— Stai aşa, o fi el chemat de voi toţi să mă dădăcească, dar în niciun caz nu am de gând să-l consider acum bodyguardul meu.

Şi-o imagina deja pe mama ei abia abţinându-se să nu-i ţină o morală despre cât de recunoscătoare trebuia să fie că Sebastian era lângă ea.

— Rina… nu încerca să mă contrazici pentru că ştii că

am dreptate. Şi oricum cu poți să-mi arogi merite pe care nu le am. Mă bucur în schimb că ai prieteni grijulii şi care țin la tine, încât să-ți sară în ajutor. Bun, te aştept mâine la noi acasă. Te pup.

Marina nu reuşi să-şi vină în fire după bombardamentul verbal al mamei ei, nici când apăru în prag Sebastian care o privea fix. Acesta părea coborât dintr-un afiş publicitar. Simți că toate membrele i se transformă în gelatină. Oare va reuşi să treacă peste senzațiile acestea tumultuoase ce o fac să-şi dea seama că nu-l uitase niciodată?

Se uită în sus spre el în timp ce acesta se apropia de masa de lucru. Întinse mâna spre pictura ce începea să prindă contur, reuşind să întrezărească doar părul negru al femeii, lacul de un albastru strălucitor şi urme ale munților profilați pe cerul azuriu.

— Ştii, am simțit tot timpul că o să ajungi să faci ce-ți place, ce te reprezintă. Mereu mi s-a părut că frumosul te defineşte întru totul.

Cuvintele lui erau ca un balsam pentru inima ei rănită. Dar de ce trebuia să fie atât de bun cu ea? Ştia în adâncul sufletului ei că greşise când plecase ca o furtună din viața lui. De atunci trăise cu impresia că fusese mai mult decât văzuse ea, dar mândria ei nu o lăsase să dea înapoi.

— Mda, adevărul este că nu mă vedeam făcând altceva. Ştii doar că îmi place tot ce mă provoacă din punct de vedere profesional.

Îi simți ochii sfredelindu-i chipul. Se simțea atât de mică

pe lângă el, deşi era singurul bărbat destul de înalt încât ea să nu se simtă ca un cocostârc stângaci. El o făcuse tot timpul să se simtă feminină şi iubită.

Acel albastru devorator al privirii lui o făcu să se înfioare. Se pare că nici el nu reuşise să o uite. Într-un mod destul de egoist, era fericită că şi el trecea prin aceleaşi chinuri ca şi ea.

Dar totul se petrecu atât de repede încât avu impresia că i se păru, când ochii lui deveniră reci ca o zi de iarnă geroasă. Îl văzu cum cuprinde cu privirea întregul ei atelier şi spune cu o voce spartă. Se transforma în garda ei de corp.

— Ai terminat pe ziua de azi?

— Hm, da, cred că da. Marina se frecă la ochii ce începură să dea semne de oboseală.

— E-n regulă, atunci te aştept în față. Stinge aici tot şi hai că e târziu.

— Doamne! exclamă ea deodată, de ce toată lumea mă tratează ca pe un copil. Nici nu se uita la el când spuse aceste cuvinte, astfel că pierdu lucirea din ochii albaştri ai bărbatului. Era o sclipire de dorință ce nu avea nimic de-a face cu viziunea ei de copil.

Oh, nu. Sebastian ar fi vrut să-i arate exact ce simțea pentru ea, dar ştia că deşi se abținea, tentativa de viol la care fusese supusă, îşi lăsase urme adânci pe care Marina încă nu ajunsese să le vindece.

— Orice ai crede, eu sunt aici să te păzesc. Nu ai decât să comentezi cât vrei, oricum nu tu mă plăteşti.

Aceste cuvinte o şocară peste măsură pe Marina.

— Incredibil! strigă atât de tare încât el se uită repede spre geamuri de teamă să nu crape. Ai venit să ajuți un prieten şi-l mai şi jecmăneşti. Doamne, ce s-a ales de lumea asta?

În timp ce ea încerca să-şi revină din uimire, îl auzi cum se abține să nu izbucnească în râs. Se întoarse repede spre el, iar părul ei negru ca abanosul o lovi peste față făcând-o să-şi mijească ochii.

— Ce uşor eşti de păcălit. Tot timpul ai fost, spuse el amuzat.

— Excelent, mă bucur că sunt bătaia ta de joc, spuse ea supărată.

Nu reuşi să mai adauge nimic pentru că într-o clipă el fu lângă ea. O prinse de brațe şi o trase spre el, la pieptul lui, unde simțurile ei fură asaltate de parfumul lui proaspăt ce te invita parcă într-o călătorie doar de el ştiută. Nu ar fi crezut că aşa un parfum exotic l-ar face şi mai irezistibil. Ştiu chiar în acel moment că dacă el i-ar fi propus orice, ea ar fi zis *da.*

— Să nu mai spui asta niciodată. Nu am făcut niciodată nimic care să te jignească sau să te rănească. Cel puțin nu în mod voit.

Marina reuşi doar să-i vadă figura transfigurată de durere înainte de a se apleca spre ea şi a-i cuprinde buzele într-un sărut pasional. Marina îşi simți inima săltându-i în piept. De atâtea ori visase la întoarcerea lui. Iar acum era ca paralizată. Parcă nu mai sărutase aceste buze, calde şi ferme. Dar ştiu

atunci, că ea sărutase tânărul ce avea să se transforme în bărbatul puternic ce o ținea acum în brațe.

Simți pe spate, palma sigură a lui Sebastian cum o trage tot mai aproape pentru a-i simți toate contururile şi pentru a adânci sărutul. Spatele îi era mângâiat cu ardoare de mâna lui stângă, în timp ce dreapta îi prinse bărbia şi-i deschise buzele pentru a-şi face loc în refugiul ei. Simțurile îi explodară, mintea nu-i mai lucra, iar sufletul ei era pierdut.

Îi răspunse la sărut cu aceeaşi patimă. Îl prinse cu mâinile pe după umeri, după care îşi lăsă o mână să rătăcească prin părul creț, tuns scurt. Îi plăcea cum se simte la mână. Era la fel cum şi-l amintea. Era o revenire acasă. Era divin.

Se retrase din îmbrățişare uitându-se la ei cum trăgeau puternic aer în piept. Amândoi erau răvăşiți. Amândoi erau pierduți pe veci.

Sebastian fu primul care-şi veni în fire şi spuse cu vocea răguşită de emoție reținută:

— Când eşti gata, te aştept în față. Ieşi val-vârtej din încăpere lăsând-o singură cu respirația tăiată.

Marina îşi duse mâna la gât unde pulsul bătea ca nebunul. Inspiră puternic încercând să-şi vină în fire.

Sunetul telefonului mobil o aduse cu picioarele pe pământ. Se duse la masă şi-l luă repede. Prietena ei, Alexa, îi făcea verificarea zilnică, cum o numise ea, după tot ce se întâmplase.

— Salut, Rina! Sper că nu ai uitat că mâine seară ne vedem acasă la mama ta.

Vocea Alexei reuşea tot timpul să îi alunge chiar şi cele mai negre gânduri. Era atât de optimistă, o femeie deschisă şi bine dispusă tot timpul. Ştia că avea şi ea momentele ei de slăbiciune, dar după atâtea şedinţe cu psihologul doamnei Barbu, Alexa învăţase să treacă peste probleme fără a se mai învinovăţi la tot pasul pentru tot ce se întâmpla.

— Cum aş putea să uit? zise Marina prefăcându-se supărată, încă încercând să iasă din starea de euforie ce o cuprinse după sărutul devastator al lui Sebastian. Mama a ţinut să-mi spună că nu am nicio şansă de a scăpa de această întâlnire.

— Uf, oftă Alexa, mă bucur pentru că avem nevoie de linişte, iar mama ta este singura care reuşeşte să-mi inducă şi mie starea necesară. Ştii că o consider ca fiind mama mea.

— Mă bucur, Alexa, continuă Marina repede pentru că nodul din gât anunţa lacrimi reţinute la amintirile din adolescenţa prietenei ei.

— Oricum, începu Alexa, abia aştept să gust şi din afinata mamei tale. Este excepţională.

— Aşa ai spus şi data trecută când nu mai vedeai pe unde mergi.

— Hai, Rina, am fost şi eu fericită. Sau nu mai are omul dreptul la fericire o dată în viaţă?

— Hei, nu dramatiza, că nu te aud decât eu, spuse Marina şi râse simţindu-se liberă pentru prima dată în ultimele zile.

— Ha, ha, râse Alexa, cel puţin te-am făcut să râzi. După

aceste cuvinte se lăsă liniştea la telefon. Îmi e dor de viața noastră de dinainte ca toate astea să se întâmple.

— Stai liniştită, o să facem noi în aşa fel încât să ne întoarcem la ce a fost.

Cu aceste cuvinte, Alexa îşi luă la revedere lăsând-o pe Marina cu inima strânsă.

Ştia că nimic nu va mai fi la fel. Acum mai mult ca niciodată. Avea sentimentul că ceva groaznic se va întâmpla. Îşi puse mobilul înapoi în geantă pregătindu-se să închidă tot.

Se uită cu atenție în toate părțile în atelier pentru a fi sigură că nu uitase nimic nelalocul lui, când deodată auzi zgomot venind de la uşa din spate. Bătăile inimii i se întețiră. Nu putea să mai treacă prin aşa ceva încă odată. Se uită spre uşa dinspre birou. Să-l cheme pe Sebastian? Nu, se gândi ea. Se descurca şi singură, aşa cum o făcuse şi până să ajungă el.

Deschise uşa cu putere parcă încercând să-l sperie pe cel care era dincolo de ea. Nevăzând nimic dădu să închidă uşa când un bocanc apăru de nicăieri şi se interpuse între uşă şi zid. Încercă să țipe dar o mână grea îi acoperi gura deodată şi o trase din siguranța încăperii în parcarea goală şi întunecată. Apoi vocea aceea pe care o cunoştea atât de bine.

— Să nu crezi păpuşă, că ai scăpat doar pentru că ai un câine pe urmele tale.

Marina dădu să-l lovească, dar tot ce reuşi fu să-l zgârie tare pe față, încât simți firicele de lichid cum se preling pe sub unghii. Disperarea îi dădea puteri nebănuite. Atacatorul îi dădu brusc drumul din cauza durerii şuierând tot felul de

obscenități.

— Curvo! Las că-ți arăt eu ție. Nu o să-l ai tot timpul lângă tine.

Se uita la ea cu ochi înnebuniți de dorință şi durere cauzată de tăişul unghiilor ei pe obraz. Ar fi vrut ca acolo să o reducă la tăcere, ar fi vrut să-i strângă frumosul gât între mâinile lui şi să simtă cum trosneşte până nu mai rămâne suflu în acea ființă frumoasă şi trufaşă.

Se retrase cât mai mult în întuneric nescăpând-o din ochi. O privea ca şi când ar fi vrut să-şi întipărească în minte imaginea ei căzută la pământ, pentru a doua oară, el nereuşind să-şi ducă la bun sfârşit acțiunea. Dar va veni acea zi în care o va distruge.

Şi ştia exact pe cine să folosească pentru a o demoraliza, pentru a o termina.

Groaza ce puse stăpânire pe ea o făcu să se simtă paralizată, iar râsul lui reverberând din întunericul parcării îi trimise gheață prin vene. Rămase pur şi simplu lângă uşa deschisă, într-o parcare goală, până se prelinse pe lângă zidul de culoarea soarelui la asfințit.

Suspină din ce în ce mai tare până ajunse să plângă cu lacrimi amare. Şocul a tot ceea ce i se întâmplase în ultimele zile o dărâmă. Nu ştiu cât timp trecu. Ştia că trebuia să se ridice şi să plece, să se ascundă. Pentru că el putea oricând să apară din nou. Dar nu putea face nicio mişcare. Era paralizată de frică.

*

Mihnea ştiu că-l recunoscu. Nu avea cum să nu-l recunoască. O simțise în brațele lui cum încerca să se răsucească, se contorsiona. Oh, Doamne, oftă el, rezemându-se de o maşină în întuneric şi observând-o cum se lasă să cadă lângă perete. Dacă voia o putea lua cu forța. Reuşise să o destabilizeze. Să-i spargă carapacea. Aceasta era marea lui satisfacție.

Îşi mângâie obrazul rănit, după care îşi simți degetele umede. Trase puternic aer în piept. Era prima femeie care-l rănise vreodată. Cât o dorea în aceste momente! îi plăcuse tot timpul când femeile opuneau rezistență. Dar niciuna nu fusese atât de înfocată. Niciuna nu-l stârnise atât de tare.

Rememoră în minte privirea ei plină de groază când îi acoperise gura cu mâna. Acele buze pline şi sângerii. Le-ar fi supt cu putere, dar totul se întâmplă atât de repede, încât şi el fu luat prin surprindere de ferocitatea senzațiilor ce pulsaseră în el umflându-i venele de excitație. I-ar fi plăcut să o poată trage de acolo într-un loc umbrit şi să-i arate ce însemna un bărbat adevărat, dar ştia că acel câine al ei pândea din umbră.

Îşi ridică încă o dată privirea, dându-şi părul din ochi, iar nelipsita grimasă îşi făcu apariția. Miji ochii şi-l văzu.

— Da, ține-o strâns, murmură Mihnea cu glas răvăşit de furie, pentru că data viitoare nu mai scapă.

Era ceva în glasul lui ce i-ar fi trimis fiori reci prin tot corpul Marinei dacă l-ar fi auzit. Obsesia pentru Marina era din ce în ce mai otrăvitoare, era ceva ce trebuia să se întâmple. Dar şi ceva ce-i dădea planurile peste cap lui

Mihnea. Acum era încurcat şi cu Sorin.

Oftă supărat şi o porni prin umbră spre cartierul mărginaş unde locuia. Ajungând în intimitatea apartamentului, căută în toate camerele şi constată că era singur. Mai bine, se gândi el, nu avea de gând să suporte mirosul şi figura lui Sorin.

Se duse la baie şi aprinse lumina. Răsuflă zgomotos când văzu ce urme îi lăsase nemernica pe faţa lui frumoasă. O faţă perfectă, aşa ar fi spus mama lui, asta dacă ar mai fi avut ochi şi pentru el. Clătină din cap şi porni apa rece pentru a se clăti, după care aplică tratamentul necesar pentru a se vindeca mai repede şi, spera el, fără urme. Nu accepta aşa ceva pe faţa lui şi nici pe corpul lui, de altfel.

Ajuns în bucătărie încercă să mănânce, dar durerea din obraz îl făcu să înjure în barbă, când deodată uşa de la intrare se deschise şi Sorin intră fără nicio grijă pe lume. Asta îl scoase din sărite pe Mihnea care sări la el ca un câine de vânătoare.

— Unde ai fost până la ora asta, imbecilule? Vocea lui răsună în liniştea apartamentului.

— Nu ştiam că trebuie să-ţi dau raportul pentru fiecare mişcare pe care o fac, spuse Sorin, iar Mihnea nu putu să nu constate aerul de superioritate al *prietenului său.*

— Aha, începu el şi se apropie de Sorin. Se uită la el cu atenţie şi imediat pumnul se ridică şi lovi fulgerător. Sorin fu luat prin surprindere şi, în primul moment nu ripostă. Se dădu în spate de la viteza şi forţa loviturii, aproape căzând

peste canapeaua din livingul murdar şi dezordonat.

Sorin încercă să se dezmeticească. Se uită la *prietenul* lui. Acum ştia că fusese folosit. Avusese bănuielile lui, dar să vadă cu ochii lui ura ce răzbătea din privirea lui Mihnea îl răni.

— Asta, Mihnea… asta a fost ultima lovitură pe care ai să mi-o mai aplici. Cuvintele lui ieşiră de-a valma şi Sorin ştiu că acum era momentul adevărului. Nu vei mai ridica mâna asupra mea şi nici nu-mi vei mai da ordine. Eu nu mai primesc ordine de la tine şi oricum niciodată nu am făcut-o.

Se pare că Mihnea considera tot ce spusese Sorin o glumă pentru că râdea, sau mai bine spus rânjea ca un animal de pradă la o victimă sigură. Îl prinse pe Sorin de gulerul cămăşii murdare şi transpirate şi-l scutură scurt.

— Nu mai primeşti ordine de la mine. Îhm, şi de la cine mă rog primeşti tu ordine? Ochii reci ai lui Mihnea se pironiră în cei plini de furie ai lui Sorin. Acesta din urmă îl lovi peste mână pe Mihnea şi-l împinse deoparte. Se redresă şi-şi dobândi poziția de luptă corp la corp. Îşi ridică pumnii şi-i făcu un semn lui Mihnea.

— Hai, să vedem cât de tare eşti când nu mă iei prin surprindere. Iar apoi ai să afli şi cui i-am spus tot ce ai făcut şi ce ai de gând să faci în continuare şi apoi să mă mai faci pe mine în toate felurile posibile.

Judecata lui Mihnea se întunecă. Nu luase în calcul trădarea lui. La naiba, nici nu-l crezuse în stare să gândească de unul singur. Se uită la el pe sub sprâncenele frumos pensate şi-l întrebă cu glasul reținut de furie:

— Hai termină cu prostiile, spune-mi despre cine este vorba. Îl văzu că lasă mâinile în jos, de parcă nu ar mai fi vrut să-i arate cât de puternic este el. Aproape râse, dar se abținu. Ce tâmpit, să laşi garda jos doar pentru că el nu făcuse încă nicio mişcare spre el. Dar avea să-i dea lovitura fatală imediat ce avea să afle numele nenorocitului care aflase de afacerile lui.

Sorin se uita la el, nu se aşteptase să trateze totul cu atâta calm. Dar poate era mai bine dacă rezolvau treburile în linişte. Da, era mai bine aşa.

— Nimeni altul decât Snake. Ştii tu, şeful tuturor.

Un nume pe care sperase să nu-l mai audă niciodată. Dar ar fi trebuit să ştie, pentru că nu putea intra pe teritoriul altcuiva fără ca acesta să ştie. Şi Mihnea ştia cine este Snake. Dar poate că era timpul ca şeful să se schimbe, se gândi el.

— Şi încă ceva, continuă Sorin, am aflat şi despre tipul acela. Bodyguardul fetei. Să ştii că te-ai încurcat cu cine nu trebuia. Ah, da, este un tip din categoria grea. Nu vei scăpa din toată nebunia asta.

— Nu uita, spuse Mihnea, că eşti implicat la fel de mult ca şi mine în toată tărăşenia asta. Aşa că nu încerca acum să scapi basma curată.

— Ha, ha, stai liniştit, îl am pe Snake şi pe oamenii lui să mă apere.

— Oh, Doamne, tu chiar eşti prost. Chiar crezi că el îşi va pierde vremea cu tine, un pămpălău care fuge dintr-o parte în alta pentru a se ascunde şi a cere protecție? Râsul lui îl

enervă pe Sorin care aproape sări la Mihnea. Acesta se dădu rapid la o parte şi se răsuci. Era mult mai sprinten ca Sorin, aşa că îi fu foarte uşor să-l prindă de gât din spate, iar Sorin simți tăişul cuțitului înainte de a-l vedea măcar.

— Nu ai face aşa ceva, strigă Sorin speriat, realizând că scăpase totul de sub control.

— Crezi că nu? Aveam impresia că măcar ai ajuns să mă cunoşti şi să ştii că *nimic şi mai ales nimeni* nu-mi stă în cale.

Împlântă cuțitul în carnea lui Sorin cu atâta patos încât ar fi zis că aşteptase totul de atâta timp încât acum era ca o descătuşare. Sorin nu reuşi decât să îngaime nişte rugăminți ce fură înăbuşite de sângele ce-l îneca tăindu-i respirația.

Mihnea îi dădu drumul când nu mai simți şocurile corpului. Îl privi câteva momente, parcă admirându-şi opera.

Da, era o adevărată operă de artă să adânceşti tăişul cuțitului în locul perfect.

Îl lăsă pe podeaua murdară de unsoare şi de alte pete mai vechi. Se duse la bucătărie simțind cum îi revine pofta de mâncare. Se spălă pe mână. Îşi spălă minuțios cuțitul, după care îl băgă la loc.

Îşi pregăti un adevărat festin. Cât se delectă cu mâncărurile pregătite simți arsura din obraz şi se mângâie încetişor cu degetele, în tot acest timp neluându-şi privirea de la corpul dizgrațios al lui Sorin. Acum va trebui să scape de cadavru. Dar nimeni nu avea să-l dea dispărut. Nu avea nicio rudă şi nicio autoritate nu pătrundea vreodată în acel cartier uitat de lume.

CAPITOLUL 11

Sebastian nu putea să-şi ia privirea de la trupul relaxat al Marinei. Simți cum îl cuprinde furia când se gândea la cum o găsise când observase că întârzie. O văzuse ghemuită lângă zid, ca o stană de piatră. Probabil acela fu momentul când muri pentru a doua oară, dacă asta era posibil. Îi văzuse apoi lacrimile pe care încerca să şi le oprească şi sufletul îi jeli când o atinse şi ea tresări atât de tare încât îi transmise şi lui acea stare de nelinişte şi *frică.* Da, frică, un sentiment pe care nu-l mai simțise de la acel accident terifiant de acum câțiva ani.

Stând în negura încăperii cu pumnii strânşi, brațele tensionate şi trupul încordat precum arcul, era atent la cea mai mică mişcare a ei, la cel mai scurt suspin. Dorea să-i ofere alinare, să-i spună că nimic din toate acestea nu se va mai întâmpla, deşi el, ca un prost, o abandonase, pentru că nu mai rezistase să stea lângă ea fără să o țină în brațe, să o sărute.

Razele lunii nu reuşeau să pătrundă în dormitorul Marinei fiind oprite din călătoria lor de norii grei ce anunțau furtună. O furtună ce o simțea şi el în suflet. Nu o întrebase nimic, dar la cât de traumatizată fusese, el se gândi la un singur om care i-ar fi putut provoca această stare.

Îl sunase pe Albert pentru a-l pune în temă cu ce se întâmplase încercând să-şi mențină tonul calm, deşi fierbea în interior. Abia o făcu pe Alexa să-i promită că nu avea de gând să vină pentru că el se descurca şi pentru că Marina avea

nevoie de odihnă. Dar ştia că mâine la prima oră prietena ei avea să-şi facă apariţia.

Marina avea mare noroc cu aşa prieteni, se gândi Sebastian în timp ce se apropie de patul unde aceasta se odihnea.

Îi simţi fiorul în timp ce trăgea pătura şi se culca alături de ea. Ştia că putea fi prea mult pentru ea, dar simţea nevoia acerbă de a fi lângă ea, de a o atinge pentru a se asigura că nimic rău nu i se mai va întâmpla. O simţi când se trase mai aproape de el. O cuprinse cu braţul pe după talie şi o trase lângă corpul lui. Stăteau atât de lipiţi încât păreau un singur trup.

După despărţirea de Marina, putuse doar visa că o va mai ţine atât de strâns, atât de aproape de corpul lui. Îi plăcuse dintotdeauna să o atingă. Tot timpul găsea scuze pentru a se apropia de ea, pentru a o atinge.

Acum doar o trase spre el şi o simţi cum îşi bagă mâinile pe sub braţul lui şi îşi aşază capul la pieptul lui. Îi simţea răsuflarea pe piele, era dulce şi suavă. Ar fi stat aşa o viaţă întreagă. Cu mâna liberă o mângâie uşor pe părul rebel, ce se aranja după propria-i regulă. O dorea ca un nebun, probabil era o obsesie pentru el aşa cum devenise şi pentru nenorocitul ce îi tot dădea târcoale.

Trase aer în piept. L-ar fi omorât cu mâinile goale. I-ar fi smuls inima din piept fără a avea cea mai mică remuşcare. Numai la gândul că acele mâini scârboase au cutreierat pe corpul ei, şi tremurul de furie reveni cu şi mai multă putere.

O auzi oftând şi se calmă instantaneu. Cu gândul că de acum chiar va deveni umbra ei, închise ochii şi o ocroti cu braţele şi cu inima lui.

*

Tunetul o trezi pe Marina. Se simţi pe dată ca în flăcările iadului. Inima îi bubui în capul pieptului fiind convinsă că nu mai avea mult de trăit. Simţea o căldură mistuitoare ce o copleşea. Deschise ochii şi încercă să pătrundă cu privirea întunericul camerei căutând lumina ce ar fi trebuit să pătrundă prin geamul deschis.

Doar cu ajutorul fulgerului ce brăzdă cerul şi lumină camera, putu să zărească un braţ de bărbat ce o ţinea strâns ca într-o menghină.

Abia mai putu respira. Amintirile din acea seară îi veneau în minte ca un bulgăre de gheaţă ce devenea tot mai puternic. Strânse tare din ochi încercând să-şi calmeze bătăile inimii şi să alunge imaginile cu Mihnea ce încercase încă odată să îi facă rău. Tremurul corpului deveni tot mai acut în timp ce îşi lipi palma de mâna puternică aşezată pe coapsa ei.

Simţi părul puţin aspru de pe braţul ce stătea lejer şi totuşi protector peste corpul ei. Simţi puterea şi încordarea muşchilor de sub piele. Îl recunoscu, îşi trecu uşor degetele peste pielea caldă nedorind să-l trezească din somnul ce părea atât de odihnitor, îşi făcu puţin curaj şi, nesimţind că l-ar fi trezit, se întoarse cu faţa de la geam spre corpul fierbinte ce-şi transmitea căldura spre ea.

Îşi ţinu respiraţia în timp ce se întoarse cu faţa spre el

când îi auzi respirația redevenind uşoară. Se aşeză întinsă cu fața spre el, ținându-i mâna tot pe şoldul ei. Îi plăcea să o simtă acolo, se simțea ocrotită şi, de ce nu… dorită.

Marina nu putea nici să mai respire. Îi fusese atât de dor de el, plânsese atâtea nopți. Dar îşi promisese să nu mai sufere niciodată ca atunci când el i-a trădat încrederea.

Îşi alungă din minte gândurile ce prevesteau o migrenă. Acum nu dorea să se mai gândească la nimic, la trecut sau la viitor. Dorea doar să simtă. Îl dorea pe el.

Ochii ei se plimbară pe fața lui luminată de fulgerele ce-şi trimiteau brațele luminoase pe fereastra deschisă. Inima i se încălzi de iubire pentru el. Nu se sătura de priveliştea ce o oferea. Acel păr negru ce începea să-i crească încolăcindu-se în jurul feței lui bine conturată de maxilarul puternic şi pomeții acoperiți de barba de o zi. Urmări linia sprâncenelor groase ce dădeau impresia de bărbat rece şi dur. Dar ea ştia de câtă afecțiune era el capabil, pentru că, atâta timp cât fuseseră împreună, el nu o tratase niciodată altfel decât ca pe o prințesă.

Îi văzu cutele din jurul gurii. Semne ce nu erau acolo când revenise în viața ei. Nu-i trebuiră decât câteva zile pentru ca şi viața lui să capete noi sensuri. Ştia că ținea la ea, dar nu ştia cât de mult. Sau dacă… dacă o mai iubea. Ea spera că da, pentru că altfel nu ar mai fi putut continua acest joc al seducției pe care-l începuse.

Nu se pricepea la asta, ea nu mai avusese niciun prieten şi nici nu lăsase pe nimeni să se apropie de ea, deşi fuseseră

destui cei care încercaseră. Dar ea ştiuse să-i gonească pe toți, după cum îi spunea tot timpul mama ei.

Dar acum îl privi cu ochii plini de dragoste nereținută. Nu avea de ce să se ascundă. Nu o vedea nimeni pe întuneric. Aici şi acum putea fi cine voia ea să fie. O femeie ce iubea bărbatul acesta puternic şi fără nicio inhibiție. Dădu puțin la o parte pilota uşoară ce-i acoperea, iar respirația i se opri când văzu că el era îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri.

Pieptul îi era gol, iar firele negre, rebele ce-l împodobeau o lăsară fără suflu. Mai stătuse aşa cu el, dar niciodată el nu a făcut vreun gest prin care ar fi forțat-o să facă ceva ce ea nu dorea. Însă în acest moment ar fi vrut să ştie cum este să fii iubită, să fii dorită de un bărbat. Să fii ceea ce el doreşte.

Se aventură cu palma deschisă spre acele bucle ce o atrăgeau ca un magnet, iar momentul când le atinse fu ca o descărcare electrică în vârful degetelor ei fine. Îl auzi cum respirația lui devine din ce în ce mai agitată. Se pare că micul ei joc îl trezise, dacă nu cumva el fusese treaz încă de când se întorsese spre el.

Ridică privirea doar pentru a întâlni flăcări albastre izvorând din ochii lui aprinşi de dorință. Îl văzu cum se uită la ea somnoros şi totuşi cât se poate de doritor pentru ce avea să se întâmple.

— Ce faci? vorbi Sebastian cu vocea îngroşată de somn şi excitație.

— Nimic, zise ea cu un zâmbet profilându-se pe buzele ei cărnoase. Nu ştia de ce putea flirta aşa. Dar imediat îşi dădu

seama. Cu el se simțea liberă să facă orice simte. Asta i-o spusese el de fiecare dată cât timp fuseseră împreună.

— Aşa deci? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană şi provocându-i fluturaşi în stomac. Îi fusese dor de aceste sentimente, de aceste trăiri devoratoare.

— Atunci, începu el cu glasul ca o dulce tortură ridicând mâna spre sânii ei, dacă eu fac aşa – şi o atinse cu buzele fierbinți pe gâtul unde pulsul bătea nebuneşte – este tot *nimic.*

— Ah, hmm, îşi drese ea glasul. Nu, asta nu este nimic. Este… tot, tot ce-mi doresc.

Acesta fu momentul când ea pierdu controlul ce fu preluat imediat de Sebastian.

El o privi atent înainte de a face următoarea mişcare. Dorea să fie sigur că asta este ceea ce ea îşi doreşte. Mai ales după clipele grele prin care a trecut cu câteva ore în urmă.

Văzu ochii cum i se închid de dorință când palma lui ajunse în dreptul sânilor şi o apăsă pe inima ei. Îi putu simți bătăile inimii prin palmă trimițându-i senzații demult uitate. Nu mai simțise pentru nicio altă femeie ce simțise pentru ea.

Emoția care-l cuprinse îl uimi chiar şi pe el. Cât fuseseră un cuplu, relația lor nu depăşise pragul atingerilor tandre, el îi simțise reținerea şi nu încercase niciodată să o forțeze. Dar acum că devenise o femeie în adevăratul sens al cuvântului, nu-şi mai putea reține pasiunea ce izbucnea din el ca un gheizer. O dorea cu atâta ardoarea că dacă avea să-i spună *nu,* probabil ar fi luat-o razna.

Oftatul ei de plăcere fu tot ce avu nevoie pentru a-şi continua incursiunea. O trase spre el şi-i depuse un sărut pe bărbia îndărătnică, continuând să urce spre buzele pe care el le ştia că fiind pline, senzuale şi perfecte.

O auzi cum suspină de plăcere, răspunzându-i la atingeri ca o chitară bine acordată. Îşi apăsă apoi buzele ferme pe ale ei şi o simți cum se deschide pentru el ca o floare tropicală când simte razele calde ale soarelui. Îi rememoră buzele, limba, gustul ei divin, sperând ca de data aceasta să nu le mai piardă.

Marina se simți ca fulgerul ce brăzda cerul. Se simțea transpusă şi ar fi dorit ca acest sărut să nu se mai termine niciodată. Dar Sebastian avea şi alte gânduri, pentru că îi simți mâna coborând înapoi spre sânii dureroşi de dorință. Îi voia mâinile acolo, îl dorea peste tot în acelaşi timp.

„Doamne, am devenit o depravată" se gândi Marina. Fusese destul să se întoarcă în viața ei, ca totul să se dea peste cap.

Sebastian îşi lăsă mâna în jos odată cu bretelele cămăşii ei de noapte ce oferea un obstacol slab în calea pasiunii lui. Când se simți dezgolită, Marina încercă să se acopere.

— Nu, şopti el cu atâta patos, încât ea pur şi simplu încremeni. Eşti superbă, să nu te acoperi, să nu te fereşti de mine. Niciodată.

Vorbele lui îi făceau sângele să fiarbă în vene, iar sufletul să se înalțe spre cele mai înalte piscuri. Se considerase tot timpul o fată prea înaltă, prea slabă. Dar cuvintele lui o

ungeau pe suflet, pentru că ştia că în ochii lui ea fusese mereu cea mai frumoasă.

Îşi aplecă capul spre pieptul ei, după care gura lui îi găsi sfârcurile pe care începu să le sărute încet, încât Marina avu impresia că fluturi multicolori se joacă peste pielea ei încinsă.

Gura lui umedă şi lacomă lăsa urme fierbinți acolo unde o atingea, iar barba lui o zgâria uşor. O tortură pe care ar fi îndurat-o la nesfârşit. Îşi afundă degetele în cârlionții negri din părul lui pentru a se abține să nu se dezintegreze de atâta dorință. Ştiuse tot timpul că împreună ar fi luat foc, dar acum, când acest lucru chiar se întâmpla, ea nu ştia ce să facă.

Deodată se simți luată pe sus şi se trezi stând față în față cu el, în genunchi. Aproape izbucni în râs, asta până dădu cu ochii de privirea lui sălbatică. Şi ştiu că pierdu orice şansă de a mai face un pas înapoi. Nu că ar mai fi vrut. Dorea această noapte cu el, chiar dacă ar fi singurul lucru pe care l-ar obține de la el.

Sebastian îşi trecu mâinile prin părul ei ca abanosul, iar fața lui fu luminată de fulgerele ce spintecau cerul necontenit, lăsând loc ploii vijelioase ce se asmuți asupra oraşului. Furtuna stârnită afară era în perfectă armonie cu inimile lor pline de pasiune şi răsuflarea sacadată.

O trase spre el şi-i pecetlui buzele, în timp ce mâinile lui cutreierau pe corpul ei în voie. Ea se simțea ca o marionetă. Ar fi putut să facă ce voia cu ea. Simți când rămase goală în fața lui, aerul răcoritor ce venea dinspre fereastră făcându-i pielea de găină. Era acum ori niciodată, se gândi Marina

încrezătoare în propriile farmece. Îl prinse la rândul ei cu brațele pe după gât şi adânci sărutul cât putu de mult. Dorea să-i rămână întipărită în minte pentru totdeauna această noapte magică. Buzele lor se căutau febrile, mâinile alunecând înnebunite pe corpul celuilalt.

El îşi ridică privirea spre fața ei şi o văzu transfigurată de pasiune dezlănțuită. O dorea. Doamne cât o iubea! O sărută ca un nebun, ca un condamnat la moarte ce doreşte împlinirea unei ultime dorințe.

O întinse apoi pe spate şi-i depuse sărutări scurte pe pielea deja umedă de dorință până ajunse la centrul pasiunii. O simți cutremurându-se în brațele lui şi apoi se întinse deasupra ei astfel încât nu a mai existat niciun dubiu pentru ce avea să se întâmple.

Marina aşteptase această eliberare de atâția ani, încât simți o plăcere divină când greutatea lui o acoperi. Îl cuprinse cu brațele şi-l ținu strâns nedorind ca el să mai dispară vreodată din viața ei. Mâinile se prinseră una de alta când pasiunea atinse cote maxime, aruncându-i pe amândoi într-un vârtej de simțuri.

*

Anglia, Londra,
August 1940

Astăzi este ziua în care am renunțat la a-l mai aştepta pe Lucas al meu. Iubitul meu. Fără el viața este searbădă. Simt că

totul este pierdut. Nu i-am mai scris. Nu vreau să-mi mai prelungesc chinul. Singurul loc în care va mai fi în gândurile mele, va fi când voi dori să-mi amintesc de vremurile frumoase. Acest spațiu pe timp de moarte şi durere. Am impresia că acest război nu se mai termină.

Of, lacrimi amare îmi împăienjenesc ochii când mă gândesc că el a fost acasă şi nu m-a căutat. A trebuit să aflu de la oribila aceea de Leila cu care se pare că a petrecut o noapte de pasiune. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, cu sentimentele lui.

Eu nu am renunțat la el, deşi mă mint cu aceste cuvinte. Niciodată nu o voi face, deşi ar trebui, pentru binele meu şi al copilului nostru.

Gândul la copilaşul meu îmi încălzeşte inima şi-mi redă zâmbetul pe față. Este un băiat superb, seamănă cu tatăl lui atât de mult, încât mi-ar plânge sufletul dacă i-aş permite.

De ce a trebuit să mă înşele, să ne doboare amintirile prin acest lucru necugetat? Şi încă nicio scrisoare. Dar acum ştiu de ce. Tot timpul în care eu am suferit după el, în care mă luptam cu toți, el îmi trăda încrederea.

A trebuit să renunț la băiatul meu. Frumosul meu băiat. Dar voi încerca să fiu alături de el pe cât voi putea.

Doar inima mea va mai cunoaşte de acum înainte dorințele, frustrările, regretele şi iubirile mele. De acum, viața mea va avea ca unic scop, copilul meu. Nu voi mai iubi alt bărbat, pentru că el mi-a arătat că bărbații nu merită iubirea mea.

Suspin şi mă gândesc că, de când a început acest război,

viața mea nu mai este la fel. De când am adus pe lume un copilaş mic şi frumos, viața nu mai este a mea. Este a lui. În întregime. Aş *vrea să ştie cât de mult îl iubesc, să ştie că pentru el fac tot ce fac, că pentru binele lui iau deciziile pe care le iau. Lumea în care trăim nu-mi permite să fac altfel. Nu vreau ca lui să-i fie ruşine cu mama lui, aşa cum mie îmi este, din păcate, cu tatăl lui.*

Cel mai trist lucru este că familia mea a avut dreptate în privința lui, numai eu orbită de iubire pentru el, nu am avut ochi să văd. Nu-mi pare rău pentru ce am trăit, pentru că în acele clipe ştiu că a fost al meu, în schimb îmi pare rău că i-am acordat credit, că i-am luat apărarea când nu merita.

CAPITOLUL 12

Acoperindu-şi ochii cu mâna din cauza soarelui ce pătrundea pe fereastră, Marina încercă să adoarmă la loc. Dar ştia că odată ce deschidea ochii, somnul nu se mai lipea de ea. Trase aer în piept şi-şi duse mâna la inima ce-i bătea ca nebuna. Amintirile nopții trecute îi veniră în minte. Se uită imediat la perna de lângă ea. Se lăsă să alunece uşor spre ea şi inspiră parfumul lui Sebastian.

Era bine că nu se trezise lângă el, pentru că nu ştia cum să reacționeze la *dimineața de după…* Roşi brusc când îşi aduse aminte ce libertăți îşi luase în privința corpului lui. Îi plăcuse tot timpul cum arăta, ştia că se îngrijise tot timpul, că mergea la sală când avea timp, în rest picta şi se ocupa de

motocicleta lui.

Dar acum că devenise un bărbat matur şi cu un anumit farmec întunecat ce-l însoţea permanent, Marina se gândi cum de el pusese ochii pe ea dintre toate fetele. Ea nu se văzuse niciodată prin ochii lui, până noaptea trecută.

Se dădu jos din pat căutându-şi cămaşa pe care el o azvârlise pe undeva prin cameră. O găsi, o trase pe cap şi ieşi în vârful picioarelor. Auzi gălăgie dinspre bucătărie şi oricât ar fi vrut să ajungă cât mai repede la el, trebui să facă prima oprire la toaletă unde se aranjă cât putu mai bine ţinând cont de cât de tare îi tremurau mâinile. La lumina zilei lucrurile păreau mult diferite. Iar ea nu ştia cum să-l abordeze.

Acordurile piesei *Love Is in the air* îi făcură inima să facă tumbe de fericire. Era ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. Se opri în uşa bucătăriei pentru a-l admira în toată splendoarea lui. Acel corp minunat fusese lângă al ei, atât de intim, atât de mirific şi atât de puternic.

Admiră blugii ce-i picau uşor pe şoldurile acelea de care ea ştia acum că sunt tari precum granitul. Dar ce o şocă, dacă putea să spună asta, fu cicatricea mare ce-i ocupa jumătate de spate, începând de la baza coloanei şi până spre umărul drept. Durerea fu prima care-i săgetă sufletul la gândul chinului la care fusese supus trupul acesta minunat. Îşi duse mâna la gură pentru a opri suspinul dureros.

Nu ştia ce să facă. Dacă el nu spusese nimic, probabil nu voia să vorbească despre asta.

Îşi drese glasul pentru a-şi face simţită prezenţa şi spuse

cu vocea cât de clară putea ținând cont de nodul ce i se pusese în gât.

— Bună dimineața.

Sebastian se uită la ea cu ochi aprinşi deja de dorință. Uau, se gândi Marina, era divin să fi dorită.

— 'neața, sper că ai dormit bine, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

O uşoară roşeață aprinse obrajii Marinei iar râsul lui Sebastian nu-i uşură deloc situația. Ha, de parcă ar fi dormit prea mult. Dar el ştia mai bine, pentru că fusese lângă ea şi tocmai de aceea o tachina acum.

— Da, mulțumesc. Marina stătea în mijlocul propriei bucătării frângându-şi mâinile de emoție şi nelinişte.

Sebastian se gândi că ar mai fi tachinat-o puțin, dar agitația ei îl făcu să se ducă spre ea şi să o sărute încet pe buzele acelea adorabile. O simți imediat cum se relaxează. Era bine, se gândi el, era pe calea cea bună.

Trebui să recunoască în sinea lui că avusese emoții cu privire la atitudinea ei. O cuprinse deodată în brațele lui şi o trase în paşi de dans spre holul mare unde putea să se desfăşoare. O simți când icni de surpriză. Ştia că-i plăcea să danseze. Acum o învârtea în ritmul melodiei lor. O văzu cum se uita la el. Deci nu uitase că acesta fusese cântecul lor.

După câteva rotiri Marina se simți mult mai bine, mai detensionată. Chiar râse când el o ridică fără nicio problemă şi o învârti în aer. Se simțea liberă ca păsările cerului. Se prinse mai bine de gâtul lui.

Când melodia se termină, el nu-i dădu drumul. O trase spre el şi-i prinse buzele cu nerăbdare, cu pasiune, de parcă noaptea trecută nu ar fi domolit nimic din acel bulgăre de dorință.

Amândoi gâfâiau până când Marina se trase înapoi şi adulmecă aerul simțind vag un mirosul de mâncare arsă.

— Chef, cred că s-a ars ceva, zise ea râzând cu poftă când îl văzu că sare ca ars.

— La naiba, începu el încruntat şi îi dădu drumul rapid din brațe. Este numai din cauza ta. Dacă nu mi-ai fi distras atenția… zise el şi se uită la ea pe sub acele sprâncene frumos arcuite, acum ai fi mâncat ceva excelent. Se uită la ea ca un uliu ce-şi pândeşte prada, în schimb va trebui să te mulțumeşti cu mine.

Aroganța lui o făcu să se rezeme de zid şi râse cu atâta poftă încât ajunse să se țină cu mâinile de burtă. Când ridică ochii spre el, văzu că tot ce spusese fusese ca să o facă pe ea să se destindă în preajma lui. Ochii lui îşi uitară pentru un moment duritatea şi încordarea.

— Oh, răsuflă Marina, nu am mai râs aşa de bine de… flutură cu mâna în aer, ei bine, nu mai ştiu de când. Se uită la el cu ochii în lacrimi de la efortul depus. Îți mulțumesc.

Sebastian se apropie de ea şi spuse pe un ton jos şi grav şi cu un rânjet în colțul gurii:

— Să ştii că nu am glumit deloc, chiar va trebui să te mulțumeşti cu mine. Nu ai nimic în frigider. Se uită la ea cu un ochi critic. Chiar nu ştiu cu ce te hrăneşti.

— Adevărul este că de când au avut loc toate astea, continuă Marina cu glasul întretăiat, nu prea m-am mai gândit la nimic în afară de pictura domnului Martin, pe care, de altfel, am cam neglijat-o.

O trase în brațele lui şi o legănă uşor, iar Marina fu sigură că dacă avea să continue în ritmul acesta, nu va mai rămâne nimic din zidul ce-i înconjura sufletul încă rănit. Pentru că se reîndrăgostea de Sebastian, dacă putea să folosească acest termen pentru a descrie sentimentele ei. Niciodată nu renunțase la iubirea ei pentru el.

Îşi lăsă palmele să alunece încet peste spatele puternic până simți sub degete urma lăsată de cicatrice. Îl simți când trupul îi deveni încordat şi îi auzi respirația ce ieşi ca un şuierat de pe buze. O secundă mai târziu acesta se retrase din îmbrățişare fără a-i arunca măcar o privire.

— Sebastian, îi pronunță numele ca pe o rugăminte sau ca pe o întrebare, nici ea nu ştia ce să mai zică. Nu ştia de ce făcuse acest gest. Pur şi simplu dorise să ştie cum se simțea, să-l întrebe cumva, să-l facă să vorbească cu ea. Noaptea trecută fusese magică, dar îl simțise diferit față de orice a fost înainte, iar cicatricea şi atitudinea lui rezervată şi rece lăsau să se înțeleagă că suferise mult. Adevărul era că dorea să găsească tot felul de scuze pentru a-l atinge, pentru a-i arăta că era lângă el, că orice ar fi fost ceea ce-l măcina, cu ea putea să vorbească.

Sebastian tăie aerul cu mâna. Nu dorea mila ei, nu voia compasiunea din ochii ei, pentru că dacă ar fi ştiut măcar…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse cu voce tăioasă după care-i aruncă o privire ce-i îngheță sângele în vene Marinei. Pregăteşte-te, trebuie să plecăm. I-am promis mamei tale că te duc acasă la ea pentru întâlnire.

Cu acestea fiind zise, o lăsă înmărmurită în mijlocul bucătăriei şi ieşi val vârtej. Nici nu realiză cât de încordată fusese până nu rămase singură în încăpere, iar respirația îi ieşi lăsându-i o durere surdă în suflet.

Marina se rezemă de masa ce trona în bucătăria elegantă. Îşi duse mâna la piept, după care o trecu prin părul ca abanosul simțind că nu mai poate să respire, iar reținerea lacrimilor ce doreau să izbucnească o făceau să tremure din toate încheieturile. Puteau doi oameni să se mai iubească după o despărțire atât de lungă şi după atâtea suferințe? O întrebare la care aştepta răspunsuri. Răspunsuri care se lăsau aşteptate.

Dorea să-i simtă sărutările încă o dată, dorea să mai facă dragoste cu el. Nu dorea ca iubirea lor să se termine. Mai bine nu ar mai fi respirat decât să nu mai trăiască aşa o iubire. Pentru că, fără el, nici ea nu ar mai fi existat.

Acum ştia asta. Ştia că numai cu el putea fi întreagă. Dar trebuia să treacă peste cel mai mare obstacol: Sebastian însuşi.

Anglia, Londra,
7 Septembrie 1940

Aproape un an a trecut de când pericolul planează asupra

vieților noastre. Un an a trebuit pentru ca viețile să nu mai fie ale noastre. De un an trăiesc cu impresia că suntem nişte marionete pe scena lumii unui om fără inimă. Nu ştiu nici cum pot să respir, mâinile îmi tremură, parcă sunt în altă dimensiune şi mă uit în jos în lumea pe care nu o mai recunosc ca fiind a mea.

Sunt singură. Mi-am trimis copilul departe, alături de familia surorii mele. Acolo îi va fi bine. Acolo va fi în siguranță. Dar cred că l-am pierdut. Mintea îmi dictează să-mi refac viața, dar sufletul îmi interzice să-l uit.

Londra a devenit un câmp de război. A devenit ca o provocare pentru nemți să îngenuncheze Anglia. Avioanele survolează oraşul, oamenii fug în toate părțile la sunetul motoarelor ce horcăie neîntrerupt, îmi simt inima cât un purice. Aş vrea să închid ochii pentru un moment şi când îi deschid să mă uit în jurul meu şi să nu văd case dărâmate sau figuri devastate de durere.

Este întuneric. Stau singură în camera de la etajul casei. Privesc în zare din adâncurile negurii. Vreau să nu mai simt nimic. Dar mâine este o nouă zi. Şi ştiu că va trebui să supraviețuiesc.

Îmi simt mușchii încordați la maximum, iar starea de neliniște, agitație şi groază mă face să arăt ca o pisică disperată să scape din colții unui câine.

Vreau să dorm. Vreau să mă odihnesc. Dar ştiu că nu pot. Am senzația că ceva groaznic se va întâmpla dacă închid ochii. Şi totuşi amintirile acelei minunate zile îmi vin în

minte fără voia mea.

Cred că am ațipit când cel mai groaznic tunet s-a auzit deodată atât de aproape, încât am crezut că mi s-a îndeplinit dorința de a nu mai fi pe această lume. Am încercat să mă obișnuiesc repede cu cruda realitate.

Țipete se auzeau din stradă. M-am ridicat în picioare și în câteva secunde am fost la fereastră, iar ceea ce am văzut m-a oripilat peste măsură. Groaza pusese stăpânire pe mine. Mi-am simțit fierea în gât.

Ochii mei erau goi. O parte din casele din vecinătate fuseseră șterse de pe fața pământului, rămânând doar molozul în urma lor, doar cu noroc divin, a mea scăpase. O altă casă era demolată pe jumătate, iar jumătatea lăsată vederii îmi înfățișa doi oameni în vârstă ce stăteau îmbrățișați pe un pat și se uitau cu groază spre cerul furibund.

Parcă Iadul se prăvălise peste Londra în această noapte.

Fără să mă gândesc măcar, am ieșit pe ușa casei și m-am îndreptat spre casa bătrânilor. Nu puteam să-i las acolo. Deși nu vorbisem mai mult de două vorbe cu ei, simțeam că trebuie să-i ajut cumva.

Nu știu cum am ajuns la ei, pentru că o altă bombă a picat din ceruri, însoțită de sunetul șuierător, criminal. Am strigat cât de tare am putut la domnul Winter, dar parcă erau în transă. Nu reușeam să ajung la ei. M-am uitat în toate părțile. Un burlan și câteva cabluri se clătinau precar pe lângă rămășițele clădirii.

Am tras aer în piept și m-am agățat de burlan. M-am

rugat să pot să ajung la ei. Nu mi-am permis să mă mai gândesc la nimic altceva decât la cum să ajung sus teafără şi jos împreună cu cei doi soți. Cu fiecare muget al burlanului şi cablurile zbătându-se în toate părțile, am reuşit să mă prind de marginea podelei şi m-am ridicat cu greu în cameră.

— Oh, Doamne, strigă doamna Winter, ducându-şi palma la gură, şocată şi parcă revenindu-şi din şoc.

Trăgându-mi sufletul, m-am ridicat şi am mers încet spre ei, pentru că nu doream să-i sperii şi mai tare. Mi-am ridicat palmele în aer ca pentru a vedea că nu vreau să-i jefuiesc, sau mai rău, să-i omor, deoarece, chiar şi eu trebuia să recunosc că urcatul m-a murdărit, iar rochia mi s-a rupt în câteva locuri. M-am clătinat un pic pe picioare când altă bombă a căzut în depărtare.

— Sunt doar eu, doamnă Winter, Lindsey Winston, vecina dumneavoastră.

Am văzut relaxarea cum se instalează pe figura obosită şi trasă a bătrânei. Dar nu am primit niciun semn din partea soțului acesteia. Era parcă ceva mai puternic decât ce se întâmpla în jurul nostru care îl ținea captiv. Am surprins cu privirea cum alte şi alte bombe picau ca stelele căzătoare din ceruri. Trebuia să plecăm urgent de acolo.

— Haideți, doamnă Winter, trebuie să plecăm. Vocea mea se auzea hârşâită de la fumul ce se ridica constant şi ne învăluia ca într-o mantie, încât aproape că nu mai vedeam nimic în jurul meu.

Doamna Winter nu dădea niciun semn că ar fi vrut să se

mişte de lângă soțul ei. Am mers lângă ea şi am prins-o de mâini, dar atunci am observat că ea nu-l ținea pe bătrânul domn Winter de braț, ea îl sprijinea. Era rănit de la explozie, partea stângă fusese mutilată, dar încă mai respira. Mi-am înghițit amăreala ce-mi venise în gură.

Am ştiut să voi pleca de acolo doar cu doamna Winter. Şi ştiam şi că va trebui să o iau cu forța de acolo, pentru că ea nu avea de gând să-şi abandoneze soțul, dar nici eu nu aveam de gând să o abandonez pe ea. Am lăsat prea mulți în urma mea.

Am tras-o cât de tare am putut pentru că deja auzeam şuieratul altei bombe ce avea să cadă peste noi. Am simțit încordarea bătrânei. Poate făceam rău că-i despărțeam dar nu doream ca o altă ființă nevinovată să mai moară degeaba.

— Nu, nu pot să-l las aici. Se uita la mine cu ochii înlăcrimați şi cu o nebunie în privire. Am simțit fiori reci pe şira spinării, pentru că am recunoscut iubirea supremă ce i-o purta soțului ei.

— Trebuie să plecăm, vă rog, nu suntem în siguranță aici. Nu mai putem să-l ajutăm. I-am luat fața în mâini încercând să o scot din starea în care era. M-am uitat fix în ochii ei albaştri, frumoşi, şi am continuat cu vocea şoptită. Trebuie. Acum.

S-a întors dinspre mine către soțul ei pe care l-a întins încet pe pat şi l-a sărutat pentru ultima oară. Am simțit că-mi ia foc inima de durere pentru toată lumea, simțeam cum mi se sfâşie sufletul în mii şi mii de bucățele incandescente.

Şi-a luat rămas-bun de la el şi m-a prins de braț. Era o

oarecare tărie în acea strângere de mână. Iar acum simțeam şi eu că pot să fac față, împreună cu ea, la orice ne-ar fi rezervat soarta. Pentru că sentimentul că aveam să rămânem împreună era foarte puternic.

— Hai, fată dragă, să plecăm de aici, zise ea hotărâtă. Se ridică deodată sprintenă şi merse spre burlanul pe care urcasem eu. În regulă, nu mai sunt eu vreo tânără fetişcană, dar nu am uitat cum mă cățăram în copaci. S-a uitat la mine cu ochii în lacrimi şi un zâmbet şters în colțul gurii. A mai aruncat o singură privire spre soțul ei care acum avea ochii închişi şi am realizat că acesta murise.

Lacrimile mi-au pornit ca la comandă. Simțeam că mă frâng. Am pufnit, am tras aer puternic în piept şi mi-am spus că nu este nici locul şi nici momentul să cedez. Mi-am şters lacrimile furioasă.

Am înclinat din cap şi am coborât. Mă bucura într-un fel ciudat faptul că doamna Winter mai putea să fie amuzantă într-o situație ca aceasta. Dar apoi m-am gândit că probabil trecuse prin multe în viață şi învățase să supraviețuiască.

Ceea ce trebuia să învăț şi eu de acum înainte.

CAPITOLUL 13

Ochii albaştri ai Alexei nu părăseau pictura ce îşi arunca limbile de apă în jos spre ea. De la înălțimea ei, cascada parcă încerca să o cuprindă în brațele ei, astfel cum făcuse demult cu preaiubitul ei Bigăr.

Inima Alexei se încălzi când îşi aduse aminte de frumoasa poveste ce i-o spusese Albert. Aşa o iubire ar fi vrut să trăiască. Să iubeşti pe cineva atât de mult încât să-ți dai şi viața pentru el. Era ceva la care ea visase doar.

Dar era ceva în legătură cu Albert, ce o făcea să simtă fiori dulci prin tot corpul când stătea lângă el. Mai nou, chiar şi când se gândea la el. Când o privea îi venea să se topească ca gelatina, sau să ia foc ca lava.

Oh, Doamne, era îndrăgostită până peste cap de el. Ştia că nu ar fi făcut nimic care să o rănească. Dar putea să aibă încredere în el? Putea să se dezgolească mai mult decât a făcut-o? Nu voia să mai fie rănită. Da, făcuse față suferințelor cauzate de persoanele pe care le iubise. Tocmai de aceea aceea îi era aşa greu să-şi revină.

Binecuvântă ziua când o cunoscuse pe Marina. Prietena ei. Sora ei. Numai cu ajutorul ei şi al mamei acesteia reuşise să treacă peste toate nenorocirile din viața ei. Ştia că suferea de lipsa iubirii adevărate. Trase aer în piept şi-şi dădu după ureche o şuviță de păr blond. Păr ca nisipul în bătaia razelor de soare.

Urme de roşeață îi acoperiră obrajii când îşi aminti cum o alintase şi o ținuse în brațe Albert cu o seară în urmă, în încercarea de a o linişti după ce aflaseră de la Sebastian ce i se întâmplase Marinei.

Suspină. Lacrimile îi apăreau la colțurile ochilor, încercă să şi le rețină. Era prea mult chiar şi pentru ea. Cât timp fusese numai ea bătaia de joc a bărbaților care credeau că-şi

dovedeau masculinitatea lovind femeile, putuse să supraviețuiască. Dar să o ştie pe Marina în vâltoarea pericolului, era prea mult. Dacă ar fi fost acolo era convinsă că ar fi reacționat mai mult decât violent.

Strânse pumnii atât de tare că unghiile îi pătrunseră în carnea moale a palmelor. Auzi zgomot în spatele ei şi realiză că nu se mişcase de acolo. Nu trebui să vadă cine este. Parfumul lui îi trezea simțurile. Apoi îi simți brațele ce o încercuiră în siguranța lor. Albert se aplecă şi o sărută uşor pe părul blond, după care coborî spre ureche unde îi depuse sărutări uşoare până ajunse la gură.

O întoarse cu fața spre el. Îi simți ochii studiind-o. Analizându-i chipul cu atâta duioşie încât îi topea inima.

— Ce s-a întâmplat? Tot la Marina te gândeşti? o întrebă cu glasul calm şi tandru.

— Da, oftă Alexa, nu pot să cred prin ce trece din cauza mea. Ultimele cuvinte ieşiră ca o răbufnire. Lacrimile pe care încercase să şi le rețină izbucniră cu atâta fervoare, încât se ascunse la pieptul lui Albert. Sufletul îi plângea, simțea cum moare pe dinăuntru, încerca să facă față durerii de a fi rănit o persoană pe care o iubea. Chiar dacă nu fusese ea cea care cauzase direct traumele Marinei, se simțea mai mult decât răspunzătoare. Ar fi vrut să dea timpul înapoi.

Palmele lui Albert se învârteau în cerc pe spatele încordat al Alexei. Ar fi vrut să ia asupra lui toată durerea ei. Ştia ce simțise cu o seară în urmă când fuseseră anunțați de noul atac asupra Marinei.

Când vorbise cu Sebastian, îi simțise furia din glas şi neputința. Dar acum ştia că alături de Sebastian, Marina va fi în siguranță. După ce o liniştise pe Alexa şi fu convins că doarme, îl sunase înapoi pe Sebastian. Stabiliseră să-i facă o vizită singurei persoane ce putea să-i pună pe urmele atacatorului. După ce aveau să le ducă pe fete la doamna Barbu acasă, vor pleca la întâlnire.

— Hai iubito, începu Albert. Totul a trecut. Sebastian este cu ea. Nimic nu i se va mai întâmpla acum. Simți încordarea în corpul Alexei când aceasta ridică ochii albaştri superbi spre el.

— Da, dar şi când a fost atacată el era cu ea. Cum poate să se întâmple aşa ceva? Oh, de ce Marinei? strigă Alexa lovind cu pumnul în pieptul puternic al lui Albert. Acesta o lăsă. Avea nevoie să se descarce.

— Ştii că nu este corect ce spui. Îi puse degetele sub bărbie şi îi ridică fața plânsă spre el. El o aştepta în birou, iar ea era în atelier. Nu avea de unde să ştie că ea va ieşi în parcarea goală pe întuneric.

— Cred că ai dreptate, spuse cu voce şoptită Alexa. Dar, sper că de acum nu o va mai scăpa din ochi. Oricum, oftă ea, ştiu şi eu că Marina are tendința să se creadă invincibilă. Dar este doar un om. Are nevoie de protecție. Toți avem nevoie într-un fel sau altul. De siguranță.

Ultimele cuvinte fură spuse pe un ton înăbuşit de faptul că avea fața îngropată în cămaşa albastră al lui Albert. Lacrimile încetaseră să curgă, se simțea istovită, simțea nevoia

să fie iubită. Da, iubită de un bărbat afectuos, tandru, dar şi puternic. Se uită în sus spre ţaţa lui. Dorinţa lui era egală cu a ei, iar faptul că el se reţinea o făcea să-l iubească şi mai mult. O făcea pentru ea.

Îl trase în jos spre ea şi-i depuse un sărut uşor ca fluturarea unui fulg, pe colţul gurii. Îi simţi tremurul. Îi simţi încordarea. Ştia că ar fi mers mai departe, mult mai departe cu el. Însă se simţi cuprinsă de braţe, încetişor dată la o parte. Se simţi expusă, şi… respinsă.

Dar când se uită la el observă doar pasiune reţinută, ştia că el nu i-ar face niciun rău, ştia că în el putea să se încreadă. Îi simţi buzele pe păr, după care glasul lui răguşit:

— Dacă nu mă înşel, trebuie să te întâlneşti cu Marina. Sunt sigur că după seara trecută ar vrea să vorbească cu tine. Îi văzu sprâncenele încruntate şi era convinsă că gândurile lui deja erau în altă parte. Dar oare la ce se putea gândi?

Îşi drese glasul să pară cât mai stăpână pe sine şi confirmă printr-o înclinare a capului.

— Da, ai dreptate, şi eu vreau să vorbesc cu ea. După aceea trebuie să mergem la mama ei. Stătu un pic pe gânduri, după care îl întrebă ce o frământa. Tu ce planuri ai pentru azi?

Nu putu să nu observe mirarea din privirile lui Albert. Na, că o făcuse de oaie. Doamne, cât putea fi de proastă! Dădu să plece, dar strânsoarea deveni mai puternică.

— De ce am impresia că te retragi ca o ţestoasă în carapacea ei?

Un zâmbet şterse buzele ei când răspunse:

— Poate pentru că aşa este. Ascultă, începu ea cu glas şoptit, ştiu că stăm împreună, dar nu vreau să fiu o povară pentru tine. Probabil ai şi tu viaţa ta. Scuză-mă, te rog, nu vreau să fiu indiscretă.

— Nu pot să cred ce aud, se porni el şi-i dădu drumul la braţe trecându-şi mâinile prin părul ca mătasea. Tocmai eram gata să fac dragoste cu tine, în holul casei mele, de abia m-am putut opri, pentru că eşti al naibii de ispititoare, iar tu… un hârşâit îi ieşi din gât în loc de râs… tu îţi ceri scuze că mă întrebi ce am de gând să fac azi.

Se duse în mijlocul holului şi făcu o piruetă până ajunse din nou cu faţa la ea. Îşi puse mâinile în şolduri şi părea gata de luptă când se uită la ea, iar ochii lui albaştri o înecară în dorinţa lor.

— Am de gând să mă întâlnesc cu Sebastian, să-l găsim pe nemernicul care ţi-a făcut rău ţie şi Marinei, după care voi veni diseară să te iau de la întâlnire, te voi aduce aici, unde chiar voi face dragoste cu tine. Şi poţi să fii sigură că o să ştii în orice moment ce o să fac. Vocea lui îşi pierduse din răguşeala dorinţei ce-i cuprinsese pe amândoi cu puţin timp în urmă. Acum era doar hotărâre şi ceva mai mult. Siguranţa că ea era a lui şi a nimănui altcuiva. Şi-o proclamase ca fiind a lui.

Ok, se gândi Alexa încercând să-şi revină după toată această tiradă, era sigură că acum dacă ar fi dus-o pe sus în dormitor, nu ar fi spus nu. La naiba, nimeni nu-i mai vorbise aşa de direct şi cu atâta patos. Şi da, se simţea dorită şi mai

presus de orice pentru prima dată în viață se simțea frumoasă.

Da, viața putea fi şi frumoasă, iar ea abia aştepta să vină seara să simtă pe pielea ei cum era să fie dorită şi adorată.

*

Marina se hotărâse să se îmbrace cu o rochie înflorată din mătase şi nişte balerini colorați ce o făceau să pară un fluture în zbor.

Era o imagine pe care Sebastian nu reuşea să şi-o scoată din minte în timp ce mergea alături de Albert la întâlnirea cu persoana de contact. Le lăsaseră pe fete acasă la doamna Barbu, cu condiția să nu părăsească imobilul fără ştirea lor.

Când intrară în depozitul părăsit, prima senzație fu de sufocare de la tăblia încinsă deja de soarele arzător al dimineții. Totul părea desprins dintr-un film, inclusiv întâlnirea lor.

— Crezi că va veni? întrebă Albert, în timp ce stătea rezemat de un stâlp gros din beton.

Sebastian se uită la el, doar încruntătura lui se adânci în timp ce se uită spre parcarea aproape goală. Câteva carcase de maşini ce erau abandonate arătau că mai dădea cineva pe acolo din când în când.

— Poți să fii sigur că va veni. Am aflat din surse sigure că el este cel care ne poate ajuta. Ştie tot ce mişcă în oraşul ăsta.

— Sper să ştie, pentru că de abia aştept să pun mâna pe nemernicul ăla.

— Stai la coadă prietene, zise Sebastian cu glasul de oțel. Stai la coadă.

Nu trebuiră să aştepte mult, pentru că într-un scrâşnet de roți, apăru şi maşina sport ce frână brusc într-o tornadă de praf. Din ea ieşi un trup de bărbat tânăr, îmbrăcat ca pentru luptă, cu toate că afară era foarte cald. Se pare că nu-l deranja căldura sufocantă, deşi nu era nici prânzul. Ceva în atitudinea lui îi aminti de camarazii de luptă. Dar alungă voit gândul, nu putea să fie. Nu se mai întâlniseră niciodată de atunci.

Şi totuşi, în timp ce se apropia de ei, fu uimit de bărbatul înalt cu cicatrice pe față. Îl cunoştea. Şi-l cunoştea foarte bine. Luptase alături de el în trupele speciale. Trebuia să fie o greşeală.

În timp ce bărbatul se apropia, putu să simtă încordarea ce vibra în Albert. Se uită spre el şi-i spuse cu glas scăzut:

— Lasă-mă pe mine să discut cu tipul. Văzu că prietenul lui ar fi dat să-l contrazică, dar se gândi mai bine şi doar înclină din cap.

— Ehei, dar ce avem noi aici. Dacă nu este chiar fiorosul luptător. Ha, ha, râsul şfichiui aerul deja încins. Eu sunt Snake, după cum probabil ați auzit, spuse şi se uită când la Sebastian când la Albert.

— Nu pot să cred, omule, tu eşti capul răutăților prin părțile astea? zise Sebastian pe un ton voit amuzat, deşi era încordat mai rău ca un arc.

Îl cunoştea pe Snake, dar sub un alt nume. Un nume pe care ar fi vrut să-l uite. Era nemilos. O dovedise de atâtea ori pe câmpul de luptă. Iar cicatricea ce ar fi trebuit să-i urâțească chipul, îl făcea doar să pară mai misterios, iar Sebastian era

convins că femeile erau atrase ca moliile la lumina arzătoare a becului.

— Ei, nici chiar aşa, dar de altfel mă cunoşti, eu nu am putut să stau de aceeaşi parte a baricadei cu autoritățile. De când am plecat din trupele speciale, m-am dedicat doar propriei persoane.

Rânjetul scurt al lui Snake îl puse în gardă pe Sebastian. Era mulțumit că prietenul lui îi ascultase rugămintea şi îşi ținea gura. Deşi o singură privire şi putu să-i observe maxilarul încordat şi trupul gata de luptă dacă era cazul.

— Am înțeles că tu eşti persoana indicată să-mi dai date despre cineva anume.

Văzu cum se ridică sprâncenele întrebătoare al lui Snake. După care nelipsitul rânjet apăru pe chipul dur.

— Depinde, ce îmi iese mie din treaba asta. Cei care m-au contactat mi-au spus că vrei să ştii despre Mihnea. Şi, hai să fim serioşi Sebastian, spuse Snake cu glas jucăuş şi totuşi tăios, toți vrem o felie din bucata mare de tort. Chiar şi tu, nu-i aşa? întrebă misterios Snake neluându-şi privirea de pe chipul lui Sebastian. Acesta, la rândul lui, simți fiori reci pe şira spinării pentru că ştia la ce se referea fostul lui camarad.

— Se cheamă iertarea păcatelor, nu-i aşa? spuse pe un ton ironic Snake.

— Nu am venit să ne depănăm amintiri, Cris, îi pronunță Sebastian numele intenționat, pentru a-i mai lua din elanul de superioritate, pentru a-i demonstra că încă nu-l uitase. Nu, nu uitase nimic din ce se întâmplase, nici înainte de a pleca pe

front, nici pe câmpul de luptă. Dar trebui să recunoască totuşi, că ar fi putut oricând să-şi abandoneze camaradul, dar se întorsese după el. Aşa se alesese şi cu cicatricea ce acum îi stătea mărturie pentru actul lui de bunătate.

— Am venit să aflu tot ce poți să-mi spui despre un tip pe nume Mihnea, care se ocupă de furturile obiectelor de artă şi mai nou şi agresiunea femeilor. Pentru că am înțeles că ți-a încălcat teritoriul. Ştia că tonul lui era dur, iar vorbele ieşeau ca aşchiile.

Ceva în atitudinea lui Cris se schimbă. Când auzi de numele lui Mihnea laolaltă cu atacul, lăsă capul în jos clătinând a dezamăgire.

— Da, începu el, lovind cu vârful bocancului într-un rest de tablă luată de vântul călduros şi trecându-şi o mână prin părul ciufulit. Nu pot să spun că nu am auzit de el, chiar pot să spun că sunt foarte supărat. I-am spus asta şi prietenului său, Sorin parcă îl cheamă. I-am spus că nu vreau să mai aud despre atac asupra vreunei femei, pentru că altfel mă ocup chiar eu de el.

Făcu o pauză şi privi spre figura lui Sebastian. Furia era oglindită în ochii albaştri ca cerul senin din acea zi. O iubea. Da, acesta fu primul gând al lui Cris. O iubea pe femeia care fusese atacată de Mihnea. Avea să aibă o discuție cu el. Personal. Şi avea să-i bage mințile în cap, dacă nu, putea să-şi caute loc în altă parte, nu în oraşul lui.

Îşi lăsă privirea să cutreiere mai departe şi dădu cu ochii de prietenul lui Sebastian. Nu aflase cum îl cheamă, dar după

poziția corpului nici nu credea că voia să-l cunoască mai bine. Putea analiza şi presupune că tipul era mai mult decât arăta. Ajunsese să cunoască oamenii mai bine chiar decât se cunoşteau ei.

Când lupți pentru viața ta, ajungi să-ți cunoşti limitele, ajungi să faci orice pentru a supraviețui.

Îşi reveni rapid din amalgamul de amintiri ce năvăleau peste el. Amintiri ce le dorea uitate. Da, a fost altă viață. Ceva ce nu avea să-i mai aducă înapoi tinerețea, naivitatea şi optimismul. Pentru că viața te lovea, iar datoria ta era să te ridici şi să devii mult mai puternic pentru a supraviețui.

Iar acum el era şeful tuturor bandelor din oraş, avea conexiuni cu oameni din toate instituțiile, ştia pe cine să nu supere şi pe cine să plătească ca să tacă.

Le povesti celor doi bărbați tot ce ştia despre Mihnea şi prietenul lui, inclusiv unde îi putea găsi, pentru că, deşi Mihnea se credea deştept, se dovedise a fi destul de neatent în ultimele dăți. Le spuse şi că nu mai auzise nimic de Sorin de ceva vreme, ceea ce chiar aşa era. Îl căuta când nu se aştepta.

*

După ce fură lăsate în fața uşii casei mamei ei de către Sebastian şi Albert, Marina doar aruncă o privire amenințătoare înspre prietena ei, Alexa, pentru a-i aminti că-i promisese să nu spună nimic despre atacul din seara trecută. Nu dorea să o sperie şi mai mult.

O prinse pe Alexa de brațul bronzat şi o trase spre ea. Practic, punea o barieră între ea şi mama ei. Ştia că nu putea

să-şi ascundă grijile de mama ei, dar chiar dacă ar fi ca aceasta să afle prin ce trecuse, ar fi vrut să se întâmple cât mai târziu.

Chiar şi în timp ce intra în imensul hol al casei copilăriei ei, sentimentul că ceva se va întâmpla nu-i dădea pace. Era ceva răscolitor. Bătăile inimii se înteţiseră şi acum chiar nu avea nicio legătură cu a-i spune sau nu mamei ei prin ce trecuse.

Simţea un nor negru ce o apăsa cu putere pe umeri, îşi lăsă privirea să alunece pe zidurile împodobite cu picturile ei. Un zâmbet uşor îi înveseli figura când văzu prima ei pictură. Era din şcoala generală. Un cer albastru deasupra casei ei. Grădina frumos lucrată, mândria mamei şi tatălui ei. Alte şi alte picturi erau aşezate frumos pe toată lungimea holului. Părea ca o galerie închinată ei. Era frumos sentimentul întoarcerii acasă.

Asta până întoarse privirea şi o văzu pe mama ei cu braţele încrucişate, analizând-o. Nici nu-şi dăduse seama că pierduse contactul cu ce se întâmpla în jurul ei. Cu ochii o căută pe Alexa, care, bineînţeles, nu era de găsit.

— Ce s-a întâmplat, Rina? Te rog… cuvintele mamei ei reuşiră să o trezească de-a binelea. Dar îi simţi vocea răguşită. Bănuia. Da, mama ei o cunoştea foarte bine.

— Nu s-a întâmplat nimic, începu Marina, dar fu redusă la tăcere de palma cu degete fine şi unghii lăcuite în culoarea sângelui a mamei ce se ridică pentru a o opri.

— Asta poţi să i-o spui altcuiva, nu mie. Te ştiu prea bine. Eşti copilul meu, spuse şi-şi duse palma la piept. Lacrimi

se adunau în ochii albaştri pe care-i moştenise Marina de la mama ei.

— Alexa de abia a venit şi a şi plecat să-mi înfulece toate dulciurile pe care le găseşte. Un zâmbet trist încolți pe buzele doamnei Barbu. Se uită la fiica ei cu capul lăsat într-o parte. Ochii ei erau pătrunzători. Ea nu face aşa decât dacă este ceva ce o supără şi nu vrea să spună. Vreau să cred că sunt ca o mamă pentru ea şi o cunosc la fel de bine ca pe tine, fata mea.

Marina se simți ca o lichea încercând să-şi mintă mama. Dar ştia că nu va reuşi decât să amâne inevitabilul. Trase aer în piept şi porni la luptă. Se duse spre mama ei şi o prinse cu brațul pe după umeri. Era mai înaltă cu un cap şi ceva decât mama ei. Dar când aceasta se uita la ea cu acei ochi cunoscători, se simțea iar ca o adolescentă. Ştia că trebuia să-şi cântărească bine cuvintele. Chiar nu dorea să o sperie mai mult.

— Tata este acasă? întrebă Marina uitându-se în toate părțile şi căutându-l cu privirea.

— Nu, a trebuit să plece. Dar cred că mai mult a vrut să ne lase să vorbim ca între fete, zise mama ei şi râse liniştit pentru prima dată în cele câteva minute de când Marina intrase în casă.

— Bun, atunci hai să mergem în bucătărie. Cred că aş mânca ceva cu multe calorii.

Mamei ei nu-i scăpă umorul ironic din glas. Dar nu spuse nimic. Aşa era mama ei. Nu sărea niciodată cu gura pe ea. O lăsa să se adune şi când era pregătită ştia că era acolo să o

asculte.

O găsiră pe Alexa luptându-se cu o porție mare din tortul de ciocolată ce trona pe masa rotundă din lemn. Şi Marina şi doamna Barbu izbucniră în râs când o văzură cât de concentrată era, iar o pată de ciocolată îi murdărea obrazul rozaliu.

— Ce prietenă bună eşti, Lex. Adevărul este că mă şi gândeam cum o să fac să mă abțin să nu mănânc minunăția asta, dar mă salvezi tu, nu-i aşa? întrebă Marina râzând când o văzu cu ce privire ruşinată se opri din mestecat.

— Rina, ştii şi tu că eu mănânc când sunt supărată sau stresată.

— Da? interveni repede doamna Barbu aşezându-se cu o atitudine elegantă, pe scaunul de lângă ea. Şi, de ce ai fi tu supărată astăzi? Ochii ei întrebători trecură de la Marina la Alexa ca într-un joc de ghicitori.

— Hmm, păi… ştiți…

Alexa căuta ajutor la Marina, dar aceasta pur şi simplu se aşează şi-şi puse o porție generoasă de tort. Era preferatul ei, se gândi în timp ce luă prima înghițitură, iar gustul ciocolatei îi explodă în gură şi-i devoră simțurile. Închise ochii de plăcere.

— Nu am de gând să te ajut cu nimic, pentru că nu m-ai ascultat, zise Marina părând îmbufnată. Nu, tu a trebuit să dai fuga în bucătărie, deşi ştii, continuă ea cu furculița ridicată în aer gesticulând spre Alexa, că este singurul lucru care te dă de gol.

— Rina, încetează, spuse mama ei. Vreau să ştiu ce se

întâmplă. Şi vreau să ştiu acum.

Alexa îşi făcu curaj să-i povestească doamnei Barbu ce se întâmplase când Marina se pomeni vorbind. Dar cuvintele ce-i ieşiseră din gură o surprinseră şi pe ea.

— Am făcut dragoste cu Sebastian.

Oh, nu asta avusese de gând să spună. Nu, nu, în niciun caz.

Le simți mai mult decât le văzu pe amândouă. Ştiu că le uimise cu mărturisirea ei. Nici ea nu ar fi vrut să spună nimic, dar se gândi totuşi că nu dorea să o neliniştească pe mama ei. Aşa că făcu singurul lucru care ştia că avea să-i ia gândurile de la vreun asalt asupra ei.

Mama ei se rezemă pe spătarul scaunului, iar uimirea, surpriza, dar şi încântarea se putură citi pe fața ei acum mult mai luminoasă. Îşi împreună palmele şi le duse la gură râzând ca o adolescentă.

— Eram sigură că mai este ceva între voi. Oh, draga mea, mă bucur atât de mult pentru voi!

— Ei, ei, nici chiar aşa, zise Marina, ridicând palmele cu fața spre ele. Asta nu înseamnă nimic. V-am spus doar ca să fiți pregătite în cazul în care vedeți ceva neobişnuit pe aici. Eu nu am de gând să mă îndrăgostesc de el.

După ce-şi termină discursul se întoarse la felia de tort ca şi când nu le-ar fi spus nimic important. Dar ultimele ei cuvinte fură ca un asteroid ce orbitează în jurul Soarelui şi doar în rare cazuri există pericolul de a se apropia de Pământ. Cuvinte care pe oricine altcineva ar fi lăsat rece.

Dar familia ei ştia prin ce trecuse ea, câtă supărare fusese în sufletul ei. Iar acum, să arunce o asemenea veste era ca un uragan. Mama ei fu prima care reacţionă deopotrivă râzând cât şi analizând-o atent.

— Fetița mea dragă, acesta este un lucru imposibil, pentru că tu nu ai încetat niciodată să-l iubeşti pe Sebi. Cu aceste cuvinte, de pe scaunul ei, doamna Barbu o trase uşor pe fiica ei de brațul prea slab, după părerea ei, dar fu destul de inspirată să se abțină de la orice comentariu.

Marina simți că toată bravada ei este pe cale să se piardă în aer. În timp ce se lăsa îmbrățișată de căldura brațelor mamei ei, se gândea că recunoscuse un lucru care avea să-i aducă mai mult dezavantaje.

— Rina, începu Alexa, după ce păstră tăcerea auzind aşa o veste şocantă. Dar cum… adică…? nu mai continuă pentru că nu-şi găsea cuvintele. Ştia că Marina era foarte hotărâtă în privința sentimentelor ei pentru Sebastian. Privirea ei uimită, o făcu pe Marina să îşi bage capul între umeri şi să-şi mănânce porția de tort.

Şi mama Marinei şi Alexa se uitară una la alta, iar Marina nu văzu schimbul de priviri tandre la adresa ei. Era atât de concentrată asupra feliei din tortul de ciocolată şi atât de adâncită în gânduri, încât nu auzi nici când se deschise uşa bucătăriei.

Ochii lui Sebastian se pironiră asupra ei. Era atât de fragilă şi totuşi încerca să pară o tipă dură pe care nu o atingea nimic. Chiar şi acum, aşa cum stătea cu capul plecat şi părând

foarte concentrată asupra desertului, cu linguriţa jucându-se prin crema de ciocolată, nefiind conştientă că este supusă unei minuţioase cercetări, părea departe de această lume.

Nu dori să o sperie, dar nu putu să nu observe privirile zâmbitoare ce i le aruncau şi doamna Barbu şi Alexa.

— Bună ziua, spuse Sebastian mergând spre mama Marinei. Aceasta îl prinse strâns în braţe şi-i spuse cu glas şoptit, să o audă doar el.

— Mă bucur foarte mult pentru voi. O meritaţi. Dar, spuse repede trăgându-l deoparte, este ceva cu ea. Nu a vrut să-mi spună. Doamna Barbu îşi lăsă privirea plină de dragoste spre Marina, şi-şi plimbă mâna pe braţul încordat al lui Sebastian. Este pierdută. Nu am mai văzut-o aşa de când… se opri la un moment, ducându-şi palma la gură, realizând că o luase gura pe dinainte, ceea ce-i era necaracteristic.

— De când ne-am despărţit, completă Sebastian cu glasul tăios. Oare faptul că recunoscuse faţă de mama ei şi Alexa, că aveau o relaţie după cum lăsase să se înţeleagă doamna Barbu, o întristase atât de mult pe Marina? Era o întrebare care îl sâcâia foarte tare pe Sebastian. Ştia că ar fi vrut să fi reacţionat altfel când ea îl atinse pe cicatricea ce purta însemnul laşităţii lui, dar fusese ceva peste care nu reuşise niciodată să treacă.

La auzul glasului său, Marina parcă reveni la viaţă. Obrajii îi deveniră rozalii, când îl văzu, pentru că avea impresia că el îi citeşte gândurile. Oh, şi ce gânduri avea! Iar el era în toate imaginile ce i se perindau prin faţa ochilor.

Dar uitându-se mai atent la el, îi văzu încordarea

maxilarului şi jocul muşchilor sub fălcile ce parcă sfărâmau piatră. Se încruntă imediat. Oare ce s-a putut întâmpla de se uita aşa la ea? Nu greşise cu nimic. Doar dacă…?

Oh, Doamne! Ideea o trăsni imediat ca un fulger.

Se ridică imediat în picioare. Îl salută prima dată pe Albert, care veni la rândul lui cu braţele deschise şi o cuprinse strâns. Se simţea bine, dar nu era aşa cum ar fi trebuit.

Cum numai cu Sebastian era.

Deodată simţi o mână ce o strânse de umăr. Când se întoarse îl văzu pe Sebastian lângă ea. Furnicături îi săgetară tot corpul, iar căldura ce o cuprinse o făcu să şovăie. Avea impresia că nu-l cunoaşte deloc pe bărbatul hotărât şi impunător ce stătea acum lângă ea.

— Mergem acasă. Acum. Cuvintele lui fură ca un bulgăre ce o lovi direct în faţă. Simţi cum furia pune stăpânire pe ea.

— Sunt acasă, dacă nu observi. Sunt alături de mama mea şi de prietenii mei, ceea ce nu pot să spun despre tine.

Sebastian se trase deodată de lângă ea, iar palma ce-i ţinuse de cald umărului şi protecţia binevenită după tot ceea ce i se întâmplase, dispăru.

— Nu asta am vrut să spun. Dar trebuie să plecăm. Acum.

Dădu să-l contrazică, dar ceva din privirea lui Albert o făcu să tacă. Ceva nu era în regulă.

— Chiar cred că ar trebui să plecăm şi noi, spuse Albert cu voce serioasă, sărutând-o uşor pe Alexa pe obrazul fin. Aceasta îşi lăsă capul pe pieptul lui şi dădu din cap.

— În regulă, spuse Alexa şi se ridică de la masă. Doamnă Barbu, vă mulţumesc pentru tort. O îmbrăţişă scurt şi ieşi la braţul lui Albert. Ieşirea lor lăsă ca aerul din interior să trosnească fierbinte.

Marina era ca un arici când se despărți de mama ei, care nu-şi dezlipea ochii de ea.

Nu avea de gând să-l mai suporte mult pe Sebastian cu atitudinea lui de atotştiutor. Marina simțea că avea să-i scape vreun cuvânt pe care ar fi putut să-l regrete, dar ce drept avea el să se poarte aşa cu ea? în regulă, avea grijă de siguranța ei, dar nu era tatăl ei. La naiba, nu!

Anglia, Londra,
7 Septembrie 1940

După ce am ajuns cu bine jos, sau mă rog, cât puteam în situația noastră, am luat-o deodată de mână pe doamna Winter şi am tras-o spre casa mea. Dar am simțit rezistență din partea acesteia.

M-am întors spre ea cu privirea uimită şi speriată totodată. Nu mai puteam să mă controlez. În jurul nostru oamenii fugeau în toate părțile. Încercau să se ascundă de moarte, să fugă din calea ei.

— Haideți, i-am spus răstit, pentru că bombele continuau să cadă ca nişte stropi de ploaie. Aveam impresia că trăiesc un coşmar din care nu mă mai trezeam.

— Nu, am auzit-o spunând hotărâtă. Trebuie să ne

ascundem adânc între aceste ruine. Trebuie să căutăm un adăpost. O urmăream disperată. Oare o luase razna? Cum să ne băgăm sub aceste… dărâmături. Dacă picau peste noi?

— Vino, spuse doamna Winter. Trebuie să fie vreun adăpost pe aici, oricât de improvizat ar fi.

Văzându-i determinarea am simțit şi eu curajul cum mă cuprinde încet-încet, pentru că era o încercare timidă. Apoi am realizat că sigur ştia ce vorbea. Trăise şi în timpul Primului Război Mondial. Şi supraviețuise.

În timp ce mă lăsam eu acum trasă spre o ascunzătoare, oricare ar fi fost aceea, am prins cu coada ochiului mişcare pe după ruinele unei case. Am încercat să mă opresc, dar forța cu care mă trăgea doamna Winter mă derută pe moment.

— Stați, vă rog, am spus cu vocea întretăiată de la efortul depus. Am văzut ceva.

— Nu, trebuie să mergem mai departe.

Mi-am tras mâna din strânsoarea ei.

— În niciun caz nu am să plec. Dacă este cineva care are nevoie de ajutor?

Am văzut-o că îşi dădea seama de ce m-am oprit. Apoi dădu să plece să vadă despre ce era vorba. Ştiam că trebuia să fac ceva, dar parcă am încremenit. O altă bombă venea spre noi cu viteza luminii. Doar şuieratul mă făcu să mă arunc la pământ printre ruine.

Câteva secunde, sau poate au fost ore, zile, ani. Nu mai ştiam de când nu mai făcusem nicio mişcare. Deodată era o liniște de mormânt în jurul meu. Era fum, se simțea miros de

ars în aer. Fumul mă îneca. Am încercat să deschid ochii, dar nu mai vedeam aproape nimic. Mă usturau şi mă dureau urechile atât de tare, încât îmi venea să urlu, dar ceva mă reținea.

Nu doream să tulbur liniştea iadului.

M-am ridicat în capul oaselor încercând să-mi aranjez cât de cât hainele pe mine. Arătam ca o cerşetoare. Resturi din rochia mea abia îmi acopereau părțile intime. Părul îmi era vâlvoi.

Când m-am simțit destul de întremată, m-am îndreptat spre locul unde căzuse bomba, nu departe de mine. Trebuia să recunosc că aveam noroc cu carul. Dar eram singură. Când am ajuns la locul cu pricina, mormane de cărămizi acopereau corpul de femeie.

Mi-am dus mâna la gură când am realizat cine era sub dărâmături. Am căzut deodată în genunchi. Am strigat, am plâns, am implorat. Nu era posibil. Din vina mea murise. Din dorința mea de a ajuta şi din laşitatea mea de a acționa.

— Oh, Doamne! Oh, nu! NU! NU! NU!

Loveam atât de tare cu pumnul în ruinele acelea blestemate, încercam să dau la o parte molozul, încât am simțit sângele cum țâşnea, dar nu voiam să mă opresc. Nu mai auzeam nimic în jurul meu. Nici dacă ar fi picat cerul pe mine, nu m-ar mai fi putut opri. Nu ştiu cât timp trecuse încercând să ajung la trupul femeii. Dar am simțit cum puterile mă lăsau şi plângeam din ce în ce mai tare, dar nu îmi reveneam, nu reuşeam să mă adun. Apoi am cedat.

Simțeam cum din corpul meu dispărea viața. O mică speranță căpătasem când reușisem să o salvez pe doamna Winter mai devreme, dar dacă aș fi știut că sfârșitul era așa aproape, nu o mai despărțeam de soțul ei. Mi-am simțit capul greu, iar corpul îmi era parcă suspendat deasupra mea. Parcă nu mai era viață în mine. Mă părăsea cu fiecare clipă ce trecea. M-am lăsat încetișor pe molozul ce acoperea corpul doamnei Winter.

Am simțit cum două brațe mă cară, iar căldura ce rezona cu corpul meu, mă făcu să cad într-un somn adânc.

Pentru prima dată în viața mea am leșinat.

Aroma de ceai îmi făcu nările să freamăte. Oare așa se simte în Rai? Oare aceasta este liniștea de care vorbesc preoții? Să fie atât de simplu?

Nu credeam să mai văd vreodată cerul. Am deschis ochii, iar ceea ce am văzut mă făcu să cred în miracole. Tavanul era jos, aerul era cam îmbâcsit, iar pe patul improvizat lângă mine era trupul doamnei Winter.

M-am uitat ca trăsnită la ea. Dar cum…? Cine…?

M-am uitat cu atenție… Pieptul i se mișca. Aproape imperceptibil. Dar trăia. Iar aceasta era ceva ce nu mai îndrăznisem să sper.

Mi-am întors privirea pentru că lacrimile îmi începețoșau vederea și m-am uitat înapoi la tavanul ruginit. Atunci am realizat că eram probabil într-unul din adăposturile unei case.

Cum om fi ajuns aici, nu știu. Tot ce îmi aduceam aminte era zgomotul infernal făcut de aterizarea bombei și trupul

inert al doamnei Winter. Durerea din tâmple mă sâcâia la fel de mult. Îmi simțeam gura uscată, iar corpul îmi era atât de obosit, încât cred că aş fi putut să dorm o săptămână şi să nu mă simt refăcută complet.

Am închis uşor ochii când am auzit zgomot venind din colțul întunecat al adăpostului. Am mijit ochii să văd de unde vine zgomotul. M-am ridicat în coate, dar nimic.

Am văzut apoi cum se aprinde o scânteie de lumină. Iar chipul pe care nu credeam să-l mai văd vreodată apăru din umbră făcându-mi inima să tresalte atât de fericire cât şi de uimire.

Lucas al meu. Era în viață şi era cu mine.

Am dat să merg spre el când l-am văzut cum lasă capul în jos şi se reazemă cu greu de zid. Apoi, fără să vreau, mintea mea a făcut o incursiune în trecut. Trecutul apropiat. Când am aflat chiar de la Leila că el fusese în Londra. Şi nu mă căutase. O durere ascuțită îmi săgetă sufletul.

Ochii lui erau îndureraţi. Riduri adânci îi încadrau frumoasa gură. Părea că de-abia se mai ținea pe picioare.

Cu toate că simțeam ceea ce simțeam, ştiam că nu eram genul de om să întorc spatele unui om rănit. Chiar dacă acela era iubirea vieții mele, iar trădarea lui era cea mai puternică rană.

— Lucas? Vocea îmi era răguşită de la atâta țipat şi praf inhalat. Dar i-am văzut scânteia mică din ochi când a văzut că l-am recunoscut.

A venit spre mine şi cu mâna lunecând pe zid s-a

apropiat tot mai mult până a îngenuncheat lângă patul improvizat. Puterile nu-l mai țineau. A încercat să spună ceva, dar nu mai reuşi. Vedeam cum îl părăseau puterile. M-am ridicat repede în capul oaselor şi l-am prins la moment. Am făcut abstracție de propriile mele dureri şi rănile de la mâini. Apoi mi-a alunecat direct în brațe.

L-am ținut strâns. La fel cum l-am ținut şi pe copilaşul nostru înainte de a-l da surorii mele. Nu m-am putut abține şi i-am inhalat parfumul. Mirosul lui. Textura părului. Forța corpului său ce stătea acum sprijinită pe mine.

Uitasem cât de bine îl simțeam în brațele mele. Am încercat să mă ridic şi am reuşit cumva să-l aşez în locul meu.

Cu răsuflarea tăiată m-am aşezat exact în poziția în care fusese el cu câteva clipe înainte. Eram la căpătâiul lui. Apoi mângâindu-i fața frumoasă şi pletele şatene am realizat că el trebuie să ne fi adus aici pe mine şi pe doamna Winter.

Nu credeam să-l iubesc mai mult ca acum, dar inima îmi era plină de sentimente contradictorii. Nu voiam să-l iubesc. Nu doream să mai simt ceva pentru cineva care m-a trădat în cel mai josnic mod posibil.

Dar ştiam că orice s-ar fi întâmplat, el avea să rămână în inima, în sufletul şi în mintea mea.

Aşa cum stăteam ascunşi deocamdată de furia războiului, păream rupți de realitatea cruntă ce se întâmpla dincolo de zidurile din panouri de oțel. Am aruncat o privire şi spre bătrâna a cărei respirație se auzea încet.

Mi-am dus mâna la gură când mi-am adus aminte că

leşinasem pentru că o crezusem moartă, dar Lucas a salvat-o şi pe ea odată cu mine.

Nu ştiu cât timp trecuse. Nu se mai auzea nimic, dar mici fâşii de lumină pătrundeau timide în interiorul adăpostului. Fiori de groază m-au trecut când mă gândeam că eu dorisem să mergem spre casa mea şi numai cu ajutorul doamnei Winter l-am găsit pe Lucas. Fără să vreau. Fără măcar să mai visez la el.

CAPITOLUL 14

— Nu ştiu de ce a trebuit să te comporți ca un barbar, se porni Marina în timp ce intrau în apartamentul ei, după ce se despărțiră de Alexa şi Albert.

Atitudinea ei războinică nu slăbise în intensitate de când plecase de la mama ei. Chiar se simțea ca o bombă cu ceas, iar atitudinea calmă, deşi rece a lui Sebastian nu o ajuta cu nimic.

— Nu eu mă comport ca un barbar, tu eşti o încăpățânată şi te porți ca un copil.

Marinei îi căzu fața când auzi cuvintele lui. Auzi, să o facă pe ea copil.

— Aha, începu ea cu o voce răstită. Nu cred că m-ai considerat copil aseară când ai tăcut dragoste cu mine, îi scăpară ei deodată cuvintele pline de furie.

Sebastian se întoarse brusc spre ea. Ochii lui ardeau cu focuri albastre.

— Ştii că nu la asta m-am referit şi nu mai distorsiona

înțelesul cuvintelor mele. Se duse mai aproape de ea şi o cuprinse într-o privire mai mult decât înfocată când îi spuse pe un ton mieros. Poți să fii sigură că nimic la tine nu este copilăresc. Apoi un zâmbet îi apăru în colțul gurii, făcându-l să pară o felină la pândă. Ai crescut frumos, Rina.

Aceste cuvinte fură ca un balsam pentru Marina şi totuşi…

— Am să iau acest cuvinte ca pe un compliment, deşi…

— Aşa să faci şi nu mai căuta nod în papură, spuse Sebastian întrerupând-o. Şi ca să te calmezi, începu el întorcându-se şi mergând spre bucătărie, te-am luat de acolo pentru că voiam să vorbim despre ce am aflat azi.

Inima ei o luă la sănătoasa. Nu dorea să-şi mai aducă aminte de Mihnea, dar ştia că până nu termina cu povestea asta, viața ei nu va fi liniştită.

Îşi împreună mâinile şi apoi îşi trecu palmele peste poalele rochiei. O luă după el şi se aşeză la masă, unde imediat îi apăru în față o ceaşcă de ceai şi câțiva biscuiți. O urmă de zâmbet îi ridică colțurile gurii. Se uită în sus spre Sebastian.

— Vrei să mă îngraşi?

— Ai nevoie. Ochii lui fură străbătuți de o umbră de tristețe. Ai slăbit prea mult.

— Da, păi ce să fac, nu mai am poftă de mâncare în ultimul timp. După o mică pauză în care nu se auzi decât ticăitul ceasului de pe perete auzi glasul lui Sebastian. Era încordat şi dur.

— Azi în timp ce erai la mama ta, am trimis băieții să-ți

instaleze sistemul de alarmă la birou.

Marina dădu să protesteze când văzu privirea de neclintit a lui Sebastian şi consideră că era mai bine să-şi țină părerile pentru ea, cel puțin pentru un timp.

— Mulțumesc. Apreciez grija pe care mi-o porți.

— Păi, pentru asta sunt plătit, nu?

Sebastian ştiu că dădu cu bățu-n baltă imediat ce rosti cuvintele. Putea simți tensiunea în aer. O văzu pe Marina cum se ridică de pe scaun şi se apropie de el. Ochii ei, deşi clipeau repede pentru a alunga lacrimile ce se adunaseră cu o viteză îngrijorătoare, aruncau fulgere spre el când rosti cuvintele:

— Da, mi-ai mai spus, aşa că poți considera micul nostru interludiu ca pe un bonus pentru treaba bine făcută.

Simți că ia foc la vorbele ei dure şi reci. Asta credea ea despre actul lor intim? Nu era cu putință ca femeia dulce şi tandră pe care el o cunoscuse să se schimbe atât de mult.

O prinse de braț când aceasta încercă să treacă pe lângă el. Simți încordarea sub palmă.

— Ia mâna de pe mine, răbufni Marina şi-şi trase brațul cu aşa o forță încât îl luă prin surprindere pe Sebastian, astfel că ea era să pice de la viteza desprinderii, lovindu-se de zidul bucătăriei.

Sebastian întinse brațele spre ea pentru a o prinde, dar privirea Marinei îl opri.

— A fost ultima dată când ai mai pus mâna pe mine. Îți mulțumesc încă o dată că eşti aici şi faci treaba pentru care

eşti plătit. Supărarea, furia şi tristețea puseră stăpânire pe ea. Dar îți promit că nu îți voi mai sta în cale. Sper ca toată nebunia asta să se termine cât mai repede şi să te văd plecat din casa şi din viața mea.

Marina ieşi din bucătărie val vârtej, lacrimile şiroindu-i pe fața roşie de frustrare, dezamăgire şi… încă ceva. Iar inima ei bătu mult mai rapid când îşi dădu seama că era din cauza iubirii ei pentru Sebastian. O iubire care acum, în aceste circumstanțe nu-şi mai avea nici locul şi nici menirea.

Pentru câteva momente pe care le crezuse divine, îşi permise să creadă într-o împăcare, dar după cum se dovedise, se înşelase amarnic. Nu mai era nimic pentru ei. Totul se pierduse cu şapte ani în urmă şi nu mai exista nicio şansă ca acea iubire să fie resuscitată.

Intră în dormitor trântind uşa în urma ei.

Sebastian nu mai reuşi să scoată niciun sunet după monologul ei. Pur şi simplu nu îşi dădea seama ce naiba tocmai se întâmplase. Îşi trecu mâna prin părul creț şi se rezemă de chiuvetă. Îşi lăsă bărbia în piept expirând aerul aproape dureros.

Chiar crezuse că erau pe drumul cel bun, dar uitase cât de încăpățânată putea fi. Crezuse că putea să reînvie pasiunea şi iubirea lor.

Aşezându-se la masă cu o porție generoasă de whisky, luă o gură şi lăsă asprimea şi tăişul licorii să-l calmeze. Nu mai băuse de foarte mult timp. Dar acum simțea nevoia imperioasă de a uita.

Deşi, cu cât se amețea mai tare, cu atât amintirea dulce-amăruie a senzațiilor delicioase de a o avea în brațele lui îl tortura.

În cei doi ani cât fuseseră un cuplu, visase la intimitatea dintre ei, dar o lăsase pe ea să impună ritmul, pentru că o iubise foarte mult, dar după despărțire, acest lucru devenise ca un vis pe care-l avusese aproape în fiecare noapte.

Încă o iubea. Oftă supărat pe el pentru că nu reuşise să treacă peste o pasiune ce devenise mai mult decât putea suporta. Nicio altă femeie nu reuşise să-i şteargă amintirea ei. Iar în picturile lui, ea era o prezență constantă. Era iubita lui, era mama copilului lor, era prietena lui. Avusese atâtea visuri cu ea, pentru ea.

Simțea că nu mai putea să stea acolo. Încă mai avea lucruri importante să-i spună despre întâlnirea cu Snake, fostul lui camarad. Şi acum când se gândea la Cris, simțea fiori reci pe şira spinării. Pe frontul de luptă fusese de neoprit. Oare aşa era şi acum, se gândea Sebastian, dar nu-i trebui mult să-şi dea seama că da. După cum reacționase la întâlnirea din acea după-amiază, realiză nu că rămăsese la fel ci devenise mai rău, mai tăios, mai dur.

Sebastian scutură din cap, iar cârlionții negri îi mângâiară fruntea încruntată. Trebuia să vorbească cu ea. Nu putea să lase ca o mică ciondăneală să-i întoarcă de unde au plecat. Ştia că o rănise cu vorbele lui, dar era modul lui de a se apăra. Suferiseră prea mult şi unul şi celălalt.

Şi chiar dacă el nu ştia de ce ea îl abandonase, nu dorea

să o piardă. Voia o viață cu ea. Copii cu ea. Ştia că trebuia să aibă răbdare. Mai luă o înghiţitură simţind că se mai relaxase cu ajutorul băuturii. Se duse la chiuvetă unde-şi spălă paharul şi-l puse la uscat pe suportul special.

Întors în living îşi reluă locul de odihnă pe care i-l oferise Marina când venise prima dată la ea în casă. Se întinse cât era de lung, bucuros că sofaua îi oferea spaţiul necesar şi îşi lăsă privirea să cutreiere spaţiul frumos amenajat.

Da, hotărî el. Era bun gust în tot ce vedea în jurul lui. Cumva ştiuse că aşa trebuia să arate cuibuşorul iubitei lui. Îşi trecu o palmă peste faţa obosită cu un început de barbă. Suna bine cuvântul acela. *Iubită.*

*

Ticăitul ceasului de pe zidul de culoarea lavandei o irita pe Marina. Se uita spre fereastra de unde greierii îşi susurau cântecul nocturn. Simţea cum pielea o mănâncă. Nu-şi găsea locul. De când intrase în dormitorul ei se simţise ca o prizonieră în propria ei casă. Încercase să se odihnească, dar somnul nu se lipea de ea. Îmbrăcată într-o cămaşă scurtă de mătase de culoare albastru electrizant, dădu cearşaful la o parte simţind cum fierbe. Şi nu avea nicio legătură cu căldura sufocantă ce venea dinspre fereastra deschisă.

Se ridică deodată în picioare. Se duse lângă uşă şi-şi lipi urechea de ea. Se simţea ca la cinci ani când pândea să vadă dacă mama ei mai era prin preajmă pentru a putea fugi la bucătărie să mai sustragă câte o bunătate din bucătăria ticsită.

Supărată, se îndreptă dintr-odată. Nu avea de gând să se

poarte aşa în propria ei casă. Puse mâna pe clanță, dar curajul o părăsi când îl văzu tolănit pe sofa. Cu un picior căzut peste marginea acesteia şi cu pătura abia acoperindu-l, merse tiptil până ajunse lângă el.

Ştia că reacționase exagerat în acea seară. Dar ceva în interiorul ei se frânse când îl auzi cum reduse actul lor de iubire la nimic.

Întinse mâna pentru a-i atinge părul ce-i cădea lejer pe frunte. Nici în somn nu era liniştit. Încruntătura ce-i încărca fruntea nu-l părăsea. Un zâmbet se ivi pe buzele ei. Era convinsă că o visa pe ea. Nu putuse să nu observe că, de fiecare dată când se uita la ea, se încrunta.

Se aşează pe vine lângă canapea şi-l privi atentă dorind să-şi întipărească în minte fața lui frumoasă şi dură. Chiar în timp ce-şi lăsă mâna să cutreiere liniştită se auzi sunetul strident al telefonului ei. Îşi ținu respirația. Se ridică grăbită. Alergă până în bucătărie unde-şi lăsase poşeta. Aruncând o privire în spate, spera că zgomotul nu-l trezise pe Sebastian, pentru că ştia că are nevoie de somn. Părea atât de obosit şi nu atât fizic cât psihic. Ceva se întâmplase cu el. În viața lui. Va trebui să afle la un moment dat.

Scoase telefonul bucuroasă că sunetul încetase. Trecu cu degetul pe ecran şi-l deblocă. Prietena ei se pare că nu avea somn. Oare nu era cu Albert? Se încruntă uşor când se gândi că aceasta putea fi singură.

Strânse uşa bucătăriei şi atinse poza Alexei aşteptând să-i audă glasul. Şi nu avu mult de aşteptat.

— Rina, zise repede Alexa. Eşti ok?

— De ce nu aş fi? râse încetişor Marina.

— Uf, la fel a spus şi Albert, dar nu ştiu… se auzi oftatul îngrijorat al Alexei. Când l-am văzut pe Sebi ce supărat a venit şi cum a vorbit cu tine… pentru un moment nu l-am recunoscut.

— Alexa, ce-i cu sunatul la ora asta? nu se putu abține Marina să nu întrebe.

— Păi, după cum ți-am spus, voiam să ştiu dacă eşti în regulă.

Liniştea se lăsă deodată.

— Rina, începu Alexa, ce s-a întâmplat? Şi nu-mi spune că nimic, pentru că am simțit că nu eşti în regulă.

Marina ştia de presimțirile prietenei ei. Dar nu le luase în seamă niciodată. Nu credea în aşa ceva.

— Am avut nişte divergențe cu Sebi.

— Oh, îți dai seama că e prima dată de când s-a întors când îi spui pe numele de alint?

— Ah, zise surprinsă aceasta. Oricum, nu este nimic ce nu se poate rezolva.

— Mă bucur să aud asta, zise deodată înveselită Alexa. Acum trebuie să mă întorc. Am vrut doar să ştiu cum eşti.

Marina o iubea pe prietena ei, pentru că ştia cât era de îngrijorată pentru ea.

— Hai, fugi înapoi la Albert, râse Marina. Nu ştiu cum de te-a lăsat să pleci de lângă el.

Chicotitul Alexei îi încălzi inima.

— A adormit într-un final. Şi oricum, cine poate dormi lângă el? Arată ca un zeu şi mă tratează aşa de bine, încât nici nu pune mâna pe mine, decât ca să mă cheme la odihnă.

— Hei, ştii doar că ține la tine foarte mult şi vrea să te protejeze. Cred că vrea să facă lucrurile cu cap.

— Da, ştiu, dar devine frustrant, ştii, să dorm lângă el. Am impresia că nu mă place îndeajuns de mult încât să facă dragoste cu mine.

Marina simți suferința din glasul fetei. Ştia că Albert o iubea. O vedea în felul în care o atingea mereu. În ochii lui ce nu o părăseau nicio clipă. Era ceva la care ea doar visase să aibă alături de Sebastian.

Suspină şi-şi luă gândul de la aşa ceva. După încă câteva cuvinte îi transmise pupici Alexei şi închise.

Ieşind din bucătărie se uită cu atenție peste umărul canapelei şi văzu că Sebastian era în aceeaşi poziție. Un gând ciudat îi trecu prin minte.

Se apropie de el şi se lungi în fața lui. Îşi făcu loc încet fără a-l deranja şi se întinse cu spatele la el luându-i mâna caldă şi strângând-o în jurul ei, după care adormi într-un somn fără vise sau coşmaruri.

*

Alexa îşi lăsă telefonul mobil pe blatul din bucătăria modern amenajată, în mod surprinzător, în tonuri mult mai calde decât restul casei. Dacă nu l-ar fi cunoscut până acum pe Albert, s-ar fi gândit de ce s-ar ocupa cineva cu atâta grijă de amenajarea unei bucătării. Dar de când stătea cu Albert,

trebuia să recunoască faptul că mâncarea era mult mai bună.

Un zâmbet uşor îi ridică colţurile gurii. Chiar gătea nişte feluri de mâncare de care ea doar auzise, dar nu le gustase niciodată.

Se pregăti să se întoarcă în dormitorul pe care-l împărţea cu Albert. Îl iubea. Chiar foarte mult. Dar era ceva la el, în comportamentul lui. Era o reţinere ce nu existase până să se mute împreună cu el.

Chiar se gândea că poate fusese o greşeală mutarea. Suspină şi se îndreptă spre uşa bucătăriei când, ridicând privirea, îl văzu pe Albert stând rezemat de cadrul uşii. Cu o privire gânditoare, acesta se îndreptă spre ea, dezlipindu-se de uşă.

Inima Alexei începu să bată nebună. Ţinuta lui Albert, aproape că nu lăsa nimic imaginaţiei. Un pantalon scurt bleumarin, lăsat în jos pe şolduri, era singurul element vestimentar de pe corpul lui, şi nu prea putea să îl numească pijama. Mai ales cum i se vedeau muşchii bine conturaţi ai abdomenului. Iar picioarele lui lucrate, după cum bine aflase Alexa, în propria-i sală de fitness, erau perfecte. Dar, se gândi Alexa un moment, totul la el era perfect. Doar ea nu era.

Alexa se gândea că îmbrăcat aşa, în niciun caz nu o făcea să nu se gândească la el. Iar comportamentul lui o inducea în eroare.

— Ce s-a întâmplat, Lex? întrebă acesta cu voce calmă când ajunse lângă ea. Avea mâinile încrucişate cu muşchii jucându-i lejer în faţa ochilor.

— Hmm, nimic, zise ea, încercând să treacă pe lângă el cu privirea în pământ.

Brațele lui Albert țâşniră în fața ei deodată. O blocă punându-şi brațele de o parte şi de alta a corpului ei. Trupul Alexei se lăsă uşor pe marginea blatului de bucătărie, iar stranii senzații îi cotropiră corpul. Îi putea simți respirația mentolată pe față când el se lăsă în jos, susurându-i la ureche:

— Te-am căutat. Sunetul glasului lui îi mângâia delicat urechea.

— Ah, un icnet îi scăpă acesteia de pe buze. Simțea cum ia foc încet dar sigur. Cuvintele lui aveau o greutate pe care nu o mai simțise până atunci la el. Era ceva diferit. Ridică ochii spre ai lui, iar pasiunea ce mocnea se revărsă asupra ei ca un torent.

Se simți ca un ghețar plutitor ce se îndreaptă cu viteză spre un altul nereuşind să evite coliziunea.

Respirația i se acceleră când îi simți palmele cum se ridică pe talia ei.

— A trebuit să beau apă. Îhm, mi se făcuse sete.

— Aha, continuă el încetişor. Nu o credea, se gândi Alexa, şi nu ştia de ce minţise. Palmele lui se ridicară mai mult până ajunseră în dreptul feței unde îi cuprinse obrajii mângâindu-i buzele cu degetele mari.

Erau atât de catifelate, se gândi Albert. Ar fi putut să le sărute toată viața şi nu s-ar fi săturat de ele. De altfel, de ea. Nu ştia de ce nu i-a spus că a vorbit cu Marina, de ce a simțit nevoia să-l mintă. Da, era adevărat, o auzise când îi

mărturisise prietenei ei că dorea să aibă relații intime cu el. Iar gândul acesta îl înfierbântă şi mai mult, pentru că el ar fi vrut să facă dragoste cu ea încă din prima seară când o adusese la el acasă, acum şi casa ei. Dar ştiuse că nu era pregătită.

Acum, privind-o cu ochi arzând de dorință, realiză că aşteptase prea mult pentru a-i arăta cât de mult o iubea. A încercat să-i câştige afecțiunea, să o facă să se simtă în siguranță, să se destindă şi să fie relaxată în preajma lui.

Îi auzi respirația sacadată şi ştiu că îşi atinse scopul.

— Cred că e momentul să ducem relația noastră la un alt nivel.

— Doamne ajută, izbucni Alexa, iar privirea lui uimită o făcu să roşească mai rău ca o căpşună. Aceasta îşi duse mâna la gură când realiză ceea ce tocmai spusese.

— Oh, îmi pare rău, adică…

— Nu, râse Albert, iar sunetul reverberă în liniştea încăperii. Ai dreptate. Cred că am aşteptat destul.

Brațele Alexei îl cuprinseră pe după gât şi îl strânse tare. Albert o cuprinse la rândul lui, după care o ridică brusc în brațe, iar icnetul de surpriză al Alexei îl amuză teribil.

— Cred că am să te iau pe sus, domnişoară Stănescu, îi zise cu vocea îngroşată de emoție.

— M-ai luat pe sus de când ne-am cunoscut, spuse cu glas scăzut Alexa.

Privirile li se întâlniră şi, preț de o secundă, erau numai ei pe lume. Nu mai conta nimeni şi nimic. Apoi gurile năvăliră una spre cealaltă, buzele jucând un joc numai de ele

ştiute de-a lungul veacurilor.

Sângele năvălea în venele Alexei şi era atât de încântată de tot ce se întâmpla încât avu vaga impresie că aude muzică. Dar nu i se părea. Acordurile suave ale Dunării Albastre ale lui Strauss îşi făcură simțită prezența, când ridicată în brațele lui, Albert începu să danseze cu ea.

Râsul o gâtui, plăcerea de a fi în brațele lui o făcu să toarcă ca o pisică.

— Ah, țipă ea de plăcere şi surpriză, când acesta o învârti încă odată în brațele lui.

— Asta este doar pentru tine, spuse el, şi o depuse pe picioare, trăgându-i mâna spre gura lui şi depunându-i o sărutare pe palma deschisă. Fiori încinşi de plăcere o cutremurară pe Alexa până în străfunduri.

Prinzând-o de talie începu să o învârtă în paşi de vals prin holul apartamentului până în livingul ce-i plăcea atât de mult Alexei. Acolo, având loc la discreție, se învârtiră până Alexa ar fi căzut de pe picioare, dacă nu ar fi fost bine ținută de brațele puternice ale lui Albert.

Mii de gânduri îi bântuiau mintea tinerei femei, dar nu dorea să destrame acest vis, această minune ce i se întâmpla. Ştia să valseze, mama Marinei avusese grijă să o învețe, în acelaşi moment în care o învățase şi pe fiica ei.

Dar să ştie că primul ei vals va fi într-o ținută atât de sumară, o uimise. Dar cel mai mult îi plăcea costumul lui Albert. Piele ce acoperea muşchii puternici ai mâinilor şi abdomenului şi pantalonul scurt ce oferea o minusculă

protecție.

Sărutări scurte şi jucăuşe se năpusteau asupra ei, de fiecare dată când se apropiau după câte o rotire. Mâinile lui Albert nu-şi părăseau locul, dar nici nu trebuia pentru că-l simțea peste tot. Căldura ce emana dinspre el o făcea să se topească precum gheața la contactul cu focul lui. Iar ochii erau tăciuni albaştri că ardeau nestăvilit.

Înainte de a face vreun comentariu cu privire la ținuta lor, sau mai bine spus la lipsa acesteia, îşi lăsă privirea să alunece în jurul lor şi observă că ajunseră în dormitor.

Oh, Doamne, se gândi ea, chiar o luase pe sus, pentru că nu ştia cum ajunsese acolo. Patul impozant pe care-l împărțiră până atunci, în fiecare seară, şi care o făcea să aibă cele mai nebuneşti vise, îi răscolea inima şi trupul. Ardea toată şi dorea nespus ca acel foc lăuntric să fie stins, deoarece ştia că numai el putea să o facă. Nimeni altcineva. Îşi îndreptă ochii spre el şi văzu că acesta se aşeză pe marginea patului. Cu degetul făcându-i semn să vină la el.

Alexa mergea cu capul lăsat uşor într-o parte, iar un zâmbet calm i se aşternu pe chip. Era ceea ce aşteptase de atâta timp. Pe el îl aşteptase toată viața, ştia că după toate nenorocirile ce i se întâmplaseră, ceva bun trebuia să i se întâmple. Acum sufletul ei era liniştit, mintea calmă, doar bătăile inimii îi trădau emoțiile. Îl iubea şi ştia că şi el o iubea la rândul lui.

Când se apropie de el, acesta o trase spre el prinzându-i talia în palmele lui mari, iar gura lui se năpusti asupra pielii ei

înfierbântate, acoperită de cămăşuța ce nu lăsa loc imaginației.

Sărutarea lui umedă şi încinsă îi trimise furnicături prin tot corpul. Aproape leşină când gura lui ajunse la sâni şi de acolo mai sus cu buzele mângâindu-i clavicula. Simțea că zboară fără a părăsi zona sigură a pământului.

Îl cuprinse cu brațele şi se lăsă trasă în jos spre corpul lui. Tăria acestuia şi fermitatea brațelor o ținură suspendată deasupra lui înainte de a o aşeza pe spate. Ajuns deasupra ei o privi cu atenție, iar ea se simțea de-a dreptul devorată de privirea lui pătimaşă.

Mâinile lui începură să-i cutreiere corpul, iar când ajunse să stea goală sub el, pielea ei era atât de încinsă încât avea impresia că devine scrum în brațele lui.

Apoi exact ca în ritmul valsului pe care-l dansară împreună, corpurile lor deveniră una, iar scânteile ce izbucniră din inimile lor pluteau deasupra, luminându-le calea.

Inima Alexei era plină de iubire pentru Albert. Capul lui stătea pe pieptul ei, iar sunetul bătăilor inimii cântau aceeaşi melodie ce se auzea şi din pieptul iubitului ei. Mângâindu-l pe părul răvăşit de câte ori îşi trecuse mâinile prin el în tumultul pasiunii, Alexa îi ridică capul şi-i depuse o sărutare uşoară ca fulgul.

— Chiar m-ai luat pe sus, domnule Cristescu, spuse cu glasul amuzat, după care continuă pe acelaşi ton, şi sper că nu mai trebuie să aştept tot atât de mult până data viitoare.

Ochii lui luceau când se lăsă pe spate şi, prinzând-o de talie, o trase deasupra lui. Râsul ei era cel mai drag sunet pe care dorea să-l audă pentru tot restul vieții.

— De abia am început, iubire, acum nu mai ai scăpare, continuă el iar sprâncenele ce se ridicau diabolic deasupra ochilor angelici o făcură să închidă ochii de dorință, după care fu luată cu asalt de gura lui caldă şi mâinile lui blânde şi sigure.

CAPITOLUL 15

Mirosul de cafea, tare şi neagră aşa cum îi plăcea ei, îi umplu nările făcând-o să se ridice deodată în capul oaselor. Marina se uită buimacă în jurul ei. Oare cum ajunsese să doarmă în patul ei? Era sigură că se culcase lângă el pe canapeaua din living. Inima îi făcu o tumbă. Doar dacă… da, asta era, el se trezise primul şi nu-i suportase prezența lângă el. Un junghi de durere o săgetă. Privirea i se întristă când îşi dădu seama că după discuția din seara trecută, sigur îl pierduse pentru totdeauna pe Sebi.

— Oh, un suspin sfâşietor îi scăpă de pe buzele tremurânde. Îşi duse palma la gură pentru a-şi reține lacrimile. Asta este. Dacă va trebui să suporte vreun cuvânt urât din partea lui, de data aceasta avea să vorbească, pentru că ştia că greşise şi nimeni nu poate îndura la nesfârşit comportamentul ei aiuristica.

Dar îl iubea atât de mult. Nu ştia cum avea să mai scape

din asta de acum înainte. Imagini cu ea sfâşiată de durere îi invadară mintea. Ştia cât de mult se chinuise să iasă din starea aceea covârşitoare după ce-l văzuse cu amanta lui. Crezuse că trecuse peste, dar amintirile erau atât de vii şi o devorau pe interior.

Trase adânc aer în piept şi se ridică. Se duse la toaletă, se aranjă, după care, cu capul sus, se duse direct la bucătărie unde ştia că va fi va găsi pe Sebastian.

Acesta era aşezat la masa din bucătărie unde pregătea ceva de mâncare. Această imagine aproape o şocă pe Marina. Aproape. Pentru că ea ştia că lui îi plăcea să o răsfețe cu feluri ciudate de mâncare, nu că ea ar fi fost foarte deschisă le diferitele feluri culinare pe care i le făcea. Dar îşi dăduse seama că îi lipsiseră, îi lipsise el. Dar ce să facă acum când ştia că el nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea?

Tumbele inimii reveniră mai puternice ca tobele, trebuia să afle.

Se duse lângă el. Trase un scaun şi se aşeză.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă ea observând că el nici nu ridicase privirea spre ea.

Sebastian o simțise înainte de a o vedea. Îi simțea aroma, îi ştia gustul. O dorea cu totul. Dar ştia că trebuie să aştepte. Aşa că nu făcu decât să curețe în continuare cartofii pentru musacaua pe care dorea să o facă. Era o rețetă nouă pe care o descoperise de la unul din prietenii lui străini cu care rămăsese în legătură, de când venise de pe front. Probabil pentru majoritatea, gătitul era o corvoadă, dar pentru el

devenise un mod de a se relaxa şi a se detaşa de munca lui, ce-l solicita tot mai mult.

— Da, zise întinzând mâna spre coşul cu legume. Poți să cureți ceapa, dacă vrei.

— Aha, ştiam eu că-mi vei da să fac ceva ce ție nu-ți place.

Ochii lor se întâlniră. Era prea multă dragoste acolo, erau regrete, erau diferite stadii ale iubirii. Apoi el continuă ce făcea fără a mai spune nimic.

Au lucrat în linişte câteva momente, până fură întrerupți de sunetul soneriei.

— Aştepți pe cineva? întrebă Sebastian încruntat uitându-se spre ea.

Ei da, aceasta era privirea pe care i-o arunca de fiecare dată când se uita la ea.

— Nu, zise ea oftând şi gesticulând cu cuțitul, dar mă mai caută câteodată clienții şi acasă. Ştii, eu stau mai mult în atelier şi aceştia nu mă văd sau stau de vorbă cu mine doar atunci când îmi lasă câte o piesă la restaurat.

Acesta se ridică şi se duse la uşă fără a mai spune un singur cuvânt lăsând-o pe femeie să-şi continue munca.

— Să întreb cum m-ai găsit? întrebă Sebastian cu glasul rece, când deschise uşa de la intrare iar în fața lui nu era nimeni altul decât Cris, fostul lui camarad.

Acesta se uită ironic la rândul lui, după care spuse cu amuzament:

— Serios? Chiar te-ai gândi să mă întrebi asta, bătrâne?

Ah, eu nu cred, dar hai mai bine să o lăsăm baltă, pentru că ce am eu să-ți spun este mult mai important.

Cuvintele lui îi făcură inima să se strângă. Ştia că, deşi se ocupa cu ce se ocupa, Cris nu ar fi venit până la locuința Marinei doar ca să-l salute. Îi privi ținuta militărească, după care, cu un braț întins îl pofti înăuntru.

Când se întoarseră amândoi în living, privirile lor înghețară. Fiecare din alt motiv. Marina stătea în fața lor, frumoasă şi înaltă cu ochii verzi scânteietori şi plini de iubire pentru Sebastian. Ținuta ei era destinsă, dar Sebastian ştia că era doar o aparență. Ochii lui Cris erau plini de interes pentru tânăra ce stătea gata de luptă în fața lor. Se uită cu o privire lungă când la unul când la celălalt, şi deodată spuse răstit, aproape speriind-o pe Marina.

— Omule, nu-i de mirare că nu şi-o poate scoate din sistem, dobitocul ăla de Mihnea.

Atât îi trebui Marinei, să audă numele atacatorului, ca să simtă că lumea ei se năruie. Frica o paraliza. Era un sentiment de care nu mai scăpa de când avusese loc incidentul acela nenorocit.

— Ce vreți să spuneți cu asta, şi mai ales, cine sunteți? întrebă ea nefăcând niciun pas înspre ei.

Sebastian ajunse la ea şi o cuprinse cu brațul pe după talie, trăgând-o spre el, pentru a-i arăta clar lui Cris, că ea era a lui. A lui şi a nimănui altcuiva, iar cine încerca să-i facă rău ei, va avea de-a face cu el.

Ochii Marinei nu se desprindeau de bărbatul înalt cu

cicatrice pe față. Era ceva cu tipul ăsta ce-i făcea sângele să înghețe. Era… malefic şi totuşi… peste toate vălurile de la suprafață, un grăunte de candoare sau nelinişte se regăsea ca un praf presărat deasupra lui. Sentimente contradictorii o încercau pe Marina în timp ce ochii ei îl fixau. Dacă ar fi rugat-o cineva să-l caracterizeze pe acest individ dur ar fi zis că este un om neîmpăcat cu proprii lui demoni.

— Este Cris, zise Sebastian, ochii lui aruncând fulgere spre camaradul lui pentru a nu-l lăsa să se recomande cu porecla lui, care sigur ar fi speriat-o şi mai mult pe Marina. Este un… prieten.

Râsul tăios şi ironic al lui Cris spulberă liniştea încăperii la auzul acestui apelativ. După care acesta se uită la privirea nemiloasă a lui Sebastian şi continuă:

— Da, sunt un prieten al lui Sebastian, iar acum aş avea ceva foarte important de spus, pentru a-mi putea vedea în continuare de treburile mele, glasul lui era în continuare tăios, dar se simțea şi o urmă de umanitate. Ceva ce îl făcu pe Sebastian să se încrunte. Nu văzuse până atunci niciun semn de bunătate la camaradul lui, se gândi Sebastian.

— Te rog, spune ce ai de spus, pentru că avem treabă.

Marina se întoarse spre Sebastian. Nu ştia ce era între cei doi, dar scânteile pe care aproape le vedea între ei, îi trimiteau fiori reci pe şira spinării.

— Sebastian, interveni ea repede, nu-l putem lăsa pe prietenul tău să stea în uşă, după care se reveni spre Gris şi-l rugă să intre în living unde puteau vorbi liniştiți.

Nu putu să nu simtă strângerea fermă a brațului. Putea să jure că dacă s-ar fi întors în acel moment spre Sebastian i-ar fi văzut supărarea întipărită pe frumosul lui chip.

După ce s-au aşezat, Marina ar fi vrut să-i ofere şi ceva de băut lui Cris, dar privirea rece a lui Sebastian o pătrundea ca o gheară ceea ce o făcu să încremenească în locul ei. Ceva nu era în regulă, se gândi Marina.

— Ce s-a întâmplat de nu mai suporta amânare? întrebă Sebastian cu maxilarul încordat, privind ochii ca de şarpe ai lui Cris.

Cris se lăsă pe spate, relaxat, pe canapea, ținându-şi brațele încrucişate. Toată atitudinea lui era în totală contradicție cu ştirea pe care urma să o dea, o bombă ce avea să-i năucească pe amândoi. Nu ştia de ce, dar răsturnările de situație i se păreau aşa de dramatice, aşa de… pe placul lui. Învățase să se joace cu destinele oamenilor.

— Tipul care era în cârdăşie cu Mihnea, a fost găsit mort într-un tomberon. Glasul lui fu ca al unui călău.

După ce spuse ultimele cuvinte, putu auzi respirația şuierată a femeii, iar ochii ei gravi se întoarseră numaidecât spre Sebastian. Ceva în Gris se destrămă. Putu să simtă nevoia acesteia de protecție, nevoia de siguranță. Era ceva ce nimeni nu mai reuşise să-i transmită.

O fărâmă de bunătate renăscuse în el, era ceva ce crezuse demult uitat. În pieptul lui nu mai simțise nimic de o bună bucată de vreme. Exista doar. Nu mai trăia cu adevărat de când pierduse singura ființă pe care o iubise cu adevărat.

— Oh, Doamne! exclamă Marina. Chipul ei deveni palid. De unde ştiţi despre asta? Privirea ei alunecă de la un bărbat la celălalt. Era ceva ce ea nu ştia şi se simţea folosită. Simţea că parcă toţi îşi băteau joc de ea. Lucrau pe la spatele ei, când ea ar fi trebuit să fie prima care să ştie. Se uită la Sebastian timp îndelungat, în care nimeni nu mai spuse nimic, iar ochii acestuia o provocau să-i comenteze ceva.

Hotărând că cel mai bine ar fi să păstreze ce avea de spus pentru când rămâneau singuri, îşi întoarse privirea spre Cris. Glasul ei era de gheaţă. Dacă tot ştia toată lumea ce i se întâmplase, mai bine era să pună toate cărţile pe masă şi să termine odată cu toată nebunia asta.

— Îhm, să întreb cine l-a omorât, sau pot să-mi dau cu presupusul?

Amândoi bărbaţii rămaseră uimiţi de întrebarea ei, dar colţurile gurii lui Cris se ridicară uşor ironic, şi totuşi se simţi mândru pentru că se afla în preajma unei femei ce nu se lăsa doborâtă de nimic. Era sigur că dacă el ar fi fost al om, în alte timpuri, ar fi reuşit să fie o concurenţă serioasă la inima ei.

Dar pentru el nu mai era nimic. Viaţa lui era alta. El era altul. Chipul lui era altul.

Scutură uşor capul, revenindu-şi din reveria ce-l cuprinse pentru scurte momente.

— Ai dreptate, zise şi se uită apoi la Sebastian care era furios. A fost Mihnea. Şi ca să vă răspund la o altă întrebare, spun asta pentru că unul din oamenii mei l-a văzut în timp ce căra cadavrul. Se pare că devenise o piedică în planurile lui cu

privire la tine, Marina.

Sebastian îşi puse palma pe mâinile împreunate ale Marinei, strângându-le uşor. Ar fi vrut ca ea să nu audă nimic din toate astea. Dar ştia că este o femeie puternică.

— E-n regulă, zise repede Sebastian. Voia să-l vadă plecat de acolo pe Cris. Nu-i plăceau privirile pe care i le arunca acesta Marinei, de parcă ar fi putut să o ia de acolo şi dispară cu ea în lumea largă. Era ceva ce nu văzuse până atunci la Cris. Era suferință, dar Sebastian nu avea de gând să-şi piardă vremea cu un om care demonstrase că nu-i păsa de nimeni decât de el.

— Voi lua măsurile necesare pentru a o proteja, continuă Sebastian. Mersi că ne-ai anunțat, deşi puteai să-mi dai un telefon, ştii doar, comentă supărat că trebui să o facă pe Marina să treacă prin toată tărăşenia.

La aceste cuvinte ochii verzi ai Marinei aruncară fulgere înspre Sebastian. Nu-i venea să creadă că putea să vorbească aşa lejer despre un subiect atât de important. Adică despre protecția ei. Însă nu reuşi să scoată niciun cuvânt pentru că soneria o opri. Se uită la ambii, de parcă ar fi aşteptat să i se confirme ceva, după care aceştia spuseră la unison:

— Nu aştept pe nimeni.

Dacă nu ar fi fost o situație excepțională şi anume siguranța propriei vieți, Marina ar fi râs cu lacrimi la vederea fețelor celor doi bărbați care arătau atât de uimiți, încât nu ar fi spus că-şi aruncaseră priviri criminale unul altuia cu puțin timp în urmă.

Cu un oftat se ridică de pe fotoliul unde stătuse până atunci şi se îndreptă spre uşă. Se uită pe vizor şi cu un mormăit deschise uşa şi fu întâmpinată de vocea piţigăiată a doamnei Dima.

— Ce se întâmplă, Marina? Am văzut un *domn,* zise bătrâna pe o voce conspirativă, urcând la tine la etaj. Apoi am auzit glasuri de la tine din apartament.

Doamne, se gândi Marina, femeia asta nu avea alte treburi decât să stea cu urechea lipită de ziduri?

— Nu este nimic, doamnă Dima. Îmi cer scuze dacă v-am deranjat. Este doar un prieten.

— Oh. Ştii doar, Marina, pe vremea mea, dacă stăteai singură şi veneau atâţia bărbaţi la tine, erai considerată o femeie uşoară.

Marina simţi că îi venea să intre în pământ de ruşine. Cu coada ochiului văzu privirile pline de *amuzament,* ale celor doi tineri din livingul ei. Auzi, se amuzau pe seama ei. Cum îndrăzneau?

— Nu este nimic, staţi liniştită doamnă Dima, cei doi sunt prieteni buni, doar că ştiţi au fost plecaţi multă vreme şi de aceea nu i-aţi mai văzut pe aici. Îi venea să-şi dea palme pentru să deschisese uşa. Era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Ah, păi atunci nu vreau să te reţin, dar ştii… ochii bătrânei o iscodeau, iar aluna aceea ciudată o făcea pe Marina să pară impertinentă şi să nu-şi poată lua privirea de la ea, trebuie să te hotărăşti la unul din ei, deşi eu l-aş alege pe

băiatul acela drăguț și creț. E pur și simplu adorabil.

Pentru prima dată, de foarte mult timp, Marina râse din toată inima. *Adorabil* nu era un cuvânt pe care să-l poată folosi pentru a-l caracteriza pe Sebastian. Mai degrabă arogant, superprotector, încăpățânat și ar mai fi fost câteva cuvinte care i-ar fi venit în minte dacă se gândea la Sebastian și niciunul nu era nici pe aproape de adorabil.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru grijă, dar vă asigur că totul este în regulă.

— Oricum, continuă doamna Dima, în timp ce se îndepărta de ușă, nici celălalt nu este de aruncat, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

Cu aceste cuvinte Marina pur și simplu rămase șocată în dreptul ușii, până simți pe umăr mâna lui Sebastian. Nu știa cum, dar ar fi pariat cu viața ei că el era cel care veni lângă ea și nu se înșelă când se întoarse spre el. Dar ce o făcu să simtă că i se înmoaie picioarele, fu privirea lui plină de căldură când ochii li se întâlniră.

După ce se despărțiră de Cris, care plecă de parcă îl mânau diavolii din spate, rămaseră singuri. Se întoarseră în bucătărie unde fiecare își reluă locul. Cu cuțitul într-o mână și un cartof în cealaltă, Sebastian se uită la ea atent. Era sigur că făcea ce trebuie. Nu era altă posibilitate. Cu vocea hotărâtă spuse:

— Cât zile poți lipsi de la atelier? Simți privirea uimită a Marinei.

— Nicio zi, zise aceasta șocată, știi doar cât am de lucru.

Nu mă pot opri acum din toate treburile mele, doar pentru că un nebun şi-a pus în minte să mă omoare. La naiba, dacă tot are de gând să o facă, eu nu am de gând să fug ca o laşă.

Cuvintele ieşiră ca un bulgăre din gura Marinei. Se ridică repede de la masă. Aruncă cuțitul în chiuvetă şi se uită la Sebastian care o privea cu încruntătura obişnuită.

— Să nu cumva să crezi că o să mă ascund acum toată viața din cauza acelui nenorocit, glasul i se ridică până ajunse să țipe la ultimele cuvinte. Dar el putu să simtă panica dincolo de toată bravada ei.

Se ridică şi duse la ea. Îi luă palmele între ale lui.

— Rina, spuse el, şi o simți cum se relaxează la alintul lui, trebuie să fii conştientă că eu trebuie să te apăr cu orice preț. Pentru asta…

— Da, îl întrerupse ea nervoasă deodată, pentru asta eşti plătit.

Trăgând aer în piept, Sebastian se uită la ea.

— Da, ai dreptate, pentru asta sunt plătit şi am de gând să-mi îndeplinesc datoria cât mai bine posibil.

Aşa că te anunț de pe acum că mâine dimineață plecăm. Şi cu asta basta.

— Cum îndrăzneşti?! îmi spui mie ce să fac de parcă aş fi o marionetă pe care să o poți muta dintr-o parte în alta. Ascultă la mine, îngâmfatule, zise şi-l împunse cu degetul în pieptul tare, eu nu plec când îmi spui tu.

El îi luă deodată degetul în palma lui şi-l duse la buze unde îl sărută uşor şi văzu cum i se măresc ochii.

— Ba da, femeie încăpățânată. O să faci ce-ți spun eu, pentru că te vreau vie şi nevătămată.

Glasul lui îi trimise căldură în tot corpul. Era ceva acolo ce o făcu să creadă că era mai mult decât apărătorul ei desemnat din oficiu. Putea să creadă în aşa ceva? Putea să mai fie rănită încă o dată? Pentru că ştia că dacă aşa ceva avea să se întâmple ea nu se va mai putea redresa. Nu mai era o tânără naivă. Acum era o femeie matură, care iubea din toată inima, cu toată ființa.

— Ok, începu ea cu voce calmă, dacă sunt de acord cu asta…

— Trebuie să fii de acord, nu ai de ales, comentă repede Sebastian, nelăsând-o să-şi ducă ideea până la capăt şi aproape izbucni în râs când o văzu că se încruntă la el. Ştia că nu avea să cedeze fără a pune nişte condiții, iar el avea să le accepte pe toate pentru că *o iubea.* Uau, recunoscuse în sinea lui acest fapt. Era ca o alinare a sufletului.

— *Dacă* sunt de acord, începu Marina ridicând un deget pentru a-l face să tacă, voi dori să-mi iau şi pictura. Nu am de gând să-mi las baltă clienții doar pentru că un psihopat crede că poate să-mi schimbe mie viața după bunul lui plac şi să mă amenințe.

Se uitară unul la celălalt, lupta voințelor era acerbă, dar Sebastian nu făcu decât să se apropie de ea mai mult până respirațiile lor se intersectară. Erau ca doi luptători ce-şi încercau puterile când deodată bărbatul îi depuse o sărutare uşoară pe buzele întredeschise. Uimirea se putu citi pe chipul

Marinei, dar nu tăcu nicio mişcare pentru a se retrage. Îşi dorise de atâta timp să-l simtă lângă ea, să-i simtă aroma, catifelarea buzelor.

— Ştii că aş face orice pentru a te proteja, zise Sebastian cu glasul răguşit de emoție. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase în brațele care-i oferiseră Marinei tot timpul protecție. Vom face cum vrei, numai să ştii că vom pleca, dar nu vom spune nimănui unde suntem, tocmai pentru a nu-i pune şi pe ei în pericol. Se uită în ochii ei ce păreau îngrijorați. Probabil se gândea la Alexa şi la Albert.

— De acum avem de-a face cu un criminal. Iar cu cât ştiu mai puțini de plecarea noastră, cu atât mai bine. Vor fi doar câteva zile. Vom face în aşa fel încât să creadă că dorim puțin timp doar pentru noi.

Cuvintele lui îi dădură aripi să creadă într-o iubire la care doar visase. Şi chiar dacă el doar avea să se prefacă, ea nu o va face, pentru că aşteptase prea mult o dragoste ce o ocolise în toți aceşti ani.

— În regulă, zise ea cu tonul cald, iar ochii lui nu o scăpau nicio clipă.

Nu mai aveau decât să-şi facă bagajele. Hotărâră că era mai sigur ca Sebastian să meargă la atelier şi să-i ia toate ustensilele Marinei şi pictura. Nu le mai rămânea decât să se mintă că doar se prefăceau a avea o regăsire tandră şi plină de iubire.

Dar inimile lor trăiau la intensitate maximă. Se simțeau una pe cealaltă de parcă ar fi fost racordate la acelaşi trup.

Erau una.

CAPITOLUL 16

Anglia, Londra,
10 Septembrie 1940

Sentimente ciudate şi contradictorii mă bântuiau. Privirea îmi aluneca tot mai des, spre corpul inert al lui Lucas. Părul lui frumos era şi el la fel de lipsit de viaţă. Doar pieptul ce se ridica încetişor îmi arăta că mai trăia.

După noaptea în care m-am trezit pe patul din adăpostul improvizat, am ştiut că lumea noastră nu va mai fi aceeaşi, precum nici noi nu vom mai fi vreodată. Copiii, tinerii care s-au iubit nu mai există. Lumea noastră s-a prăbuşit şi s-a sfărâmat în mii de bucăţele, îl iubeam, poate mai mult ca la început, dar undeva în adâncul sufletului ştiam că nu mai doream să sufăr. Şi acum vorbele tăioase ale Leilei îmi răneau timpanele. Era o imagine de care nu mai scăpăm. Dar în acelaşi timp îmi era şi frică să întreb.

M-am ridicat şi am stat cât am putut de dreapta în dreptul uşii adăpostului. Era un moment de linişte. Dar această linişte mă îngrozea. Ştiam că nu se terminase cu bombardamentele. Mi-am trecut o mână prin părul negru ce era atât de încâlcit încât îmi venea să plâng. Mă simţeam murdară, mă simţeam părăsită de toţi, mă simţeam pierdută. Singurul gând ce-mi oferea o alinare cât de mică era faptul că

familia mea avea grijă de copilaşul meu. Copilaş pe care nu îl voi mai vedea.

Pentru că acesta fusese preţul ca ei să-l crească. Să nu-i fac de râs.

Pfui. Cu pumnul ridicat am lovit marginile zimţate ale plăcilor ce susţineau adăpostul. Lacrimi amare îmi curgeau pe faţa murdară. Am tras aer în piept şi m-am întors spre locul unde se odihneau cei doi. Doamna Winter îşi mai revenise. Încercam să fac tot posibilul pentru a-i ajuta, dar nici eu nu ştiam ce fac. Ieşeam ziua, doar pentru a aduna provizii, dar nemaiavând casa mea, era foarte greu. Iar noaptea era momentul de veghe.

Am făcut rost de un radio, dar eram îngrozită să-i dau drumul. Parcă dacă nu-l auzeam, reuşeam ca în momentele de linişte să închid ochii şi să uit unde sunt. Mă imaginam în braţele lui Lucas, exact cum eram în pictura ce mi-o făcuse cadou. Îmi era atât de dor de ea! Speram doar că o voi recupera. Avea o însemnătate atât de mare pentru mine. Pentru că fusese făcută din dragoste.

Am oftat şi exact în acel moment privirea mea a fugit grăbită înapoi spre chipul lui Lucas. L-am simţit. Ochii lui erau aţintiţi asupra mea, apoi vocea lui lipsită de putere se auzi:

— Am venit după tine. M-am întors la tine.

Atât de puţine cuvinte pentru a mă face să încremenesc. Inima mea a luat-o la sănătoasa. Afară era război, iar în inima mea se ducea lupta pentru supravieţuirea spiritului meu.

M-am grăbit lângă el. M-am aşezat şi l-am mângâiat pe faţa murdară de funingine. I-am dat la o parte firele şatene ce îi acoperiseră faţa. Era atât de frumos Lucas al meu.

— Nu vorbi, i-am şoptit pentru a nu o deranja pe doamna Winter. Te rog, trebuie să te menajezi.

Mi-a prins mâna şi a dus-o la buzele lui, unde cu buze tremurânde mi-a depus sărutări în palmă. Corpul îmi fremăta de dorinţă pentru el. Totul la noi fusese atât de natural, atât de normal. Am avut impresia că ne cunoaştem de dinainte de a ne întâlni.

— Trebuie să ştii. M-am întors… tuşea nu-i dădea pace şi mi se frângea sufletul pentru suferinţa lui. Lacrimile au început să mi se prelingă pe faţă şi mi le-am şters furioasă cu palma. M-am întors aşa cum ţi-am promis. Dar… Leila, prietena ta, mi-a spus că ai plecat, că te săturaseşi să mă mai aştepţi.

M-am uitat la el printre lacrimi şi nu-mi venea să cred ce aud. Ceva înflori în mine. Puteam să-i văd durerea oglindită în frumoşii lui ochi.

— Niciodată nu am renunţat la tine şi nici nu am vorbit vreodată cu ea despre tine. Trebuie să ştii asta. Spune-mi că mă crezi, am spus cu disperare. Simţeam că o iau razna. Doamne, plecase înapoi la război cu gândul că-l părăsisem. Mă simţeam ca un călău. Iar el era cel osândit.

M-am aplecat deodată spre el şi l-am îmbrăţişat cum am putut. Apoi m-am simţit atât de uşurată când braţele lui nesigure m-au cuprins după care încet-încet, cu mai multă

putere m-au tras spre el.

Îi simțeam buzele peste tot pe fața mea. Simțeam că aripi noi mi-au fost ataşate corpului ce până atunci nu cunoscuse aşa o fericire. Regăsirea noastră era cea mai mare binecuvântare. M-am retras din îmbrățişare şi l-am privit. Mai era ceva ce trebuia să ştiu.

— Şi eu m-am întâlnit cu Leila şi mi-a spus… un nod în gât nu m-a mai lăsat să spun nimic.

Îmi spuse el cu degetele atingându-mi buzele. Nici nu vreau să ştiu ce a putut să-ți spună. Vreau doar să ştii că i-am spus, că nici dacă ar fi ultima femeie de pământ nu aş avea nimic cu ea.

Deşi era în starea în care era, ochii lui au lucit de voioşie şi de iubire pentru mine. Mi-am simțit inima plină de iubire pentru el, am simțit că avem o şansă. Dar imediat un cuțit imaginar mi-a străpuns inima. Cum aveam să-i spun că am renunțat la copilaşul nostru? Dacă aş fi ştiut că el se întorsese pentru mine, alta ar fi fost viața noastră.

Am scuturat din cap. Îi puteam vedea privirea cercetătoare. Nu puteam să mai spun ceva, avea să-i rupă sufletul în două, şi suferea deja prea mult.

Am decis că viața merge înainte, orice ar fi fost, cu toate deciziile greşite. Aveam să-mi trăiesc iubirea cu el ca şi când ar fi fost ultima dată.

Am reuşit să-l fac să adoarmă, după care m-am întins spre doamna Winter care spre uimirea mea se ridicase în fund şi mă privea ciudat.

Acela a fost momentul când am realizat, că într-un fel sau altul ştia tot despre mine. Era ca şi când după somnul în care fusese adormită, devenise o altă persoană.

Se ridică şi veni lângă mine punându-şi palma pe părul meu negru.

— Ştii că trebuie să plecăm de aici, nu-i aşa?

Aceste vorbe m-au adus cu picioarele pe pământ.

Pentru Dumnezeu, eram în mijlocul războiului şi mie îmi stătea mintea doar la suferința mea. Am înclinat din cap şi m-am ridicat. Am privit spre ieșirea din adăpost după care m-am uitat înapoi la Lucas. Era atât de sfârşit, încât nu voiam să-l mişc.

Avusesem grijă de amândoi, stând singură în lăcaşul acesta ascuns. Dar simțeam nevoia să evadez cumva din acest coşmar ce parcă nu se mai termina.

— Aveți dreptate. Trebuie să vedem cum facem să-l luăm cu noi şi să dispărem de aici.

Doamna Winter se uită la mine cu ochii plini de milă.

— Da, i-am spus cu inima în gât, dar vreau să ție lângă mine când se va întâmpla. Îl vreau lângă mine, am continuat cu vocea scăzută, am stat prea mult despărțiți.

Bătrâna nu a făcut decât să dea din cap după care amândouă ne-am pus pe treabă. Am reuşit să-l fac pe Lucas să stea în picioare, dar era ceva prea mult pentru el şi efectiv l-am târât împreună, pentru că era prea greu pentru mine, spre locuința unei prietene. Una din puținele pe care le mai aveam, după ruşinea ce o adusesem pe capul familiei mele.

Întunericul era luminat din când în când de exploziile cutremurătoare ce se auzeau în jurul nostru. Eram sigură că nu mai ajungem cu viață la destinație.

Mă uitam în jurul meu. Aveam impresia că nimeni nu ia nicio măsură să ne apere împotriva atacurilor continue ce veneau din cer. Ştiam că aveam şi noi escadrila noastră, dar să fie atât de neputincioasă în fața inamicului?

Ajunşi în West End, la locuința prietenei mele, mi-am dat seama că lumea era împărțită în două. Era ca şi când se hotărâseră că numai unii trebuiau să plătească tributul acestui război. Aici totul era ca de obicei. Părea ca şi când nimeni nu avea cunoştință de ce se întâmpla afară şi în jurul lor.

Deodată uşa s-a deschis şi am văzut figura plăcută a unei persoane ce nu m-a abandonat. Trisha Williams. Era prietena mea încă din şcoală. Venind cu brațele deschise spre mine, s-a aplecat şi l-a prins pe Lucas de un braț, acolo unde doamna Winter dădea semne de oboseală.

— Oh, Doamne, veniți repede înăuntru. Afară este total nesigur pentru voi. Şi cum de ați ajuns până aici? Lindsey, am crezut că ai plecat cu ai tăi!

Ochii mei erau plini de lacrimi. Gândul la familia mea şi implicit la copilaşul meu drag pe care l-am abandonat, m-au făcut să-mi feresc privirea şi m-am întors spre bătrâna ce de abia mai mergea. Ştiam cât efort depusese. Am întrebat-o pe loc dacă mai poate, dar aceasta doar a făcut un gest cu mâna şi s-a rezemat de tocul uşii.

— Haideți, intrați, vă rog. Vocea grăbită a Trishei m-a

scos din reverie.

După ce l-am aşezat confortabil pe Lucas într-unul din dormitoarele de la etaj, am mai stat puțin de vorbă cu femeile, după care, fiecare s-a dus la culcare.

În timp ce urcam spre camera lui Lucas, pentru că nu aveam de gând să stau departe de el, nu acum când l-am regăsit, mă gândeam că Trisha fusese atât de bună cu mine, cu noi, încât nici nu m-a întrebat ce căutam la ea cu un soldat rănit. Adevărul era că nici eu nu ştiam mare lucru. Cum de se întorsese Lucas? Ce se întâmplase? Atâtea întrebări îmi dădeau târcoale şi mă nelinişteau, dar eram atât de obosită încât în momentul când am atins perna nu am mai ştiut nimic. Eram bucuroasă că eram lângă el. Nu ştiam pentru cât timp. O oră, un an sau mai mult. Doream doar să-i simt trupul lângă al meu.

Dimineața era frumoasă. Când se trezi, Alexa simți cum o nouă viață era pe cale să înceapă. Da, se simțise divin seara trecută. Un zâmbet îi lumină fața în timp ce-şi întoarse capul spre Albert. Era frumos. Suspină încet. Încă nu-i venea să creadă că un bărbat ca el se îndrăgostise de ea. Da, îi spusese aceste cuvinte dulci, toată noaptea printre sărutări.

Un nod i se puse în gât. Nici acum nu înțelegea de ce nu-i mărturisise şi ea sentimentele ei. Pentru că-l iubea atât de mult, încât şi-ar fi dat şi viața pentru el.

Se ridică din pat cu gândul la un mic dejun copios. Avea să-l răsfețe pe Albert. Râse încetişor în timp ce intra în baie

pentru a se pregăti pentru o nouă zi. Merita să fie răsfățat.

Nu dură mult până să se aranjeze. Doar ce termină să-şi pună blugii când soneria interfonului bâzâi în liniştea apartamentului. Se grăbi să răspundă pentru a nu-l trezi pe Albert. Avea să-l lase să mai doarmă puțin. Cu toate câte se întâmplaseră în ultimele săptămâni, nu se mai odihnise ca lumea.

Deschise uşa să coboare, deoarece bărbatul îi spusese că are un colet pentru ea. Ieşind din bloc văzu un bărbat ce stătea rezemat de o maşină de curierat. Avea impresia că râdea prosteşte, dar se simțea atât de bine încât nici nu se gândi de unde ştia că locuia acolo. Doar nu spusese nimănui, în afară de Marina şi Sebastian. Iar în ei avea cea mai mare încredere.

Se pregătea să-l salute pe bărbat când acesta o prinse de braț, deschise uşa dubei şi o aruncă înăuntru.

— Ce n-ai…, cuvintele ei fură oprite de privirea glacială ce-i apăru în fața ochilor. Simți cum îi îngheață sângele. Crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată. Se rugase să nu-l mai vadă. Oh, Doamne! Fusese atât de proastă să coboare.

— Ne întâlnim din nou, *iubițico,* spuse bărbatul folosind alintul din tinerețea ei zbuciumată. Arăți bine, nu am ce spune. Ochii lui o cântăreau, dar ea ştia mai bine. Era atâta răutate în ei, atâta violență şi lipsă de milă. Inima ei bătea ca nebuna, avea impresia că o să-i iasă din piept.

Niciun cuvânt nu-i ieşea de pe buze. Era paralizată de frică. Dar când bărbatul se întinse spre ea şi o prinse de părul

lung înfăşurându-l pe pumnul lui, un singur cuvânt îi scăpă.

— Tiberiu. Numele îi ieşi de pe buze ca un blestem.

— Ah, mă simt flatat, zise acesta ducându-şi mâna la piept, după care o trase în brațele lui. Era în poala lui acum. Simțea atâta scârbă că-i venea să-l scuipe. Nu m-ai uitat. Cred că meriți un premiu pentru asta, tu nu crezi? Vorbele lui erau ca un fierăstrău. Tăiau în carne vie. Ştia cât de nemilos putea fi.

Simți când maşina se puse în mişcare, dar nu reuşi să facă nimic pentru că Tiberiu o trase spre el şi îi depuse o sărutare brutală pe buze. Acele buze pe care nu credea că avea să le mai simtă, pentru că nu le dusese dorul. Fusese atât de fericită când scăpase de el.

Îşi simțea mintea lucrând febril. Nu reuşea să-şi dea seama cum o găsise. Probabil acesta văzu uimirea şi frica din ochii ei pentru că începuse să râdă atât de tare încât corpul ei se zguduia peste el. Se uită la el după ce acesta o aruncase pe podeaua maşinii. Se împlinise bine, gândi Alexa. Probabil era genul care lucra în sala de forță, pentru că arăta ca Hulk. Era foarte schimbat, în rău. Mult mai rău.

Nu ştia de ce, dar avea impresia că acum nu mai avea scăpare. Îşi simți inima mică. Se gândi la Albert care o iubea, dar care sigur nu ar mai fi vrut să aibă nimic cu ea, dacă scăpa cu viață din mâinile lui Tiberiu. Pentru că nimic nu ar mai fi putut spăla ruşinea şi murdăria de pe ea.

— Hai, iubițico, aşa întâmpini tu un *prieten* vechi? întrebarea lui nu-şi primi răspunsul pentru că tânăra se

năpusti asupra lui ca o tigroaică. Nu ştia ce se întâmpla, ştia doar că trebuia să scape de acolo. Chiar şi cu preţul vieţii, pentru că avea certitudinea că nu avea să-i fie bine dacă rămânea acolo.

— Ah! ţipă Alexa când Tiberiu o lovi peste faţă. Simţi că leşină de durere, dar nu avu timp să mai facă nimic pentru că acesta o ridică imediat şi o cuprinse atât de strâns în braţele lui încât avu impresia că nu mai are aer.

— Să nu mai încerci ceva de genul ăsta, zise bărbatul iar vocea lui era de gheaţă. Te-am iubit şi încă te iubesc, dar să ştii că nu mă va opri nimic să-mi primesc recompensa pentru tine.

Oh, la naiba! rămase şocată Alexa. O recompensă. Dar cine ar fi… Exact, trebuia să se gândească. Numai Mihnea putea fi. Dar cum de ajunseră să lucreze împreună? Din câte ştia ea, Tiberiu nu se ocupa cu infracţiuni de genul asceta.

Obrazul îi pulsa şi când încercă să-şi treacă limba peste dinţi simţi gustul metalic al sângelui. Se uită deodată spre el cu ochii unui animal hăituit.

— De ce? întrebă ea. De ce faci asta?

— Hai, Alexa, ştii doar că eu niciodată nu am întors spatele unei afaceri profitabile, şi cel mai important va fi când voi pune mâna şi pe nemernica aia de prietenă a ta. Ce băgăcioasă poate fi!

Sângele începu să-i clocotească în vene Alexei. Trase adânc aer în piept. Nu avea de gând să o mai lase pe Marina să treacă prin vreo nenorocire din cauza ei. Se uită repede prin

preajmă căutând o cale de scăpare. Nu-i venea să creadă că aşa ceva i se putea întâmpla pentru a doua oară.

Negăsind nimic, îi veni ideea trăsnită că ar putea să întoarcă totul în favoarea ei. Dar doar dacă îşi juca cărţile cum trebuie. Încercă să se calmeze. Trebuia să-l facă să creadă că încă simţea ceva pentru el. Trebuia să afle planul lui Mihnea.

Îşi dădu părul auriu la o parte de pe faţa ce căpăta deja o tentă albăstruie de la lovitura primită. Se uită spre el cu ochi, spera ea plini de dorinţă când spuse:

— Tibi. Văzu ochii lui negri cum se încing de dorinţă. Dar ea nu se lăsa impresionată. Ştia că era doar dorinţă carnală, pentru că el nu era în stare să simtă altceva decât plăcerea trupească.

— Ah, iubiţico, cât de mult am aşteptat să-ţi revii în simţiri. Ştiam eu că nu te-ai schimbat într-atât încât să nu-ţi mai placă tratamentul meu dur. Hai, vino în braţele bătrânului tău să te alint.

Simţea cum greaţa i se urca în gât. Înghiţi şi simţi amăreala fierii.

— Nu încă, iubi, îl dezmierdă ea ca o femeie uşoară. Mai întâi, zise şi-şi lăsă degetul arătător să se plimbe pe pieptul lui puternic, vreau să ştiu cum ai ştiut să vii după mine. Mai ales la cât de mult te-am aşteptat atâţia ani.

Ştia că şarada asta nu putea ţine mult, dar trebuia să forţeze nota. Se uita la el pe sub sprâncene şi văzu că-i captă atenţia.

— Serios? întrebă acesta, iar sprâncenele se încruntară

deasupra ochilor negri ca noaptea. Eram sigur că abia ai aşteptat să scapi de mine. Se uitară unul în ochii celuilalt pentru un moment ce i se păru Alexei interminabil, până ce Tiberiu probabil se convinse că vorbea serios şi continuă. Păi adevărul este că ți-am simțit lipsa după ce a intervenit prietena ta şi te-am căutat dar nu te-am mai găsit. Aşa că nici nu mă mai gândeam că te voi mai găsi vreodată.

Chiar speram să nu mă mai găseşti vreodată, imbecilule! Gândurile Alexei erau înnebunitoare. Oh, trebuia să scape din mâinile lui şi să ajungă înapoi la iubitul ei Albert. Dar o undă de tristețe trecu repede prin ochii ei când se gândi că poate acesta nu o va mai dori.

Tiberiu interpretă această privire de parcă i-ar fi fost şi ei dor de el şi spuse:

— Este bine când totul se termină cu bine. Alexa, acum eşti iar lângă mine. Iar Mihnea va fi cum nu se poate mai fericit, iar eu îmi voi lua recompensa, pentru că tu mă vei ajuta să i-o duc pe Marina. Tiberiu clătină din cap şi spuse uimit. Omul ăsta e de-a dreptul obsedat de tipa asta, dar eu mă bucur pentru că merită tot ce i se va întâmpla. Este prea băgăcioasă pentru binele ei.

Alexei îi venea să urle de neputință, dar se hotărî să continue farsa. Se ridică de pe podeaua maşinii şi se târî până la Tiberiu. Acesta îşi depărtă picioarele şi o trase spre el.

— Dar, începu Alexa cu voce mică, cum de ai ajuns să lucrezi cu Mihnea? Cum v-ați cunoscut?

— Ei, draga mea, doar nu vrei să-ți dau toate detaliile.

Este de ajuns să ştii că are pregătit un adevărat spectacol pentru Marina. Iar noi vom asista la el. Oh, îți garantez că şi ei o să-i placă ce o să-i facă.

Mişcarea Alexei a fost atât de rapidă încât Tiberiu nici nu ştiu ce se întâmplă. Femeia îşi scoase sandaua cu tocul cui şi o implântă cu putere în coastele bărbatului. Acesta urlă de durere, iar şoferul speriat de ce întâmpla în spate îşi luă pentru un moment ochii de la drum, iar maşina se clătină periculos.

— La dracul Tiberiu, ce se întâmplă? se auzi vocea nervoasă a şoferului. Neprimind niciun răspuns se pregătea să oprească maşina când portiera laterală fu deschisă şi Alexa se aruncă pur şi simplu pe şoseaua, în traficul destul de liniştit la acea oră.

Alexa putu să audă răcnetul de supărare al unuia din bărbați. Nu ştia cine este, dar ştia sigur că dacă Tiberiu mai punea o dată mâna pe ea, era moartă. Se ridică cum putu. Cu respirația sacadată, palmele şi genunchii juliți, se porni să fugă de parcă diavolul ar fi fost pe urmele ei. Se uita în toate părțile, dar tot ce vedea în afară de şoseaua liberă, era pădure. Pădure cât să cuprindă tot pământul. Era undeva în afara oraşului, era sigură, dar în ce zonă nu ştia, pentru că prin geamurile fumurii nu putu să vadă nimic, dar nici nu dorise să-şi ia privirea de la Tiberiu. Tocmai pentru că era tot timpul în gardă.

Riscă o privire în urmă şi se îngrozi când văzu că duba era pe urmele ei, iar lângă portiere deschisă Tiberiu urla la ea.

Nu înțelegea ce spune, pentru că frica îi făcea inima să bată atât de tare încât îşi simțea urechile pulsând de durere. Trebuia să iasă de pe drum, trebuia să se ascundă în pădure.

Făcând întocmai, se adânci tot mai mult în pădure, până nu se mai auzeau decât ciripitul păsărilor şi vântul printre crengile copacilor. Dacă nu ar fi fost urmărită ar fi jurat că era una din cele mai frumoase dimineți. Era cald, cerul senin încât niciun nor nu-şi permitea să-i strice coloritul. Dar pădurea îi oferea protecția de care avea nevoie.

Nu mai ştia de când fugea, dar nu-şi mai simțea tălpile picioarelor, pentru că lovindu-l cu tocul ascuțit pe Tiberiu, trebui să scape şi de cealaltă sanda. Se opri un moment şi se rezemă de trunchiul gros al unui copac.

Se uită în sus spre coama acestuia, iar razele soarelui se zbăteau să răzbească prin frunzişul copacilor. Fața îi era amorțită, palmele o dureau, simțea că picioarele o lasă, iar tălpile ei erau numai răni de la crengile uscate şi pietrele peste care călcase în fuga ei.

Mai merse un timp pentru a fi sigură că nu o mai găsesc nenorociții aceia. Apoi văzu că era amiază, deoarece soarele îşi mutase poziția pe cer. Găsind un loc mai ferit, o ascunzătoare perfectă pentru noapte, pentru că ştia că va trebui să înnopteze în pădure, se culcă încetişor pe patul de frunze. Îşi aduse genunchii la bărbie şi-şi permise luxul de a plânge din toată inima. Pentru tot ce i se întâmplase în viață. Pentru că-l pierduse pe Albert, pentru că o pusese în pericol pe Marina, cea mai bună prietenă a ei, sora ei şi pentru că

sigur o dezamăgise şi pe mama acesteia.

— Oh, Albert! spuse Alexa cu lacrimile acoperindu-i frumoasa față, care acum purta urmele violenței la care fusese supusă. Numele acestuia ieşi din sufletul ei rănit şi cu o ultimă încercare înainte de a adormi, spera că el îi va auzi strigătul mut şi va veni după ea.

Se lăsă să alunece într-un somn fără vise, din care lipseau ochii negri şi plini de ură ai lui Tiberiu, în care doar privirea albastră ca cerul de vară îi putea încălzi inima şi o putea face să creadă că şi ea avea dreptul la o viață frumoasă, o viață curată.

Doar Albert al ei o putea face să râdă, să se simtă iubită şi nu folosită.

*

Albert se trezi brusc. Ar fi putut jura că auzise glasul iubitei lui Alexa. Întoarse capul pentru a o privi, dar tot ce văzu fu locul gol unde dormise aceasta. Un zâmbet îi încălzi trăsăturile feței, exact cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la ea, ştia că noaptea trecută fusese un prag pentru ea, dar fusese atât de bine.

Auzind radioul din bucătărie, se gândi că cel mai bine ar fi să se dea jos şi să o întâmpine cum se cuvine pe frumoasa lui. Când ajunse în încăpere observă că micul dejun era pregătit pe tavă, dar nici urmă de Alexa. Se uită prin toate părțile, o căută în toată casa, dar când nu o găsi simți fiori pe şira spinării.

Ceva se întâmpla. Ceva rău. Era sigur. Se îmbrăcă lejer şi

coborî la parterul clădirii unde portarul îl şi opri.

— Bună dimineața domnule Cristescu, o zi frumoasă se întrezăreşte, nu-i aşa?

Figura plăcută a domnului Moise, nu-i alungă lui Albert senzația ciudată ce nu-l părăsi de când se trezise.

— Bună dimineața, domnule Moise. Ați văzut-o cumva pe Alexa?

— Ah, da, de fapt, a coborât acum ceva timp, spunea că trebuie să ia un colet. Un bărbat a cerut să intre la dumneavoastră. Era de la o firmă dintr-aceea de curierat.

Sângele îi îngheță în vene lui Albert.

— Ați văzut ce maşină era? Aveți cumva înregistrarea?

Probabil portarul simți că ceva nu era în regulă, pentru că se şi aşeză la biroul unde monitoarele înregistrau continuu tot ce se întâmpla.

Când văzură cum femeia fusese trasă în interiorul maşinii ambii înjurară.

— Vă jur, domnule Cristescu că eu nu am văzut, dar la un moment dat a trebuit să ies puțin şi să o ajut pe doamna de la etajul doi, ştiți, pe bătrâna care-şi cară tot timpul căruciorul de cumpărături peste tot cu ea.

— Vă cred, staţi liniştit, nu e vina dumneavoastră, spuse Albert şi-şi trecu mâna prin părul blond, ciufulit. Vreau să-l chemați pe prietenul meu, ştiți acela cu motocicleta aceea care vă place. Aveți numărul în baza de date. Până urc eu, el va fi şi ajuns.

— Ah, da, bun băiat. Imediat îl voi suna şi îl voi trimite

sus la apartamentul dumneavoastră.

— Vă mulțumesc. Vocea lui Albert era dură, îşi simțea gura uscată. Nici nu voia să se gândească prin ce trecea iubita lui. Inima i se chirci în piept şi lacrimi îi apărură în colțurile ochilor.

Ajunse în apartament fiind încordat ca un arc. Trebuia să facă ceva şi urgent. Ar fi vrut să sune la autoritățile locale, dar cumva ştia că nu va rezolva nimic, decât va amâna inevitabilul. Ştia că trebuia să plece în căutarea iubitei lui, trebuia să o salveze.

Inspiră adânc. Spera doar să nu fie prea târziu.

CAPITOLUL 17

Sebastian conducea de ceva timp maşina de teren încărcată la maxim, se gândi Marina, în timp ce se uita pe furiş spre el. Nici nu realizase până în momentul plecării că nu vor călători cu motocicleta lui că se şi se trezi față în față cu un monstru pe patru roți. Nu ştia de ce, dar era genul de maşină ce i se potrivea ca o mănuşă. Conducea cu o mână sigură maşina ce parcă torcea pe autostradă şi mânca kilometri cu precum un dragon înfometat.

— Unde mergem? îl întrebă pentru a suta oară de când plecaseră de acasă.

— Nu-ți spun, zise el luându-şi pentru un moment privirea de la drum şi uitându-se la ea cu ochi sclipitori. Vreau să fie o surpriză.

Marina se îmbufnă.

— Poți să fii sigur că sunt deja surprinsă şi încep să mă şi enervez, dacă vrei să ştii. Îşi încrucişă brațele pufnind ca un copil. Nu suport să nu ştiu unde mergem. Nu suport să nu…

— Deții controlul situației, termină Sebastian propoziția pentru ea.

— Dacă aşa vrei să spui despre faptul că sunt organizată, atunci da, vreau să dețin controlul.

Sebastian îi luă mâna şi o duse la buze unde-i depuse o sărutare uşoară pe dosul palmei şi o duse la pieptul lui. Inima Marinei stătu o secundă. Oh, era atât de bine! Deşi nu dorea să recunoască, era uşurată că Sebastian preluase controlul situației, de altfel o avertizase că va face orice va trebui pentru a o ține în viață.

— Ştii că nu poți ieşi învingătoare din treaba asta, pentru că nu ai dreptate. Hai, continuă el pe un ton vesel, cum ea nu-l mai auzise de când se reîntorsese în viața ei, bucură-te şi tu de o mică excursie. Îi făcu cu ochiul şi-i dădu drumul la mână pentru a se concentra la drum.

După câteva ore de călătorie ajunseră şi la destinație. Nici nu-şi dădu seama când ațipise, dar văzu că maşina era deja oprită. Se uită în toate părțile, dar era seară şi nu putu distinge mare lucru, decât umbrele munților maiestuoşi ce-i înconjurau. Se întoarse apoi spre el şi văzu că el o privea cu capul rezemat de tetiera de culoarea argintului. Ochii lui erau obosiți, dar tot era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Şi singurul pe care-l iubea la nebunie şi din toată

inima.

O fluturare i se ridică din capul pieptului şi avu impresia că el o prinse din zbor pentru că putu să jure că şi el avu aceeaşi tresărire.

— Hai, Frumoasa din Pădurea Adormită, am ajuns la destinație. O mângâie uşor pe obraz cu dosul degetelor, după care o trase uşor spre el şi-i depuse o sărutare pe buzele surprinse. Haide, că deja s-a întunecat. Cu siguranță îți este şi foame, spuse el pe un ton dojenitor, pentru că nu ai mâncat nimic toată ziua.

— Da, dar după cum ştii, când plec într-o călătorie aşa lungă nu pot să înghit nimic, spuse Marina repede şi se întinse cât putu pentru că acum simțea încordarea. Bluza subțire se întinse peste pieptul ei atrăgând privirile încărcate de pasiune ale lui Sebastian. Pentru un moment se simți stânjenită, dar îşi dădu seama că nu are de ce, pentru că dorința şi iubirea ce se citeau în privirea tânărului bărbat erau perfecte pentru sufletul ei zbuciumat.

— Ok, haide, haide, că dacă eu nu mănânc ceva, cred că te voi mânca pe tine, spuse şi se uită la ea făcându-i cu ochiul, şi… cred că o să-mi placă mult mai mult.

— Cred că o să-mi placă şi mie, murmură Marina după ce Sebastian se îndepărtă cu bagajele pe umeri şi câteva în mână.

Când acesta ajunse la uşa cabanei se întoarse spre ea cu privirea încruntată.

— Credeam că ți-am spus să-ți iei câte ceva pentru vreo

două-trei zile, nu pentru un ocol în jurul Pământului.

— Ha, începu Marina bosumflată, în timp ce urca treptele din fața cabanei, să ştii că am ținut cont de indicațiile tale şi am luat câte ceva din fiecare.

— Câte ceva, zici? Păi cred că ai putea pleca şi la munte cu toate astea.

— Păi, Sebi, suntem la munte, dragule, spuse repede Marina uitându-se în jurul ei.

Imediat auzi râsul plin de căldură al lui Sebastian şi îşi dădu seama ce spusese. Se roşi instantaneu şi-şi duse mâna la gură.

— Ah, adică… nu am vrut să spun…

Sebastian lăsă bagajele din mână şi se întoarse spre ea. Îi prinse umerii şi o trase spre el. Cu gura în părul ei îi spuse:

— Nu vreau să te reții de la nimic, nu vreau să crezi că trebuie să-ți controlezi fiecare cuvânt. Se uită apoi adânc în ochii ei verzi lucitori. Vreau să ştii că pe lângă faptul că ne-am retras din calea pericolului, să ştii că este vacanța noastră. Asta este şi pentru noi. Vreau să cred că mai există o şansă pentru noi.

Cuvintele lui erau ca un balsam pentru inima ei rănită. Oare putea să treacă peste tot ce se întâmplase cu ani în urmă?

— Şi eu vreau să cred asta.

Sebastian o trase spre el şi o sărută cu atâta căldură şi dorință încât ea rămase fără aer pentru un moment.

După ce intrară în cabană şi aranjară toate bagajele, Marina se duse direct la baie unde făcu un duş rapid şi simți

că scapă de încordarea călătoriei. Se îmbrăcă într-o ținută de casă lejeră, pentru că, deşi era vară, erau la munte, iar serile erau răcoroase.

Intrând în livingul mare şi foarte frumos decorat, se simți ca într-un film romantic, izbucni în râs. Ce idei avea şi ea, se gândi, dar trebuia să recunoască că abia aşteptase să fie singură cu el câteva momente. Zgomotele din bucătărie o scoaseră din reverie. Se îndreptă repede într-acolo unde îl găsi pe Sebastian aranjând o masă copioasă.

— Uau, nu am ştiut că am venit şi cu mâncare.

— Nici nu am venit, am avut pe cineva care s-a ocupat de aprovizionare.

În tot acest timp nu se oprise deloc. Umbla de colo-colo ca o gospodină. Marina râse deodată cu poftă atrăgând priviri curioase din partea lui Sebastian.

— Ce este aşa de amuzant?

— Ah, nimic, se înecă Marina fluturând mâna prin aer. Îhm, vreau să te întreb ceva.

— Spune, te rog.

— De ce ne-am oprit pe la Albert de dimineață?

Sebastian fu încurcat pentru un moment, dar ştia că avea să vină şi întrebarea aceasta. Adevărul era că nu voia să-i spună nimic Marinei despre ce se întâmpla cu prietena ei.

Când ajunsese la Albert, îl găsi pe acesta nebun de furie şi de îngrijorare. Putea înțelege de ce nu dorea să meargă la autorități aşa că făcu singurul lucru posibil în situația dată. Îl sunase pe Snake, îi spuse repede ce se întâmplase şi plecă

ştiind că fostul lui camarad era în drum spre ei. După tot ce se întâmplase, mai mult ca oricând, trebuia să o ducă departe de pericol pe Marina.

Acum se uita la ea, iar lucirile albastre din privirile lui o asupriră cu totul. Marina simțea că totul se topeşte înăuntrul ei. Nu ştia ce-i venise să-l întrebe, dar avusese sentimentul că ceva nu era în regulă. Şi totuşi, uitându-se la el acum cum îşi făcea de lucru prin bucătărie, atât de calm, îşi dădu seama că fusese o năzărire.

— Of, nu trebuie să-mi spui nimic, spuse repede Marina şi-l simți pe Sebastian tresărind. Cu toate câte s-au întâmplat, cred că am devenit cam paranoică.

Bărbatul se întoarse spre ea şi spuse pe un ton neutru.

— Nu este nicio problemă, este de aşteptat ca cineva care a trecut prin ce ai trecut tu să fie mai grijuliu. Lui Sebastian îi veni să-şi tragă un pumn pentru că o mințea şi era sigur că în momentul în care va afla, dacă va afla, va fi foarte furioasă.

Marina dădu din cap şi arătă spre ce făcea el.

— Ah, spuse el, doar ceva uşor, să nu ne culcăm cu burta goală.

Inima îi tresări şi o fierbințeală îi cuprinse tot corpul Marinei când auzi de culcat. Ok, putea să facă asta, adică era vorba doar de odihnit şi cu siguranță erau două dormitoare. Nu ştia încă, pentru că fusese prea grăbită să-şi facă un duş. Nu suporta să stea atâta timp fără să se simtă curată. Dar, chiar şi aşa, se gândea, şi-şi trecu o mână tremurândă prin părul negru, putea să stea câteva zile doar în compania lui, ca şi

când ar fi fost… îndrăgostiți?

Bătăile inimii i se intensificară. Putea, pentru că spera că puteau să mai fie doi îndrăgostiți.

*

Bărbatul se plimba prin încăperea obsesiv de curată şi în totală neconcordanță cu apartamentul care era situat în cel mai grotesc cartier din oraş. Locul unde nimeni nu calcă, iar cei care îndrăznesc să se aventureze ori fac parte din diferite grupuri nelegiuite, ori nu mai ies în viață pentru a povesti şi altora despre ce se întâmplă acolo. Nici autoritățile nu au putere în această lume. Legea era a străzii, iar hienele erau oamenii ce muşcau în carne vie.

Mihnea îşi dădu la o parte părul frumos aranjat şi se uita cu ochi disprețuitori la bărbatul înalt cât un munte din fața lui. Ştia că dacă ar fi vrut ar fi putut să-l pună la pământ cu o singură lovitură aplicată bine. Dar era mai bine să asculte toate informațiile şi după aceea avea de gând să scape de un alt papă-lapte. La fel cum a scăpat şi de Sorin.

— Hai, să te aud, omule, cum ai putut să o pierzi pe dobitoaca aia? Era atât de simplu! Respiră nervos şi se aşează pe scaunul înalt cu mâinile încrucişate şi atitudinea bătăioasă care ştia că-i adusese renumele de om nemilos.

— Păi, totul era perfect până nenorocita m-a lovit cu pantoful ei…

— Cu un pantof, se răsti Mihnea care ar fi râs dacă nu era la mijlocul fundul lui. Nu mi-ai adus-o pe Alexa din cauza unui pantof… Doamne, trimiți un băiat să facă treabă de

bărbat.

— Hei, omule stai aşa, că am ditamai gaura între coaste. Nici nu ştiu cum am reuşit să ajung până aici.

Mihnea se uită la el cu atenție observând pata de sânge de pe tricoul lui.

— Atunci eşti mai incompetent decât credeam. Este o femeie. O amărâtă de femeie.

— Asta spui tu, dar din câte ştiu, şi din mâinile tale a scăpat o dată.

Viteza cu care se ridică Mihnea îl uimi pe Tiberiu atât de mult încât rămase încremenit locului, iar pumnul îl doborî rapid. De jos, se uită cu groază la Mihnea care respira zgomotos.

— Niciodată să nu mă faci pe mine vreun prost, pentru că nu sunt. Vorbele lui Mihnea veneau ca tăvălugul peste fața lui Tiberiu. La mine totul este plănuit în cel mai mic detaliu, iar tu aproape mi-ai stricat planurile.

Mihnea se ridică şi se duse la bucătărie unde-şi luă un pahar cu apă. Tot timpul când făcea afaceri, bea doar apă deoarece trebuia să aibă mintea limpede. Trebuia să se calmeze.

— Nu pot să cred, chiar trebuie să fac eu totul? întrebă Mihnea când se uită la Tiberiu cum se aduna de pe jos. Ce penibil, se gândi Mihnea, la ce folos atâția muşchi dacă nu ştii să-i foloseşti?

— Omule, începu Tiberiu cu o voce hotărâtă, lasă-mă să mă întorc după ea şi o să ți-o aduc.

— Asta trebuia să faci de la început, nu să fugi la mine ca un țânc neajutorat. După ce se mai plimbă prin încăpere câteva secunde, spuse din nou. Nu vreau să o mai văd. Ochii lui erau necruțători când se uită spre Tiberiu. Vreau să dispară de pe fața pământului, nu mă interesează ce faci cu ea.

Văzu cum chipul lui Tiberiu se luminează.

— Păi atunci, îți promit că nu va mai rămâne nimic din ea ca să o mai recunoască cineva. Mai ales că avem nişte afaceri neterminate.

— În regulă. Dar acum du-te să te îngrijeşti de rană, nu de alta, dar nu vreau să spui iar că nu ai reuşit să duci la bun sfârşit această misiune.

Când rămase singur, Mihnea se gândi că avusese numai ghinioane de când o întâlnise pe târfa aia de Alexa. Chiar îi întorsese pe dos viața. Dar avea de gând să se răzbune pe Marina. Oh, bucățica aia era grozavă! Trebuia doar să o ademenească în bârlogul lui. Pentru că ştia că avea să vină după prietena ei. Se rezemă de tocul geamului şi se uită în întuneric. Aici era viața lui, chiar dacă acum era dată peste cap cu totul. Nu reuşise să fure nici tabloul acela scump şi nici să scape de Snake care-i sufla în ceafă ca o târâtoare ce era.

Ştia el cu cine are de-a face. Dar el nu era un prost. Ştia să-şi acopere urmele atât de bine încât să nu-l găsească nimeni. Doar răzbise atâția ani, nu avea de gând să eşueze acum când era atât de aproape să devină bogat.

Râse uşor şi închise ochii când îşi aminti groaza din privirea Marinei în acea noapte superbă. Of, suspină el cu

glasul plin de dor, cât de mult ar fi vrut să o aibă sub el acum. Să se zbată la fel cum a făcut-o şi atunci. Da, da, dacă nu ar fi fost întrerupți, i-ar fi arătat el ce înseamnă un bărbat adevărat.

Dar va veni şi acel moment când o va atinge pentru ultima dată. Pentru că după el, nu va mai fi nimeni.

*

Corpul Alexei era atât de înțepenit, încât în prima fază avu impresia că nu mai trăia, că era doar o stafie. Dar când durerea începu să se simtă şi furnicăturile din membre începură să-şi facă simțită prezența, respiră uşurată. Întunericul din jurul ei îi dădea o stare de neliniște. Trase adânc aer şi încercă să se ridice, iar crenguțele trosniră sub ea.

Se ridică încet în capul oaselor. Obrazul o durea, iar buza îi era umflată de la lovitura primită. Tălpile erau pline de sânge şi totul practic o durea, dar era fericită că scăpase cu viață din mâinile brutei. Simțea cum lacrimile doreau să răzbată din nou, dar le înghiți. Ea era o luptătoare, exact aşa cum îi spusese de atâtea ori Marina, doamna Barbu şi terapeutul care o tratase cu ani în urmă. Da, îşi zise în sinea ei, va scăpa ea şi din asta.

Porni încet la drum. Ştia că ar fi fost mai bine să rămână locului, dar dorința de a ajunge în brațele lui Albert era cea care o mâna să meargă şi să nu se oprească până nu ajunge la destinație. Nici nu-şi dădu seama cât de mult avansase în inima pădurii când fugise de Tiberiu, iar acum se ghida doar după lumina dată de lună. Era o lună plină şi era convinsă că

dacă asculta cu atenție ar fi auzit şi urletele vârcolacilor.

Pfui, se gândi ea deodată. De unde îi veneau imaginile astea, chiar acum când era singură în pădure?

— Ah, da, normal, murmură ea, în filmele de groază tot timpul moare cineva în câte o pădure frumoasă, luminată doar de razele lunii.

Dar ea dorea doar să ajungă la adăpost, aşa că băgă viteză şi nu se uită înapoi, de unde ochi lucitori o priveau. Erau ochi prădători ce-şi pândeau prada.

După un timp ce i se păru interminabil, Alexa avu impresia că-şi aude numele. Încremeni în loc. Simți fiori reci pe şira spinării.

— Oh, nu, spuse încet şi-şi duse mâna la gură. Nu, nu se poate. Vocea îi devenea disperată, simțea cum moare pe dinăuntru. Crezuse că scăpase de Tiberiu. Pentru că era vocea lui cea pe care o auzea în liniştea nopții.

Se uită în toate părțile, iar la un moment dat văzu două sclipiri ca nişte stele căzătoare, doar că nu se uita pe cer. Inima îi îngheță. Asta era prea de tot, chiar şi pentru mintea ei ciudată. Dar, se gândi, era mai bine să fie mâncată de lupi decât să mai pună Tiberiu mâna pe ea.

Acum auzea din ce în ce mai aproape paşii bărbatului, de parcă ea avea ataşat un detector pe corpul ei.

— La naiba, mârâi Alexa, uitându-se cu ochi disperați în toate părțile. Se retrase mai mult spre locul unde era sigură că stăteau creaturile nopții. Deşi îi era o frică de moarte, ştia că trebuia să-l atragă pe Tiberiu acolo, iar cu puțin noroc avea

să-l facă pe el ultima masă a acelor ucigaşi nemiloşi.

Se rezemă de trunchiul unui copac şi aşteptă. Era atât de înspăimântată, încât avu senzaţia unei respiraţii reci şi umede pe braţul ce stătea ţeapăn pe lângă corp. Îşi ţinu respiraţia un moment şi realiză că era totul în mintea ei, atât era de speriată.

— Iubiţico, se auzi glasul lui Tiberiu din ce în ce mai aproape. Alexa putu să jure că auzi un uşor mârâit din dreapta ei în momentul în care vocea bărbatului străbătu întunericul şi liniştea pădurii. Nici păsărelele nu mai cântau, nici târâtoarele nu se mai auzeau printre vreascuri şi pe sub frunzele căzute din copaci.

— Hai, draga mea, a fost totul o neînţelegere. Ştii şi tu cum sunt la supărare. Dar totul este în regulă. Putem trece peste asta. Te-am iertat pentru ce mi-ai făcut. Să ştii că doare al naibii de tare unde m-ai lovit, dar sunt mândru de tine.

Râsul lui sparse liniştea pădurii. Era de-a dreptul sinistru, iar Alexa se ruga cum nu se mai rugase decât în noaptea când o găsise pe Marina în spital, rănită şi speriată de Mihnea.

În momentul în care Alexa făcu un pas pentru a se retrage mai mult în inima pădurii, se simţi prinsă strâns de un braţ de fier. Ţipătul ei făcu păsărelele să-şi ia brusc zborul din cuiburile lor şi parcă toate vieţuitoarele au început să vorbească între ele.

— Ei, ei, ce avem noi aici? mârâi Tiberiu. O târfuliţă care nu ştie să aprecieze un bărbat adevărat, nu-i aşa?

— Nu! strigă Alexa, dă-mi drumul. Se zbătu atât de tare

şi-l lovi exact la rană. Geamătul de durere al lui Tiberiu şi neatenţia lui îi dădu ocazia să o ia la fugă, dar disperarea şi frica puseră stăpânire pe ea şi alergă exact spre locul unde fiara aştepta.

Se împiedică un bolovan ascuns de frunzişul des al pădurii şi se lovi atât de tare la picior încât pică grămadă. Atunci îl văzu. Ochii argintii luceau ca două nestemate în lumina lunii. Aproape că şi-l imagină ridicându-se în două labe şi năpustindu-se asupra ei. Dar tot ce făcu fiara fu să o adulmece atât de minuţios încât simţi că leşină de teamă, apoi paşii lui Tiberiu scârţâiră pe covorul de vreascuri. Asta îi atrase atenţia fiarei care-şi mută privirea aducătoare de moarte asupra corpului bărbatului.

Atunci Alexa văzu alte perechi de ochi cum luceau din întuneric şi făcu singurul lucru pe care-l mai putea face. Îl strigă pe Tiberiu cât de tare putu.

— Vin, iubiţico, ştiam eu că nu eşti atât de proastă încât să renunţi la un bărbat ca mine.

Acestea fură singurele cuvinte pe care mai apucă să le spună bărbatul pentru că în momentul în care pătrunse în cercul de copaci, cu privirea aţintită asupra tinerei femei, fu înconjurat de o haită de lupi foarte flămânzi. Iar sângele ce-i picura din rană le făcu pe animalele înfometate să adulmece aerul atât de tare, încât respiraţiile lor îl înţepeniră pe Tiberiu care se uita în toate părţile disperat.

— Nemernică ce eşti, m-ai adus în gura lupilor intenţionat. Stai numai să vezi când pun eu mâna pe tine.

Cuvintele lui erau pline de venin la adresa ei, dar ea văzu frica din ochii lui, iar mâna plină de sânge cu care gesticula spre ea nu făcu decât să întărâte şi mai mult bestiile.

Ea se ridică deodată şi se simți ca şi când nu mai avea nimic de pierdut. Era acum ori niciodată. Se uită cu atenție la lupii ce parcă îi aşteptau comanda şi spuse tare şi cu glas ferm:

— Şo pe el!

Eu destul ca lupii să sară la atac şi-i sfârtecară trupul din care țipetele de groază ale lui Tiberiu să se audă în toată pădurea. Alexa nu se mai uită înapoi şi o luă la fugă. Ştia că nu trebuia să-şi forțeze norocul.

Ajunse la drum după ce fugi ca şi când viața ei era în pericol, ceea ce şi fusese se gândi ea. Dar când ajunse la şosea, se gândi în ce parte să meargă, când din depărtare văzu două faruri ce străpungeau întunericul nopții. Fugea pe mijlocul drumului cu brațele fluturând pentru a atrage atenția asupra ei. Maşina ce se apropia de ea puse frână brusc şi portiera se deschise.

Alexa l-ar fi recunoscut oriunde pe iubitul ei. Căzu la pământ. Atât era de fericită că o găsise. Nu mai putea respira. Bătăile inimii îi erau neregulate. Apoi beznă totală.

Albert fugea spre ea şi când o văzu cum cade la pământ, numai gânduri teribile îi trecură prin minte. Nu se putea să o găsească doar ca ea să moară în fața lui.

— Nu, strigă Albert, iar durerea se resimți în glasul ce trezi întunericul nopții. Luna îşi trimitea fuioarele luminoase spre trupul iubitei lui. Era nemişcată. Rochia ruptă atârna pe

corpul ei plin de julituri, iar ochii lui nu mai putură îndura chinul sfâşietor şi căzu lângă ea cuprinzându-i corpul în braţele lui puternice.

— Alexaaa!

CAPITOLUL 18

Deşi se întorsese în locul unde inima lui îşi revenise după tragedia pierderii tatălui său, Sebastian încă simţea apăsarea laşităţii lui. Închise ochii şi amintirile reveniră în minte cu viteza fulgerului. Noaptea era ca o perdea groasă. Ceaţa era peste tot. Broboane reci de sudoare îi acoperiră fruntea când revăzu cu ochii minţii întreaga scenă a morţii.

— Hai, fiule, las-o mai moale. Ajungem noi acasă. Am vorbit deja cu mama ta, aşa că, stai liniştit, nu ne fură nimeni friptura aia suculentă, spuse domnul Raescu.

— Pfui, nu vezi că abia se mişcă ăsta, zise Sebastian, plin de năduf, tot încercând să depăşească maşina plină până la refuz de materiale de construcţie.

Ştia că tatăl lui era un om prevăzător şi-şi învăţase şi fiul să fie la fel. Dar durerea de a o fi pierdut pe Marina, rupsese ceva în el. Îl făcuse să nu-şi mai dorească nimic. Zilele treceau unele după altele într-un şir neîntrerupt de vreun eveniment major, sau cel puţin aşa credea el. Mama lui îl întreba adesea ce se întâmplase, ia el răspundea la fel de fiecare dată:

— Al naibii să fiu dacă ştiu, după care de obicei trântea ceva şi dispărea din peisaj.

Privirea tatălui său ar fi trebuit să-i trimită nişte semne de alarmă, dar neluând în seamă nimic, se înscrise în depăşirea autovehiculului masiv, imediat nişte faruri orbindu-l atât de tare încât pierdu controlul maşinii. Din instinct se întoarse spre tatăl său şi văzu privirea şocată şi plină de groază. Se îndreptau direct spre o râpă.

Încercă să redreseze maşina, dar aceasta doar se învârtea pe carosabilul umed din cauza ceții încât simți şocul loviturii de parapet ca pe o smulgere a propriului braț. Durerea fu sfâşietoare. Pentru câteva secunde nu mai auzi nimic decât scârțâitul fierului şi respirațiile greoaie. Dar nu, nu, ceva nu era în regulă.

Se întoarse cu privirea încețoşată spre tatăl lui.

Inima îi îngheță când îi văzu ochii pironiți asupra lui. Era ceva înfricoşător în ei. Îşi desfăcu centura şi se trase mai aproape de el.

— Tată, spuse şi-i dădu puțin părul la o parte de pe frunte.

Neprimind niciun răspuns îl scutură puțin iar capul tatălui său se lăsă în față. Era ca o păpuşă fără ațe.

— Oh, nu! suspină el şi lacrimile se adunară fără voia lui în marea învolburată din ochii lui. Doamne, ce am făcut?!!

Sunetul unei căni sparte îl trezi brusc din coşmar. Se întoarse parcă revenind la viață şi se trezi în fața Marinei ce-l privea speriată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el şi se duse spre ea repede.

— Tu, începu ea cu mâna tremurândă dându-i părul la o parte de pe față. Plângi. De ce?

Nici nu-şi dăduse seama că lacrimile îi curgeau pe obrajii acoperiți de barba de o zi. Apoi simți degetele calde şi drăgăstoase ale Marinei. Închise ochii. Se simțea atât de obosit, atât de plin de remuşcări. Avea nevoie să se descarce. Avea nevoie să vorbească cu cineva despre asta. Ştia că mama lui niciodată nu l-a învinovățit de ceea ce s-a întâmplat, dar asta nu însemna că el nu se simțea vinovat. Tatăl lui suferise un infarct chiar înainte de impactul cu parapetul.

— Amintiri, atâta tot.

Marina se uita la el, iar dacă dragostea din ochii ei ar fi putut să-l salveze, atunci nu ar fi refuzat-o niciodată.

— De acolo ai şi cicatricea de pe spate, întrebă ea cu voce caldă şi şoptită de parcă nu ar fi vrut să-l trezească încă din amintirile lui.

— Mda, oftă el. O luă de mână şi o trase în brațele lui. Cred că trebuie să vorbim. Se uită la ea şi-i văzu privirea întrebătoare. Despre tot ce s-a întâmplat în viețile noastre.

Marina se retrase din brațele lui. Se duse spre canapea şi se aşeză. Ridicând ochii spre el spuse:

— De ce m-ai înşelat?

Cuvintele îl şocară pe Sebastian mai mult decât orice. Nu putu să spună nimic pentru că ea continuă. Acum se uita pur şi simplu pe fereastra de unde luna îi făcea cu ochiul.

— Am venit la tine în acea seară. Eram atât de bucuroasă pentru că în sfârşit mă hotărâsem să trecem la… mă rog, la un

alt nivel în relația noastră.

Marina îl auzi când îşi ținu respirația, ştia că-l şoca cu povestirea ei, dar chiar voia să termine cu tortura şi să afle o dată pentru totdeauna adevărul.

— Ştii, pentru mine ai fost tot timpul eroul meu.

Erai tot ce mi-am dorit mai mult. Doream doar să te iubesc şi să mă iubeşti şi tu la fel.

Sebastian se duse spre ea. Se lăsă în genunchi în fața ei. Îi prinse mâinile între ale lui şi le duse la buze.

— Oh, dacă aş fi ştiut măcar că de la aşa o prostie te-am pierdut atâția ani. O trase în brațele lui şi o strânse atât de tare încât ar fi putut să o sufoce cu iubirea lui. Dar ea era puternică. Ştia asta. Îi demonstrase chiar când îşi revenise după atac.

— A fost doar o neînțelegere. În seara aceea pregăteam ceva frumos pentru noi. Doar rămăsese stabilit să ne întâlnim la mine.

— Da, iar când am ajuns, am văzut-o ieşind din apartamentul tău. Am simțit cum lumea mea se destramă. Se uită la el cu ochii plini de durere. Dacă aş fi putut te-aş fi bătut, atât de nervoasă şi supărată am fost. Dar apoi am realizat că dacă aşa de repede m-ai înlocuit, atunci şi eu trebuie să fac la fel.

— Dar nici nu ai mai răspuns la vreun telefon. Nimeni nu-mi spunea nimic.

— De ce să mai fi vorbit cu tine? Oricum i-am amenințat

pe toți să nu spună nimic.

— A fost doar o colegă de-a mea pe care tu nu ai avut ocazia să o cunoşti pentru că nu ai mai ajuns la întâlnire.

— Cum?!

— Ea a fost cea care m-a ajutat cu toate pregătirile.

Marina se uită la el uimită.

— Eram mai mult decât dornic să te cer în căsătorie. Ochii lui erau plini de dragoste pentru ea. Marina îşi simți sufletul ca şi când atunci şi-ar fi putut lua zborul din corpul ei.

Sebastian se uită la ea cu sclipiri albastre în ochii înflăcărați de pasiune şi scoase cutiuța ce nu-l părăsise în tot acest timp. Ochii Marinei se făcuseră mari şi îşi acoperi gura de emoție cu degetele.

Crezuse că totul era pierdut, iar dintr-o prostie ea ar fi putut pierde totul. Îl luă prin surprindere când sări în brațele lui. Acum îl săruta pe toată fața. Ar fi vrut să ia asupra ei toată durerea ce o văzuse cu câteva clipe mai devreme pe fața lui, iar gustul sărat al lacrimilor lui o făcu să-l strângă tare la pieptul ei.

— Cât de proastă am putut să fiu! îmi pare atât de rău că nu am avut încredere în tine. Te iubesc mai presus de orice.

Sebastian o ridică în brațe şi râseră împreună când începu să danseze pe o melodie numai de el ştiută. O iubea atât de mult! Ar fi vrut să şteargă cu buretele tot ce li se întâmplase în viață, dar ştia că totul se aranjase în aşa fel încât să ajungă la acest moment mai maturi, mai înțelegători şi cu

inimile pline de iubire unul pentru celălalt.

— Nu pot să spun că ai fost proastă, zise şi primi o încruntătură din partea tinerei. Dar pot să te înțeleg. Şi pot să spun şi eu că dacă aş fi fost în locul tău, nu aş fi plecat, cred că l-aş fi bătut pe individ până l-aş fi lăsat lat. Aşa că mă bucur că nu a fost invers că nu ştiu ce ieşea.

Au stat îmbrățișați mult timp nevenindu-le să creadă cât de bine era să nu mai fie obstacole între ei, să-şi lase iubirea să cucerească tot în cale.

— De ce plângeai?

Era întrebarea pe care se aşteptase Sebastian ca Marina să i-o adreseze. Ştia că ea fusese tot timpul alături de el în fiecare moment al vieții lui, în timpul cât fuseseră împreună. Aşa că îi povesti totul. Îşi descărcă sufletul şi plânse pentru tot ce se întâmplase în viața lui în ultimii ani. Se simțea ca şi când renăscuse din propria cenuşă. Se uită la Marina şi o văzu cum îşi ştergea ochii înlăcrimați. O trase spre el şi-i depuse un sărut pe buzele tremurânde.

— Nu plânge pentru mine, te rog. Glasul lui era răguşit de la emoția deplină ce-l cuprinse. O stare ce-i fusese o a doua natură cât timp fuseseră împreună, pentru că numai alături de ea putea să se simtă om, să simtă că poate fi mai bun.

Marina se uită la el şi-l mângâie uşor pe față.

— Plâng pentru tot ce ni s-a întâmplat, plâng pentru că-mi pare rău pentru tatăl tău, pentru viața grea pe care ai avut-o. Plâng pentru că un nenorocit încă încearcă să ne facă viața grea.

— Oh, nu. Totul se va sfârşi foarte curând. Ai să vezi. Te iubesc, Rina, spuse Sebastian şi se aplecă să o sărute pe obrazul înflăcărat unde gustul sărat al lacrimilor ei pe tenul curat lăsară urme pe care el le dorea şterse. Dorea ca nimic pe lume să nu o facă să se simtă nesigură.

Se uită cu atenție la ea. O analiza atât de minuțios încât o făcu să ridice capul spre el iar privirile lor se împletiră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neştiind ce să facă. Mă simt ca o furnică la microscop, continuă cu un zâmbet ridicându-i colțurile gurii.

— De când te ştiu eu, ai încercat să faci pe femeia puternică ce nu are nevoie de nimeni şi nimic. Dar… el nu reuşi să termine pentru că Marina spuse:

— Nu este adevărat. Glasul ei era răguşit. Am avut tot timpul nevoie de tine. Fără tine sunt incompletă. Am impresia că aerul nu este la fel. Nu vreau că altcineva să pună mâna pe mine, iar când Mi… un nod i se puse în gât. Trase adânc aer în piept şi continuă, când Mihnea m-a atacat în acea noapte am simțit că mor. Îşi ridică privirea spre el, iar ce văzu acolo îl sperie. Îmi doream să mor pentru a nu-i mai simți mâinile murdare pe tot corpul. Dar apoi te-am visat şi am crezut că am ajuns în Rai.

— Nu, iubita mea, eu am crezut că am ajuns în iad când l-am văzut deasupra ta. Cred că atunci a fost singura dată în viață când aş fi omorât un om fără să mă gândesc la consecințe.

Aceste cuvinte îi trimiseră fiori prin tot corpul Marinei.

Nu dorea să se mai gândească la aşa ceva. Era ceva ce pur şi simplu refuza să asimileze.

— Totul va fi bine, spuse ea, şi degetul ei îi mângâie conturul buzelor lui Sebastian, după care acesta o trase în brațele lui. Îi plăcea posesivitatea lui. Îi plăcea totul la el. Iar ea îl lăsă să-i arate cum avea să fie viața lor.

Noaptea se lăsa peste cabana unde cei doi iubiți se regăseau cu trup şi suflet după lunga perioadă în care fuseseră despărțiți fără a fi conştienți de ce zace dincolo de siguranța căminului lor.

Anglia,
2 Septembrie 1945

Viața are felul ei de a-ți da putere să mergi mai departe. Erau ultimele cuvinte pe care mi le-a spus doamna Winter înainte de a ne despărți pentru totdeauna. Acum eram din nou singură, dar mult mai puternică. Nu-mi trebuia niciun bărbat să-mi arate ce înseamnă să trăieşti. Am iubit o dată şi ştiam ce înseamnă să te dăruieşti cu totul.

Mă uitam în jurul meu. Oamenii erau fericiți. Pretutindeni cântau cântece voioase. Războiul se terminase.

Paşii mei mă duceau spre locul unde fusese înmormântat Lucas al meu. Iubitul meu pentru totdeauna.

Dacă închideam ochii puteam să-i văd chipul drag când s-a trezit lângă mine dimineața, în locuința prietenei mele, Trisha.

— Mai ai tabloul de la mine? întrebarea lui mi se păruse fără sens în acel moment. De-abia îmi reţineam lacrimile. Ştiam ce avea să se întâmple.

— Da, am reuşit să îngaim. Este la loc sigur.

Lucas dădu din cap, După care oftă şi închise ochii, iar inima mea bătu de o mie de ori pe minut. Nu eram gata să renunţ la el. Doamne, nu încă!

— Lucas, am şoptit.

El deschise ochii şi cu lacrimi ce curgeau lin pe obraz mi-a spus cu glasul lui autoritar:

— Să-l păstrezi pentru copilul nostru. Inima mi-a stat în loc. Ochii mei erau înnebuniţi. Nu ştiam ce să fac. Apoi mâna lui caldă mă prinse de braţ şi mă trase spre el. Te înţeleg. Ai făcut ce a trebuit. Nu sunt supărat. Dar vreau să-mi promiţi că nu vei da nimănui tabloul, decât fiului nostru. Vreau să vadă cât de fericiţi am fost. Pentru că am fost fericiţi, nu-i aşa? mă întrebă el cu privirea lui înflăcărată, pironită asupra mea.

Lacrimile nu mai ascultau de raţiune. De-abia îl mai vedeam prin ceaţa lor. Mă auzise când îi povestisem totul Trishei. Fusesem sigură că dormea în acele momente. Mă simţeam ca o laşă şi o mincinoasă.

— Da, am fost fericiţi. Nimeni nu a trăit o iubire aşa minunată ca a noastră. L-am mângâiat uşor pe faţa aspră de la barba crescută. Mă uitam la el şi nu vedeam decât bărbatul care m-a cucerit de la prima privire, de la prima atingere.

— Odihneşte-te, iubitul meu. M-am aplecat şi l-am sărutat uşor pe buzele întredeschise şi, când mi-am ridicat

privirea, el plecase.

Credeam că despărțirea de copilaşul meu avea să-mi aducă sfârşitul, dar despărțirea şi de iubitul meu mă sfâşia pe dinăuntru ca o boală necruțătoare.

Nu ştiu cum au trecut restul zilelor sau al anilor, de fapt. Avusesem noroc cu doamna Winter şi cu prietena mea.

M-am aplecat spre locul de veci al lui Lucas unde am depus buchetul de flori. Era o zi frumoasă.

— Tabloul este la fel de frumos ca la început, ştii? Este pus într-un loc secret. Nu vreau să-l împart cu nimeni. Vreau ca ce am avut noi să nu fie blamat de nimeni. Nu ştiu dacă mă înțelegi, am continuat eu cu ochii spre cerul senin, dar vreau să-l țin doar pentru mine, până la momentul potrivit.

Am mai stat puțin cu el, după care mi-am luat rămas-bun pentru totdeauna. Ştiam că trebuia să mă despart de el pentru a-mi putea trăi viața. Oricare ar fi fost ea.

Ştiam că făcusem unele alegeri greşite, dar ştiam şi că eram o femeie puternică ce putea trece peste orice. Viața mă învățase bine. Aveam să îl ocrotesc pe copilaşul meu şi să-l ajut cu orice voi putea. Aveam să protejez pictura de la Lucas şi cu prețul vieții. Avea să ajungă la cine trebuie în final. Era dreptul lui să afle cine i-au fost părinții. Dar asta doar la momentul oportun.

CAPITOLUL 19

Mihnea simțea nevoia să lovească ceva. Simțea cum

furnicături dureroase îi cutreieră tot corpul. Era plin de sudoare. Era nervos. Calmul lui autoimpus era dus pe Apa Sâmbetei. Totul se năruia. Îşi trecu o mână prin părul ciufulit iar rictusul din colțul gurii era mai pronunțat ca oricând.

Dacă nu ar fi aflat că Tiberiu murise, era sigur că l-ar fi omorât cu mâinile lui. Avusese ciudatul sentiment că acesta nu avea să ducă la bun sfârşit sarcina lui, dar hotărâse să-i mai dea o şansă, iar acum Alexa era liberă, dacă nu avusese norocul să moară împreună cu ciudatul ăla în pădurea întunecoasă.

Oamenii lui nu-i spuseseră nimic despre femeie. Nici nu-i găsiseră trupul. Ceva se întâmplase.

Se întoarse dinspre fereastra ce-i oferea ca singură privelişte maldărele de gunoaie şi maşinile abandonate din jurul blocurilor părăsite.

— Trebuie să le fac eu pe toate.

Strigă la unul din băieții lui. După ce află cu stupoare că Marina plecase într-o călătorie cu tipul ce o salvase în seara atacului simți cum o ia razna.

— Toți sunteți nişte imbecili, strigă, iar furia lui fu atât de puternică încât nu se putu abține şi-l bătu atât de tare pe tânărul ce-i dădu vestea, încât îl lăsă plin de sânge pe podeaua încăperii.

— Luați-l de aici, spuse cu abia respirând de la efortul depus. Vreau ca într-o oră să plec spre locul unde se ascunde târfa aia. Se uită cu ochi sticloşi spre grupul de bărbați ce stăteau încremeniți în fața lui. Ce mai aşteptați? Dispăreți din

fața mea!

După mai puțin de o jumătate de oră era în maşina lui, singur, doar cu arma după el. Nu avea nevoie de nimic altceva. Simțea nevoia să rupă ceva, să facă ceva ce nu mai făcuse de mult timp. O dorea pe Marina. Goală, sub el, zvârcolindu-se de durere. Oh, da, avea să o facă să implore pentru supraviețuire, iar el avea să-i râdă în față. Nu va mai scăpa cu viață din mâinile lui.

*

Când o văzuse pe Alexa căzând, Albert crezu că avea să moară şi el chiar atunci. Dar ajunse lângă ea şi o ridică în brațe ca pe cel mai de preț lucru. O strânse la piept şi cu greu reuşi să înțeleagă ce murmura tânăra.

— Îmi pare rău, ştiu că am greşit.

— Şşşt, te rog, nu mai vorbi. Ajungem acasă imediat, îşi înghiți nodul din gât. O să fie bine. O să vezi.

Ridică privirea spre Snake. Acesta nu mai aşteptă ca Albert să vorbească. Ştia ce avea de făcut. Trebuia să plece în căutarea lui Sebastian. Şi ştia şi unde se retrăsese. În singurul loc în care ştia că nu avea să-l găsească nimeni. Trebuia să-l avertizeze.

Dădu din cap spre Albert.

— Te descurci, singur?

— Da, du-te după ei. Vor avea nevoie de tine, spuse Albert, cu glasul reținut de furie împotriva netrebnicului ce o atacase pe iubita lui. Eu o voi duce pe Alexa la spital, după care ne vom întoarce acasă la mine. Nu vreau să mai stau

departe de ea nicio clipă.

— Bine faci, omule, e o tipă pe cinste.

După ce-şi dădură mâna, fiecare merse pe drumul lui.

Albert se uita la iubita lui. Era în patul de spital, iar părul ei blond auriu era întins pe perna albă ca o mantie în jurul ei. O mângâie uşor pe creştetul capului. Nu înțelegea ce bolborosea Alexa. Nu reuşea să pătrundă sensul cuvintelor lui. Spunea într-una *murdară* şi *nu mă va vrea*. Îl durea sufletul să o vadă aşa.

În timp ce privirea lui contempla trupul Alexei al cărei piept se ridica într-un ritm constant, uşa salonului se deschise iar doctorul cei primise la urgențe se duse direct spre el.

— Bună ziua, spuse acesta, iar Albert putu să vadă cearcănele de sub ochii albaştri ai doctorului. Numele meu este Tudor Marinescu, spuse şi dădu mâna cu Albert.

— Albert Cristescu. Se uită apoi înapoi la Alexa ce dormea liniştită, credea el de la sedativele primite. Ce credeți că s-a întâmplat? Vocea lui era de gheață. Când am găsit-o eu leşinase în mijlocul drumului. Se uită apoi cu ochi imploratori spre medicul ce-i lua pulsul pacientei. Nici nu vreau să mă gândesc la cât a putut să sufere.

— Vă rog să vă liniştiți, domnule Cristescu. Tot ce pot să vă spun este că arată mai rău decât este de fapt. Apoi cu vocea calmă şi hotărâtă continuă. Nu a fost violată, dacă la asta vă gândiți.

Liniştea se lăsă în salon pentru câteva secunde.

— Da, recunosc m-am gândit şi la asta, dar doar pentru

că ştiu cu cine avem de-a face.

— Aţi anunţat autorităţile?

— Pfui, cred că ştiţi şi dumneavoastră ce răspuns aş primi. De fapt, acelaşi răspuns pe care l-a primit şi prietena ei când a fost să depună denunţul.

Doctorul Marinescu se lăsă încet pe patul de spital, punându-şi stetoscopul după gât şi împreunându-şi mâinile în poală.

— Va fi greu să ştiţi. A suferit mai mult traume psihice decât fizice. După cum ştiţi şi dumneavoastră creierul are felul lui de a reacţiona la violenţele din jurul nostru şi la cele ce ne implică direct. Văzu privirea tristă şi aproape pierdută a tânărului. Vreau doar să ştiţi că îi voi recomanda un bun psiholog. Va dori să vorbească despre lucruri pe care nu se va simţi în largul ei să le vorbească cu… şi se uită întrebător la el, iubitul ei.

Albert dădu din cap. Ştia toate aceste lucruri, dar să le le audă direct din gura unui medic, îi dădea o senzaţie ciudată. Avea impresia că Alexa îi scapă printre degete.

— Voi fi alături de ea, chiar dacă vor fi momente grele.

Doctorul se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Mă bucur să aud asta. Sunteţi doi tineri frumoşi şi puternici şi din câte pot să observ este o legătură specială între voi. Sunt sigur că veţi reuşi să treceţi peste toate greutăţile.

— Vă mulţumesc mult, domnule doctor.

După ce-şi luară la revedere, Albert se aşeză pe patul unde cu câteva clipe în urmă stătuse doctorul Marinescu. Îi

luă palma Alexei între ale lui şi o duse la buze unde o sărută, iar o lacrimă căzu peste ele. Nici nu realiză că plângea.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva. Un suspin îi scăpă printre buzele tremurânde. Oh, Lex, te iubesc atât de mult. Întoarce-te la mine, iubita mea. Vino la mine.

Închise ochii pentru câteva momente când deodată simți mişcare lângă el. Se trezi fixat de privirea albastră ca cicoarea a iubitei lui. Era atâta dragoste în acei ochi, dar şi teamă.

— Albert, reuşi să îngaime Alexa. Îşi simțea gâtul atât de uscat şi avea glasul răguşit de parcă ar fi țipat o noapte întreagă. Dar imediat amintirile năvăliră peste ea. Îşi simți corpul încordându-i-se. Albert era lângă ea.

— Nu m-ai părăsit, continuă Alexa, iar lacrimile au început să curgă fără a avea control asupra lor.

— Doamne, cum să te părăsesc? spuse Albert şi se aplecă să o sărute pe buzele voluptuoase. Nu o să te las niciodată, şi, cu ochii încărcați de iubire spuse, nici să vrei şi nu mai scapi de mine.

Râsul suav al Alexei îi ajunse la inimă. Avea să fie bine. O ştia. O simțea. Văzu că ar mai fi vrut să vorbească, dar reuşi să o liniştească. Avea nevoie de odihnă. Vor fi multe clipe în care vor putea să vorbească despre tot ce se întâmplase. Nici nu se gândea să-i spună că Snake, sau Cris cum se prezentase acesta, era pe urmele lui Mihnea.

*

După o săptămână departe de cei dragi, dar cu inima împăcată, Marina era îmbrăcată cu salopeta de lucru peste un

maiou şi un pantalon scurt.

Marina era cea mai fericită femeie de pe suprafața Pământului. Era cu bărbatul pe care-l iubea, aflase că din cauză că nu vorbiseră la timp pierduseră atâția ani când ar fi putut fi împreună. Iar acum era alături de pictura ei, sau mă rog, a domnului Martin. Simțea că se crease o legătură specială între ea şi mătuşa acestuia.

Marina suspină tristă când se gândi că nu mai reuşise să citească nicio scrisoare, dar era probabil mai bine aşa. Nu mai dorea să ştie ce se întâmplase în viața lor. Simplul fapt că acum pictura era la domnul Martin, care nu ştiuse de ea şi nici de legătura lui cu *mătuşa lui,* îi spunea multe.

Acum, stând pe scaunul înalt din fața picturii aşezate cu grijă pe masa de lucru, pe care Sebastian i-o construise cu atâta drag pentru ea, simțea cum obrajii i se colorează cu viteză în timp ce gândurile ei au zburat la noaptea împăcării. Totul fusese un vis. Un vis din care nu voia să se trezească.

Îşi şterse palmele murdare de soluțiile folosite la restaurarea picturii. Se dădu un pic în spate pentru a-şi admira opera. Era prima dată când simțea o conexiune atât de puternică cu un obiect, nu, îşi spuse ea râzând încetişor, o viață, da, este o viață de om în această pictură. O mângâie uşor pe marginile refăcute.

— Sper ca domnul Martin să te păstreze aşa cum meriți şi să te prețuiască. Iubirea nu poate fi înlocuită cu nimic pe această lume.

Zgomotul de voci ridicate ce răzbătu din cabană prin

geamurile deschise o făcea să creadă că cineva se certa. Dar nu erau decât ei doi aici. Se ridică şi se duse la fereastra de unde acum auzea clar vocea lui Sebastian. Dar ce se putuse întâmpla, încât să-l facă să ridice tonul în felul acela?

Ieşi cu viteză pe uşa atelierului improvizat şi fugi spre cabană. Părul îi scăpase din coada în care fusese prins, iar acum cârlionții îi veneau pe ochi. Ajunsă în pragul uşii cabanei, Marina îl putu vedea pe Snake, tipul care-i trimisese fiori pe şira spinării când îl cunoscuse. Acesta era cu spatele la ea şi vorbea cu vocea acum mai scăzută, dar, văzând privirea uimită lui Sebastian se întoarse cu fața spre ce-i atrăsese atenția fostului său camarad.

Marginile cicatricii ce-i brăzda fața, de la ochiul drept căprui-auriu, deveniră albe când maxilarul i se încordă şi se uită cu ochii mijiți spre ea. Nu ştia cât auzise din conversația lui.

— Rina, spuse deodată Sebastian, iar glasul lui era mai mult decât tensionat. Cu brațele întinse spre ea merse şi o cuprinse în brațe depunându-i un sărut uşor pe obrazul catifelat.

— Sebi, ce se întâmplă aici? întrebă ea şi se strânse mai aproape de siguranța oferită de corpul iubitului ei când ochii lui Cris se pironiră asupra ei. Se simți ca o pradă încolțită, deşi trebuia să recunoască, acesta fusese foarte amabil cu ea. Nu-i făcuse nimic care să o determine să se simtă aşa, dar era ceva în atitudinea lui, la fața lui cu cicatricea care în loc să-l facă mai urât, îi dădea un aer misterios şi dur în acelaşi timp. Iar

părul lui şaten, ciufulit de parcă îşi trecea constant mâinile prin el îl făceau să pară un tip de treabă în contradicție cu atitudinea lui defensivă.

— Draga mea, este ceva ce nu ți-am spus, pentru că nu doream să-ți faci griji. Ochii lui albaştri îi trimiteau semnale de alarmă. Era convinsă că ceva grav se întâmplase. Simți cum un tremur uşor îi face palmele să transpire. Acum o săptămână Alexa a avut un accident.

La auzul acestor cuvinte, simți cum senzația de teamă o cuprinde ca într-o menghină. Privirea ei speriată se plimba între Sebastian şi Snake.

— Este bine? Vocea ei deja era mai ridicată. Trebuie să plec la ea. Trebuie să fiu lângă ea. Dădu să se retragă din îmbrățişarea iubitului ei, dar brațele acestuia o strânseră mai tare.

— Totul este în regulă acum.

— Acum? Adică a fost rău şi acum e bine? Sebastian, ce s-a întâmplat? Te mai întreb o dată, dar imediat se întoarse spre Snake, iar ochii ei deveniră duri şi acuzatori. Este doar vina ta. Cu degetul acuzându-l continuă, dacă nu ai fi apărut tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Eşti în cârdăşie cu nemernicul acela de Mihnea, eu trebuie să mă ascund aici, să stau departe de ai mei, de prietena mea.

Nu realiză nici când obrajii ei deveniră uzi de la propriile lacrimi, dar simți când mâna lui Sebastian îi ridică bărbia. Privirea lui fu neînduplecată când îi spuse:

— Te rog frumos să te calmezi. Cris a venit doar pentru a

ne ajuta.

Marina se trase cu putere din brațele lui eliberându-se într-un final.

— Nu vreau decât să ajung la Alexa şi nu mă mai interesează de niciun Mihnea şi de niciun atacator. Nu aveți decât să vă purtați ca nişte bărbați macho, dar eu vreau să anunț că voi pleca. Eu nu mai stau o secundă aici şi nici nu mă veți putea opri.

Ochii ei verzi păreau o mare învolburată, era furioasă, era speriată, dorea să ajungă lângă Alexa. Ştia că Albert fusese alături de ea, era sigură de asta, dar ştia că prietena ei se baza pe ajutorul ei.

— Rina, începu Sebastian, te rog să încerci să gândeşti totul la rece şi să încerci să-ți dai seama că totul a fost doar o neînțelegere. Noi, eu, nu vreau decât să te protejez.

— Nu mai vreau protecția ta, asta m-a ținut departe de prietena mea. Ştergându-şi lacrimile cu furie zise, asta m-a ținut departe de ea, iar ea are nevoie de mine.

— Marina, începu Sebastian, Alexa îl are pe Albert alături şi oricât de greu îți este să admiți, să ştii că el este tot ce-i trebuie acum. Trebuie să renunți la a o mai proteja atât. Are viața ei alături de Albert.

— Niciodată nu voi renunța la ea, ea se aşteaptă să mă duc la ea.

Coborând scările cabanei se duse spre atelierul ei când deodată auzi glasul lui Cris.

— Marina, te rog, ascultă-l pe Sebastian. Văzu ochii ei

verzi şi plini de lacrimi. Stând în cadrul uşii continuă cu un ton calm aşa cum ea nu-l mai auzise.

Mihnea este pe urmele voastre. De aceea am venit eu aici, pentru a încerca să vă ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul nimănui. M-am săturat să fiu cocoloşită şi astfel să nu pot să fiu lângă prietena mea.

— Tu ştii mai bine, zise Cris şi se întoarse spre Sebastian. Dar Marina nu-l mai văzu când făcu semn către acesta şi mimă cuvintele: voi fi pe urmele ei.

Când ajunse la atelier, Marina îşi dădu jos salopeta, o agăță în cui şi se duse la tabloul gata restaurat. Lucrase asiduu în ultimele zile şi reuşise să-l termine. Se gândea că va trebui să-l sune pe domnul Martin pentru a-l anunța că opera lui era gata.

Se pregătea să iasă pe uşă când deodată auzi zgomot din spatele atelierului. Apoi i se păru că aude un râs înăbuşit. Transpirația rece îi acoperi corpul. Nu putea fi adevărat, se gândi disperată. Era acelaşi sentiment pe care-l avusese înainte de a fi atacată în acea noapte.

— Cine este acolo? Frica o paraliza şi ştia că trebuia să scape cumva de acolo. Era sigură că era cineva pentru că zgomotele erau din ce în ce mai aproape. Oricine ai fi, am o armă în mână! strigă ea speriată şi totuşi încercând să-şi țină în frâu teama.

Părul negru îi căzu pe ochi şi-l dădu la o parte cu o mână tremurândă în timp ce se apropia de partea din spate a atelierului. Ştia că era o uşă, dar nu o folosise niciodată. O

deschise încet şi observă că dădea înspre o pădurice liniştită. Zgomotele se auzeau de undeva din stânga ei, aşa că ieşi din atelier şi pătrunse în pădure. Sunetul părea un zgomot într-o cutie metalică. Inima ei bubuia, pulsul i-o luase la sănătoasa. Ajunse cu inima strânsă şi picioarele de-abia ținând-o.

Se uită pentru o secundă în urma ei şi tot ce văzu fu pădure, de jur-împrejurul ei. Clătină din cap scurt pentru a-şi reveni şi dădu să se întoarcă când un schelălăit îi atrase atenția. Mijind ochii, încercă să pătrundă prin perdeaua de copaci şi văzu ceva mişcând printre frunze. Se mai uită odată înapoi, auzi iar sunetul de durere al unui animal bănui ea, şi se hotărî să meargă în direcția sunetului.

Păşind peste frunzele şi crengile uscate, simți sub picioarele încălțate doar în nişte sandale, fiecare zgârietură şi fiecare înțepătură. Fața i se schimonosi de durere pentru o secundă în momentul în care călcă peste crengile uscate, dar inspiră puternic şi încercă să treacă peste. Nu mai avea mult. Era atât de aproape, încât putea auzi cum un câine schelălăia.

Intră în poienița verde şi nu văzu decât o cutie goală, iar lângă ea un telefon. Ce naiba, îşi spuse ea, căuta un telefon uitat acolo? Doar nu venea nimeni pe acolo, erau doar ei doi. Locul de jur-împrejur era gol. Dar imediat acelaşi sunet ce o făcu să iasă din atelier se auzi dinspre telefonul căzut pe pătura verde.

Inima ei o luă la sănătoasa în timp ce începu să meargă cu spatele, fiind cu fața tot timpul spre telefon. Ceva nu era în regulă, iar ea tocmai făcuse cea mai mare prostie şi ieşise din

raza de protecție a lui Sebastian.

Se dădu în spate până se opri brusc. Încremeni pentru o secundă când realiză că ceea ce o oprise din scăparea ei era trupul unui bărbat şi ştia sigur că nu era iubitul ei. Dădu să fugă dar fu oprită de o mână ce-i prinse părul ca într-o menghină. Ace de durere îi străpunseră scalpul şi un țipăt îi scăpă de pe buze.

— Au!

— *Acum nu mai eşti atât de dură, aşa-i?*

Glasul acela. Era exact ca în coşmarul ei. Totul se întâmpla din nou. Nu mai voia. Nu îi voia mâinile pe corpul ei. Simțea că-i vine fierea în gât. Maxilarul ei se încordă în timp ce mâna strânse mai tare în pumn părul ei negru şi răvăşit. Deodată fu trasă şi rotită cu fața spre bărbatul destul de puternic pentru constituția lui.

Ochii lui Mihnea erau pironiți asupra ei. Era atâta dorință carnală, furie, lascivitate acolo încât Marina se sperie şi mai tare.

— Te rog… începu ea cu glasul scăzut.

— Oh, acum mă rogi, începu Mihnea, iar ironia din glasul lui nu-i scăpă Marinei. Până acum nu ştiai cum să scapi de mine, iar acum mă rogi. Ce mă rogi, mai exact, draga mea *Rina*? Rictusul din colțul gurii deveni din ce în ce mai pronunțat în timp ce fața lui se apropia tot mai mult de a ei.

Îi simțea respirația pe față, iar pielea ei se făcu de găină. Încercă să se tragă de lângă el lovindu-l cu pumnii în piept. O mâna destul de puternică îi prinse ambele încheieturi şi o

trase spre el unde îi depuse un sărut lasciv cu buzele deschise pe gura ei trandafirie. Marina îşi ţinu buzele strâns. Ştia că mai bine moare decât să-l lase să o sărute. Îşi trase capul într-o parte şi scuipă astfel încât să-i transmită mesajul lui Mihnea că ea nu dorea să aibă nimic cu el.

Mihnea îi dădu drumul şi la păr şi la încheieturi în acelaşi timp în care un pumn veni direct înspre faţa ei şi o trimise la pământ. Durerea fu atât de puternică încât după câteva momente leşină. Abisul o cuprinse cu bucurie. Era mai bine decât să fie în braţele lui sau să-i mai simtă respiraţia greţoasă pe pielea ei.

CAPITOLUL 20

Mihnea se uita la trupul Marinei al cărei piept se ridica ritmic. Nu-şi revenise nici acum din leşin. Nu simţise nicio remuşcare după ce o lovise, pentru că el nu avea sentimente pentru femei şi în general nu simţea nimic decât satisfacţia unei afaceri bine încheiate. Un zâmbet îi ridică colţurile gurii, dar imediat îşi imagină rictusul ce-l dădea de gol în momentele importante şi privirea lui plină de furie reveni.

Se uită în jurul lui. Era frumos atelierul ei. Pictura îi atrase imediat atenţia. Se duse spre ea şi trebui să recunoască talentul Marinei la restaurări. Râsul lui fu scurt şi aspru când se gândi câţi bani va putea face pe el. Dacă-l va da, că poate îl va opri pentru el.

— Mai bine nu, se gândi el cu voce tare.

Apoi izbucni în râs când îşi aduse aminte cum o luase pe Marina din pădure şi o duse înapoi în atelier, în acelaşi timp în care şi Sebastian şi nemernicul acela de Snake o porneau în pădure după ea. El fusese mai deştept.

Râsul lui Mihnea o trezi pe Marina. Ochii ei verzi încercau să se obişnuiască cu lumina. Se simțea ca lovită de un tren. Tâmplele îi zvâcneau, iar gustul metalic din gură o făcu să creadă că lovitura fu atât de puternică încât probabil îşi muşcase limba pentru că o durea ca naiba. Nu-i venea să creadă că ajunsese în situația asta. Şi totul din cauza imprudenței ei. Suspină scurt şi îşi ceru scuze, în gând lui Sebastian, care acum o căuta înnebunit.

Se uită în jurul ei şi constată cu stupoare că era în atelierul ei, iar pictura era în acelaşi loc. Tot era ceva bun. Măcar nu o stricase.

— Nici nu ştii cât am aşteptat momentul ăsta, auzi glasul lui Mihnea. Se uită apoi spre el. Acesta se îndrepta spre ea. Oh, nu, se gândi ea, în niciun caz nu îl va mai lăsa să se apropie de ea, să o mai atingă.

— Ştii, continuă el, nu aveam de gând decât să fur tabloul şi să plec. Dar a trebuit să intervii tu. Cu capul într-o parte se uită la ea şi continuă: moralizatoarea şi femeia cu dreptatea. Eh, oftă el teatral, aşa ceva nu se va întâmpla. Şi ştii ce? continuă el neaşteptând niciun răspuns de la ea, va trebui să facem ceva în privința asta. Meriți o pedeapsă pentru asta.

Se uita la ea cu ochi lucitori şi zâmbet obscen, iar corpul ei se cutremură.

— Eşti exact ca toate femeile. Oh, toate sunteți nişte curve, care nu vor decât să găsească prostul care să aibă grijă de ele. Cum ai făcut şi tu cu soldatul tău, nu-i aşa?

— Să nu vorbeşti tu despre el, nu-i ajungi nici la degetul mic, criminalule, vorbi Marina cu vocea răguşită.

— Oh, râse el scurt, trebuie să recunosc că şi-a făcut bine temele concurența mea. Dar ştii? Este interesant cum niciunul dintre ei nu s-a gândit să te caute în locul tău preferat. Pentru că aici, zise el şi cuprinse încăperea cu privirea, este locul tău preferat, nu?

— Nemernicule, să nu crezi vreun moment că vei scăpa din asta. Chiar de-ar fi să mor şi tot nu o să pui mâna pe mine sau pe tabloul acela.

Ochii lui Mihnea o urmăriră cu interes, iar ea ştiu că îi captă atenția.

— Da, te cred în stare de aşa ceva, tocmai de aceea am aşa ceva la îndemână, spuse el, şi ridică de jos de undeva din spatele lui o funie. Panica o cuprinse pe Marina şi lacrimi fierbinți stăteau să cadă din frumoşii ei ochii ei verzi.

Se duse spre ea cu funia în mână şi se aplecă să o prindă de braț, dar frica ce puse stăpânire pe ea o făcu să se zbată ca o leoaică.

— Oh, cât îmi place când te lupți aşa. Foarte bine, să ştii că mă bucur că participi activ la această… râse el ironic, petrecere în doi. O prinse apoi de ambele încheieturi şi i le legă atât de tare, încât un scâncet îi scăpă de pe buzele umflate. Când simți că Mihnea încearcă să o prindă de glezne,

trase puternic aer în piept şi cu ultima fărâmă de curaj îşi ridică piciorul şi-l lovi cu toată forța între picioare. Acesta căzu ca secerat lângă ea.

— Nemernico, urlă Mihnea de durere. Broboane de sudoare îi acopereau fața. Simțea că moare de o mie de ori. Nu putea decât să se uite înspre ea cum încerca să se ridice şi el nu putea face nimic. Era imobilizat şi suferea al dracului de tare.

— Ți-am spus că nu te las să te mai atingi de mine, auzi el glasul furios al Marinei. Şi am să mă țin de cuvânt.

Acesta o privea cum se ridică şi încerca să se dezlege, dar cu ultimele puteri trase de sfoara groasă şi o făcu să se împiedice şi să cadă înapoi lângă el. Îşi trase sufletul şi se duse peste ea.

— Am impresia că am mai fost în situația asta, spuse el, iar râsul lui meschin o cutremură.

În timp ce vedea cum fața lui Mihnea se apropia periculos de mult de a ei, prinse cu coada ochiului mişcare în uşa atelierului. Inima ei prinse viață şi simți cum bucuria de a vedea pe cineva cunoscut îi amorțea trupul. Simțea că va leşina. Era ce va mai mult decât putea suporta, dar se gândi că dacă reuşise să supraviețuiască până acum, în niciun caz nu avea să cedeze la final.

— Ei, avem companie, comentă Mihnea urmărind privirea Marinei. Să fiu al naibii dacă nu este chiar soldățelul tău drăguț.

— Dă-te de lângă ea, zise Sebastian cu vocea de oțel.

Dacă ar fi fost după el l-ar fi omorât pe loc pe Mihnea, dar Snake îi spusese să uite pentru un moment că iubita lui este cea implicată şi să procedeze aşa cum fuseseră învăţaţi. Ştia că trebuia să fie calm, pentru Marina. O iubea atât de mult, încât simţea un nod în gât numai la gândul pierderii ei.

Când îl văzuse pe nemernic că o duce în cabană, trebui să-l lase să creadă că îi pierduseră urma şi se retraseră în pădure ca şi când i-ar fi căutat. Dar el ştia toate scurtăturile din acea pădure, ştia toate cărările secrete şi, cu ajutorul lui Snake care acum avea să intre pe o fereastră ascunsă de un zid fals, îl vor prinde pe nenorocit.

— Hmm, nu prea cred, soldăţel. Eu şi Marina, avem nişte afaceri neterminate, spuse şi se întoarse spre ea încercând să o sărute.

Atât îi trebui lui Sebastian. Într-o secundă îl prinse pe Mihnea de cămaşa transpirată şi murdară şi-l azvârli cât-colo ca pe un sac. Se duse repede spre Marina care încerca să-şi revină. Aceasta închisese ochii de frică, dar când îi deschise tot ce putu să vadă fu chipul plin de dragoste al lui Sebastian.

— Îmi pare rău, pentru tot, murmură ea înainte de a ţipa apoi din toate puterile. În spatele tău. Ochii ei măriţi de groază îl făcură pe Sebastian să reacţioneze fulgerător. Se trase într-o parte cu Marina în braţele lui. Nu avea de gând să-i mai de-a drumul vreodată. Nu acum când ajunsese la ea la timp pentru a o salva.

— Soldat nenorocit, strigă Mihnea în timp ce se năpustea asupra lor cu un cuţit pe care-l luă în grabă de pe masa de

lucru a Marinei. Dar totul fu de scurtă durată, pentru că din zid apăru Cris. Era mai mare decât Mihnea şi-l doborî la pământ cu atâta putere încât un sunet înfundat de durere se auzi dinspre cei doi bărbaţi.

Capul Marinei se ridică încet peste umărul lui Sebastian care-i bloca vederea şi încercă să vadă ce se întâmpla. După câteva momente în care nimeni nu făcu nicio mişcare, corpul lui Cris se ridică greoi de pe cel lui Mihnea. Clătinându-se se dădu câţiva paşi în spate şi se uită jos spre trupul lipsit de viaţă al lui Mihnea.

Cuţitul era împlântat în pieptul lui. Ochii erau deschişi şi uimiţi că aşa ceva i se putu întâmpla. Dar faţa lui frumoasă scăpase într-un sfârşit de rictusul ce-l enervase toată viaţa.

Abia când văzu că totul se terminase, Marina îşi permise să leşine. Din nou.

*

Liniştea ce o înconjura era binefăcătoare. Cerul era senin. Soarele strălucea. Nu era niciun nor pe cer. Se uita în toate părţile şi tot ce vedea erau munţi, pădurea verde şi frumoasă din jurul cabanei. Cabana. Locul unde-şi regăsise iubirea. Unde tot ce crezuse că pierduse, regăsise. Totul era ca la început. Ca atunci când se iubeau, iar Sebastian era totul pentru ea. Aşa cum trebuia să fie.

Sunetul unui râs ironic îi atrase atenţia şi se uită într-acolo. Nu văzu pe nimeni. Îşi întoarse privirea spre cerul ce începea să se întunece dintr-o dală. Ceva nu era în regulă. Era ceva în vântul ce începuse să bată tare. Cu capul întorcându-

se în toate părțile, îl căuta înnebunită pe Sebastian.

— Sebi! strigătul ei se auzi cu ecou în liniştea naturii.

Iar auzi râsul acela ce-i trimitea fiori de gheață prin tot corpul. Se întoarse încă o dată spre sunetul strident şi isteric. Văzu ochii plini de ură şi furie ai lui Mihnea.

— Curvo! țipa acesta la ea şi ridica mâinile pentru a o lovi. Instantaneu Marina ridica ambele brațe pentru a se proteja dar acestea fură prinse de nişte mâini puternice. Cineva îi bloca mişcările. Se zbătea. Încerca să scape cu viață.

— Nu! Nu! Lasă-mă! Striga ea fără niciun folos. Mâinile acelea nu-i dădeau drumul. Apoi auzi de departe glasul plin de dor şi suferință al lui Sebastian. Inima ei îşi găsi liniştea. Pulsul ei se linişti. Sebastian, murmură ea încetişor şi căzu într-un somn adânc.

Deschise ochii şi privi cu uimire camera unde petrecuse cea mai frumoasă săptămână. Mă rog, se gândi ea, cu excepția incidentului cu Mihnea. Nu ştia cât timp trecuse. De când era în starea aceea. Îşi simți gâtul uscat. Încercă să vorbească, dar nu îi ieşi decât un horcăit. Gâtul o durea. Toate o dureau. Apoi privirea ei căzu asupra lui Sebastian. Acesta dormea întins pe pat lângă ea.

Trupul lui era parcă mai încordat ca un arc. Oh Doamne, se gândi ea, o păzea şi o proteja chiar şi acum. Inima ei se umplu de iubire pentru el. Încercă să-şi mişte mâna şi un geamăt de durere ieşi de pe buzele ei. Îşi dădu seama că sigur era de la legăturile lui Mihnea.

— Oh, iubita mea, îl auzi apoi pe Sebastian spunând cu

vocea aproape înecată de lacrimile reținute până atunci. Se ridicase într-un cot şi se uita la ea cu ochi plini de dragoste. Îi dădu părul negru la o parte şi o sărută pe obrazul ce mai purta încă semnele loviturii.

— De când…?

— Sunt trei zile de atunci. Dar nu este nimic grav, spuse el, şi ochii lui o cercetau continuu. Corpul tău avea nevoie de repaus, aşa că te-am lăsat să te odihneşti cât era nevoie. Deşi, spuse el cu un zâmbet superb ce-i înmuia picioarele, trebuie să recunosc că Alexa m-ar fi omorât dacă te-aş fi trezit.

— Alexa? întrebă Marina cu ochii în lacrimi. E aici?

— Da. Vrei să o chem?

Aceasta dădu din cap cu lacrimile curgându-i pe față şi ajungând pe pernă. Sebastian i le şterse şi o sărută pe buzele trandafirii. Se ridică din pat şi, după câteva momente, Alexa apăru în prag, alături de Albert. Sufletul Marinei deveni parcă mai uşor cu fiecare secundă în care îi vedea împreună. Sebastian avusese dreptate. Alexa nu mai avea nevoie de ea. Nu în felul în care crezuse ea. Se vindecase şi acum avea pe cineva care o iubea la fel de mult ca şi ea, doar că altfel. O iubire care vindecă rănile şi dă speranță.

— Rina, spuse Alexa mergând spre ea cu brațele întinse. Se lăsă peste ea şi-i depuse o sărutare pe obrazul sănătos. Oh, cât mă bucur că eşti bine şi că te-ai trezit. Apoi se întoarse cu o privire acuzatoare către Sebastian. Nu ştiu cât aş mai fi putut să-l țin în frâu pe Sebastian. A fost tot timpul ca un leu în cuşcă.

Marina râse încetişor când şi-l imagină pe Sebastian furios şi neputincios în privința ei. Dar îl iubea atât de mult, încât ştia că şi ea ar fi procedat la fel în locul lui. Privirea ei alunecă spre el. Stătea în cadrul uşii rezemat uşor de tocul acesteia, vorbind cu Albert, care doar îi făcu un semn cu capul.

— Floricico, mă bucur că te-ai întors printre noi.

— Şi eu mă bucur că totul s-a terminat, şopti ea cu ochii umezi de fericire că erau împreună.

— O să vă lăsăm să vorbiți, spuse Sebastian în timp ce pleca împreună cu Albert. Dar nu înainte de a-i trimite Marinei o privire încărcată de iubire, pe care ea ştia că o va prețui mai mult ca oricând.

După ce rămaseră singure, Marina se ridică în capul oaselor. Amețeala ce o încercă îi făcu greață pentru un moment, dar ținu ochii închişi până ce starea aceea trecu. Când îi deschise o văzu pe prietena ei că o privea cu părere de rău.

— Ce este? întrebă Marina surprinsă.

— Nimic, începu Alexa clătinând din cap, cu privirea lăsată în jos, după care se uită direct în ochii Marinei. Nu pot să cred că din cauza mea s-au întâmplat toate astea. Lacrimile pe care şi le reținuse, o luară la goană pe tenul ei de culoarea piersicii.

Marina o trase în brațele ei şi o legănă uşor. O lăsă să se liniştească, după care începură să-şi povestească tot ce se întâmplase. Alexa îi povesti despre Tiberiu, şocând-o de-a

dreptul pe Marina, care crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată pe acel individ. Era bucuroasă că scăpaseră din vârtejul acestor evenimente. Dar ştiau amândouă că nu ar fi reuşit fără suportul celor doi bărbaţi din viaţa lor.

Alexa se uită la prietena ei când îi aduse aminte de Cris, cel pe care Marina, plină de furie îl acuzase de a fi avut legătură cu toate lucrurile rele ce li se întâmplaseră.

— Uf, aş vrea să-mi cer scuze în faţa lui, zise Marina cu voce mică, iar ochii ei cuprinseră privirea Alexei. Ce este?

— Îhm, din câte am înţeles, el este cel care s-a ocupat de Mihnea. Se uită cu ochi atenţi şi convingători spre Marina. *De tot.*

— Ce?! aproape ţipă Marina. Adică nu mai ştie nimeni ce s-a întâmplat aici? Ochii ei erau măriţi de uimire. Alexa clătină din cap, iar şuviţele ei blonde se jucară în jurul feţei frumoase.

— El a decis că aşa e cel mai bine. Mai ales că Mihnea nu avea pe nimeni care să-i ducă dorul. Şi la câte nelegiuiri a făcut…

— Uau, suspină uimită Marina, nu-mi vine să cred că am trăit toată această… nebunie. Parcă ar fi un film, nu viaţa noastră.

— Viaţa chiar bate filmul, nu? râse Alexa detensionând atmosfera.

După ce se liniştiră amândouă şi Alexa se întinse pe o parte lângă Marina cu capul rezemat în mână, spuse:

— Ştii scrisorile de la domnul Martin?

Schimbarea subiectului o luă puțin prin surprindere pe Marina.

— Da, ce-i cu ele?

— Le-am citit, continuă Alexa. Oh, Doamne, cu câtă durere şi totuşi cu câtă pasiune a putut să trăiască mătuşa lui.

— Dar, când…

— Păi ți-am povestit că Albert m-a ținut captivă la el în dormitor, după toată nebunia cu Tiberiu. Ieşeam doar să merg la psiholog şi înapoi în sanctuar.

— Sanctuar? întrebă Marina, iar zâmbetul îi lumină fața.

— Mda, zise ruşinată Alexa, el nu ştie că-i spun aşa, dar a fost super-protector cu mine şi am simțit că o iau razna, aşa că l-am rugat să-mi aducă scrisorile şi jurnalul. Pur şi simplu nu aveam ce face.

— Aha, şi ce ai mai aflat?

— În primul rând, după cum ştii şi tu, a fost într-adevăr mătuşa domnului Martin, dar ce este cel mai important, ea nu i-a spus niciodată lui Lucas, iubitului ei, că a avut un fiu. Alexa urmărea privirea uimită de pe fața Marinei şi continuă când consideră că suspansul puse stăpânire pe prietena ei. Dar acesta a aflat, se pare că auzit-o vorbind cu prietena ei. A făcut-o să-i promită că nu va da tabloul nimănui altcuiva decât fiului lor. Dar ea a hotărât că nu avea rost să mai pună paie pe foc, iar familia surorii ei deja avea grijă de Lucas, ca şi când ar fi fost copilul lor.

— Oh, Doamne! exclamă Marina. Ce trist.

— Da, şi totul de la o neînțelegere. Ea a renunțat cu greu

la copil când a aflat de la cineva că el ar fi înşelat-o, dar tipa respectivă a minţit, doar pentru că el nu o dorise.

Inima Marinei făcu o tumbă când se gândi că tot dintr-o neînţelegere se schimbase şi viaţa ei.

— Şi nu au rămas împreună? întrebă Marina cu sufletul strâns, pentru că avea o bănuială cu privire la răspuns.

Alexa lăsă privirea în jos şi se jucă cu ciucurii păturii.

— Ah, au lămurit totul între ei, dar era prea târziu. Pentru că el fusese rănit în timpul războiului şi nu a mai trăit mult după aceea. Dar, din ce scria doamna Winslow, au fost cele mai frumoase momente din viaţa ei.

După câteva clipe de linişte în încăpere, fiecare cu gândurile ei, uşa camerei se deschise şi faţa frumoasă a lui Sebastian se ivi.

— Cred că ar fi bine să te mai odihneşti, Rina.

Amândouă se uitară la el, apoi una la alta şi izbucniră în râs lăsând un Sebastian uimit şi încruntat uitându-se la ele.

— Cred că am să plec, zise apoi Alexa depunând un sărut pe obrazul Marinei şi strângându-i mâinile într-ale sale.

— Mă bucur că ai venit.

— Nu puteam să nu vin să văd ce face *sora mea,* spuse Alexa şi continuă, mă bucur că acum totul s-a terminat. Iar tu, şopti ea către Marina şi cu privirea şicanatoare dar sinceră uitându-se rapid înspre Sebastian, care încă stătea în cadrul uşii, ţi-ai deschis inima în faţa iubirii şi te-ai vindecat.

— Da, adevărul e că a fost doar o neînţelegere, murmură Marina.

Când rămaseră singuri, Sebastian se aşeză pe marginea patului, lăsându-şi palma să cutreiere prin părul ca mătasea neagră al Marinei. Se uita la ea cu atâta dragoste, încât Marina simți că putea să zboare.

— Când l-am văzut peste tine, am simțit că mor.

— Oh, Seba, suspină Marina, iar lacrimile pe care le uitase începură că curgă pe obrajii ei. Totul este în regulă, sunt bine şi suntem împreună. Te iubesc, zise ea cu vocea mică, dar încărcată de dragoste pentru el.

— Da, spuse Sebastian şi clătină din cap. Acum totul s-a terminat. Se aplecă şi o sărută pe buzele întredeschise. Şi eu te iubesc.

Cuvintele lui erau ca un balsam pentru rănile ei.

— Am vorbit cu un domn Martin, zise el şi se uită întrebător la ea.

— Ah, da, am şi uitat de el. Pictura lui este gata. Trebuia să-l sun, spuse şi încercă să se dea jos din pat, dar fu oprită cu delicatețe de Sebastian.

— Stai liniştită, i-am explicat ce s-a întâmplat, a fost foarte drăguț. Va aştepta să-ți revii, după care îl vei suna tu şi vei stabili restul amănuntelor cu el.

— Oh, mulțumesc, începu ea şi se lăsă să cadă cu capul pernă, unde părul ei se răsfiră ca petalele de lalea neagră peste perna albă. Este un client prea important. Se uită în sus la el şi-i trase capul în jos pentru a-l săruta cu pasiune, cu dragoste şi cu tot ce-i putea oferi.

— Cred că mai bine ne-am abține, zise el râzând uşor şi

uitându-se la uimirea întipărită pe fața ei. Ai tăi trebuie să ajungă în orice moment.

— Oh, icni ea de surpriză. Atunci ai dreptate, zise ea şi se uită la el ca la unica ei iubire.

Sebastian îi prinse fața între palmele lui mari şi o sărută cu pasiune, cu dorință şi cu bucuria că era în viață şi în siguranță. În brațele lui.

— Dar, murmură el pe un ton care nu lăsa loc imaginației, ține minte ce ai vrut să faci şi diseară vom pune în aplicare, iar sprâncenele lui stufoase jucau amenințător deasupra ochilor plini de viață şi iubire pentru ea.

Ea râse din inimă când se uită la chipul lui drag, la părul lui creț şi la ochii albaştri ca cerul senin de vară şi ştiu că nu va putea iubi pe nimeni altcineva niciodată, aşa cum îl iubea pe el. Era tristă pentru doamna Winslow că iubirea ei se terminase atât de devreme, dar era în acelaşi timp bucuroasă că ea învățase din greşeala altora şi îi dăduse şansa lui Sebastian să-i explice.

Da, Alexa avusese dreptate, trebuise doar să-şi deschidă inima în fața iubirii.

Sfârşit

Marina și Sebastian. Lindsey și Lucas. Alexa și Albert.

Trei cupluri. Șase destine. Fiecare legate între ele prin dorința de a iubi și de a supraviețui vitregiilor timpului, oamenilor și răzbunărilor.

La șapte ani de la despărțirea de Sebastian Raescu, viața Marinei Barbu mergea înainte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. În vârstă de douăzeci și opt de ani, Marina consideră că viața ei sentimentală este un subiect ce nici nu merita adus în discuție.

Marina află pe propria-i piele că inima ei este încă legată de cea a lui Sebastian.

Librex Publishing
www.librex.ro
comenzi@librex.ro